

Studies in Filippienzen

door

A.E. Knoch

- [1. De aansporing van de slaven - Filip. 1:1-2 - 4:21-23](#)
- [2. De bijdrage van de Filippienzen. Filippienzen 1:3-11 - 4:14-20](#)
- [3. Paulus' zaken. Filippienzen 1:12-30 - 4:10-13](#)
- [4. Het voorbeeld van Christus. Filippienzen 2:1-18](#)
- [5. De menselijke wil. Filippienzen 2:13](#)
- [6. Het dienstbetoon van Timotheüs. Filippienzen 2:19-24](#)
- [7. Het lijden van Epafroditus. Filippienzen 2:25-30](#)
- [8. Navolgers van Paulus. Filippienzen 3:1 - 4:9](#)

Deze artikelen werden vertaald door “Het Beste Nieuws” en hier geplaatst met toestemming van ©Concordant Publishing Concern en mogen niet zonder toestemming van deze worden overgenomen in druk of op het internet.

Deel 1 - De aansporing van slaven

De brief aan de Filippenzen komt tot ons via twee *slaven*, niet via een *apostel*. Het is een aansporing, bedoeld voor onze voeten, en niet zozeer een onthulling voor de verlichting van ons denken. Paulus en Timotheüs vertegenwoordigen niet de waarheid voor wat onze positie in Christus betreft, maar het pad dat door de Filippenzen gevolgd moet worden, nadat zij hun plaats in Hem hebben leren kennen. Het bestaat in hoofdzaak uit vier "levende uitdrukkingen" van het evangelie, die uiteen gezet worden zodat wij ze kunnen volgen. Christus, Timotheüs, Epafroditus en Paulus, dit zijn de patronen die ons een sleutel geven voor het gedrag dat vandaag bij ons past - Christus en Paulus in het bijzonder.

Filippenzen volgt na Efeziërs. Wat we ook als volgorde van de boeken in de Bijbel aanhouden, Paulus' brieven komen tot ons in een ongetwijfeld goddelijke volgorde, want het is in alle manuscripten dezelfde. De Romeinengroep - Romeinen, Korinthiërs en Galaten - vormen een eenheid op zich, en wijken niet af van de grote waarheden van rechtvaardiging, verzoening, en verheerlijking. Romeinen heeft, net als Efeziërs, een compleetheid van zichzelf, maar toch wordt het wordt aangevuld door de twee brieven aan Korinthe, voor wat betreft verzoening en verheerlijking, en Galaten is een meesterlijk commentaar op haar behandeling van de rechtvaardiging.

Filippenzen heeft dezelfde relatie met Efeziërs als de Korinthebrieven dat doen met Romeinen. Deze gelijkheid is des te meer opvallend te zien in Galaten en Kolossenzen. Galaten is praktisch beperkt tot de eerste van de drie grote onderwerpen van Romeinen: rechtvaardiging. Het laat verzoening en verheerlijking over aan de brieven aan Korinthe.

Zo handelt ook Kolossenzen in principe met het eerste aspect van het geheim van Efeziërs: onze relatie met God. Het laat de twee andere over aan Filippenzen. In deze brief mogen we verwachten het *gedrag* uiteen gezet te vinden dat voortvloeit uit de relatie met Christus en met onze medeheiligen. De kracht van het aansporen zal grotendeels afhangen van ons begrip en waardering van de laatste twee onderwerpen van het geheim, dat we een *gezamenlijk* lichaam zijn en *gezamenlijke* deelnemers aan de belofte in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus de verkondiger werd.

Net als Galaten een uitstekende hulp is bij het begrijpen van rechtvaardiging, en de brieven aan Korinthe dat zijn bij het ontwikkelen van verzoening, zo kan Filippenzen ons assisteren bij het verder grondvesten en bevestigen van onze kennis van Efeziërs, hoewel het bedoeld is voor hen die reeds die grote onthulling van de huidige waarheid hebben verstaan. Het zal in het bijzonder behulpzaam zijn om al die foute ideeën te corrigeren die we kunnen hebben in verband met de laatste twee delen van het geheim. Dit is speciaal waar voor het evangelie, want de Filippenzen waren actieve deelnemers sinds het begin (1:5). En ditzelfde evangelie blijft bij hen. Hij ontvouwt voor hen geen nieuw. Nu echter, zijn zij

gezamenlijke deelnemers in haar genade, terwijl zij in het begin er aan deelnamen als gasten van Israel (Efe. 2:12).

Zowel Efeziërs als Kolossenzen zijn gemakkelijk te splitsen in twee delen: leer en gedrag. Zo'n verdeling valt niet te zien in Filippenzen, want alles is gericht op gedrag. De brief deelt wel op in twee aanvullende delen, want een blik op de structuur zal tonen dat het een omkering is, die zich in principe bezig houdt met levende uitdrukkingen van het evangelie. In de eerste helft zijn Christus en Timotheüs de voorbeelden. Deze worden in het tweede deel in balans gehouden door Epafroditus en Paulus. In het eerste deel worden we opgeroepen Christus na te volgen (2:1), in het tweede deel worden we geboden Paulus na te doen(3:17). Deze feiten zijn van groot belang, want sommige passages er in, gescheiden van hun controlerend thema, kunnen zo gebruikt worden dat ze waarheid lijken te leren die geheel tegengesteld is aan Efeziërs. Maar indien ze gehouden wordt binnen de grenzen die door de brief zelf gesteld worden, en toegepast op onze ervaring, zijn ze in volkomen overeenstemming met de voorafgaande brief en met haat allesoverstijgende onthullingen.

De structuur van Filippenzen

| INTRODUCTIE 1:1
| Groeten 1:2
: | De Filippenzen--Bijdrage--Doxology 1:3
: | Paulus--zijn banden in Christus 1:12
: | Paulus--zijn onverschilligheid met de dood 1:19
: | De Filippenzen--lijden met Paulus 1:27
: P: | Oproep om Christus na te volgen 2:1
: A: E|
: R: V| | CHRISTUS 2:5
: T: A| | 1 In Gods vorm)
: I: N| | 2 Vorm van een slaaf)--Ontledigt Zichzelf
: C: G| | 3 Menselijke vorm)
: I: L| | 4 Dood)--Vernedert Zichzelf
: P: | | 5 Het kruis)
: A: L| : | Oproep tot gehoorzaamheid 2:12
: T: I| : :
: I: V| : : | TIMOTHEÛS--Zijn karakter en dienstbetoon 2:19
: O: I| : : :
: N: N| : : | EPAFRODITUS--zijn karakter en zijn
: : G| : : | lijden 2:25
: I: | : :
: N: E| : | Oproep om voorzichtig te zijn 3:1
: : X| :
: T: P| | PAULUS 3:4
: H: R| | 7 Wet - rechtvaardig - smetteloos
: E: E| | 6 Vuur--de heiligen vervolgend
: : S| | 5 Wet - Farizeeër
: E: S| | 4 Hebreeër uit de Hebreeën
: V: I| | 3 Stam van Benjamin
: A: O| | 2 Ras van Israel

: N: N | | 1 Besnijdenis
: G: S |
: E:
: L: | Oproep om Paulus na te volgen 3:17
: | De Filippenzen--hun zorg voor Paulus 4:10
: | Paulus - zijn voldaanheid in gebrek 4:11
: | Paulus--zijn kracht in Christus 4:13
: | De Filippenzen - Bijdrage--Doxology 4:14
:
| AFSLUITING 4:21
| Groeten. 4:23

Een oppervlakkig lezen van Filippenzen geeft maar weinig inzicht in de symmetrie en schoonheid van haar structuur. Toch is er, voor een goed overdenken van de brief, geen sleutel die beter is dan een heldere uiteenzetting van de literaire structuur. Het denken zal mogelijk verloren raken in een doolhof van details en zal, zonder enige steun van de structuur, gemakkelijk ophouden met het grijpen van het echte onderwerp. Misschien is de gewone indruk van deze brief deze: dat ze, net als onze eigen brieven, een rommeltje is van dit en dat en nog wat, zonder enige ontworpen relatie tussen haar delen. Een zogeheten "analyse" is al snel eigenmachtig en wordt gewoonlijk afgeleid uit de interpretatie, in plaats van dat ze helpt. Maar een echte structuur zou net zo vanzelfsprekend moeten zijn als het skelet van een dier, met alle delen symmetrisch en aanvullend, zo hun relatie met elkaar aan allen heel duidelijk makend.

De vier voorbeelden.

De structuur van Filippenzen laat zien dat haar onderwerp is: *deelname aan het evangelie*. We moeten dit niet beperken tot het verkondigen van het evangelie aan ongelovigen. Het omvat heel de blijde boodschap zoals die onthuld werd, niet alleen zoals toebedeeld naar geloof, maar zoals uitgedrukt in leven. In de tweede helft van Efeziërs wordt ons *verteld* hoe we moeten wandelen, hier wordt het ons *getoond*. Daar is *waarheid* de basis voor gedrag, hier wordt het bijgelicht door een *voorbeeld*. Het grootste deel van deze brief is gewijd aan *levende uitdrukkingen* van het evangelie. Het dienstbetoon en het lijden van haar grootste exponenten worden ons ter overweging voorgesteld. Christus Zelf, in Zijn afdaling uit de vorm van God naar de schande van het kruis, wordt ter navolging voorgesteld. Overeenkomend hiermee hebben we Paulus' afdaling van een zelfrechtvaardige Farizeeër, naar de eenwording met de dood van Christus. Het midden van de brief beeldt twee ideale karakters uit: Timotheüs voor dienstbetoon en Epafroditus voor lijden.

De vier aansporingen.

Overeenkomend met haar karakter, zijn de aansporende passages in Filippenzen niet samengeroepeerd bij het einde, zoals in Efeziërs en Kolossenzen, maar zijn ze symmetrisch verspreid doorheen de brief. Ze verschijnen voor en na de twee grote voorbeelden. De apostel pleit voor een nederige en gehoorzame gezindheid, zoals onze Heer die had (2:1-5,12-18). Hij spoort ons aan hem na te volgen en op te passen voor hen die anders handelen (3:1-3, 17-21). De vraag kan rijzen: aangezien

Efeziërs zich al met het gedrag heeft bezig gehouden dat overeenstemt met de nieuwe onthulling, wat is er dan nog aan ruimte voor een aansporing in Filippenzen? Het antwoord is dat we ook hier het bijzondere karakter van de brief zien. In Efeziërs zijn de aansporingen algemeen, hier passen ze in het bijzonder bij dienstbetoon. Efeziërs hield zich inderdaad bezig met de slaven van meesters op Aarde. Filippenzen houdt zich bezig met het gedrag van alle heiligen in hun karakter van slaven van een hemelse Meester.

De inleiding.

Om overeen te komen met hun karakter, zijn zowel Filippenzen als Kolossenzen, in tegenstelling tot Efeziërs, gezamenlijk door Paulus en Timotheüs geschreven. In Kolossenzen spreekt Paulus als *apostel* en Timotheüs als een *broeder*, maar in Filippenzen buigen beiden onder het juk van dienstbetoon aan Christus Jezus. Zij zijn *slaven*. Hier wordt er geen geheim onthuld, zoals in Efeziërs. Hier zijn we eerder bezig met daden dan met woorden, met wandel op Aarde en niet zozeer met onze positie in de hemelen.

Zoals de afsluiting toont (4:21-23), voegen de heiligen in Rome, in het bijzonder die van Caesars huishouding, zich bij hem in het groeten van de heiligen in Filippi. Beide zijn welsprekende getuigenissen van het dienstbetoon van deze slaven.

De heiligen in Filippi.

Filippi komt pas binnen in zijn bediening tot na Paulus' scheiding door de geest (Hand. 13;2) en zijn verdere afscheiding van Barnabas (Hand. 15:39). Het gebeurt kort nadat Timotheüs Paulus' metgezel wordt. Zeer beslist leiden door de heilige geest, die hem verbood te spreken in de provincie Asia en Bithynië, dwong hem naar de zee kust bij Troas, waar hij het Macedonische visioen had. Daarna stak Paulus over naar Macedonië om hen te helpen (Hand. 16:6-10). Filippi was de eerste halteplaats, want het was de belangrijkste stad in dat deel van Macedonië, en een Romeinse kolonie. Het was daar dat Paulus Lydia ontmoette, de purperverkoopster uit Thyatira, en de pytongeest verdreef uit een meisje. En daar werd hij ook gezeseld en gevangen gezet en bad en zong hij God lof toe. Daar was het dat de gevangenebewaarder werd gered en juichend in God geloofde, met heel zijn huis.

Dat is de achtergrond in het boek Handelingen. Alles is nog op koninkrijksgrond. Er is dopen en het uitwerpen van demonen en een wonderlijke aardbeving, wat allemaal hoort bij het koninkrijk, wat het thema is van Handelingen (Hand. 1:6; 28:31).

Sindsdien hebben er grote veranderingen plaatsgevonden. Het verslag van Handelingen was praktisch gesloten. Israel was terzijde gesteld. Gods redding wordt nu *rechtstreeks* naar de natiën gebracht, zonder hun bemiddeling. De apostel heeft de grote waarheden van rechtvaardiging, verzoening en verheerlijking bekend gemaakt in zijn brieven aan de Romeinen, de Korinthiërs en de Thessalonicenzen. Deze maakte hij ongetwijfeld aan hen bekend in zijn latere bezoek (Hand. 20:6). Maar van deze waarheden weet Handelingen niets. Daarom zouden we daar niet moeten zoeken naar de laatste onthullingen, die Paulus zond vanuit zijn gevangenis in Rome. Daarom moeten we de Filippenzen van

Handelingen achter laten in een verre achtergrond, met grote geestelijke veranderingen tussen toen en het schrijven van deze brief.

De opzieners en dienaren.

Niet alleen werd deze brief door slaven geschreven, ze werd speciaal geschreven aan opzieners en dienaren. Het is heel duidelijk dat, met het oog op dienstbetoon, er verschillen waren tussen de heiligen. Dit is altijd zo waar een aantal individuen zich verenigen in een poging een gezamenlijk doel te bereiken. De ervarenen zouden de supervisie moeten hebben. Wie er toe in staat is zou moeten dienen. Dit is passend en juist.

Orde in de ecclesia.

Het is voor een ieder duidelijk dat de orde in de verschillende kerken van vandaag niet die is welke in de Schrift te vinden is. Geen kerk heeft meerdere "bisschoppen", of opzieners, zoals in Filippi, uitgezonderd de weinige die streven naar eenvormigheid aan het goddelijke model. In die dagen waren er, naast de gaven, apostelen, profeten, evangelisten, pastors en leraren (Efe.4:11); er waren opzieners en dienaren voor dienstbetoon, alsook oudsten voor het regelen van zaken. De functie van "bisschop" is gewoonlijk verward geworden met die van een oudste, zodat we vandaag "episcopale"(geleid door bisschoppen) en "presbyteriaanse" kerken hebben(geleid door oudsten). Efeziërs houdt zich niet bezig met de locale ecclesia en daarom wordt er ook geen melding gemaakt van plaatselijke oudsten of opzieners of dienaren. Zo is ook Filippenzen betrokken bij dienstbetoon, niet bij heersen, omdat oudsten niet genoemd worden, alhoewel hun werk van opziener ons voor ogen wordt gebracht.

Opzieners of "bisschoppen."

Wanneer we zien hoe ver de moderne ecclesiastale organisaties afgedwaald zijn van het ideaal dat ons in de Schrift wordt voorgesteld, is er een neiging geen enkele orde als goddelijk in de ecclesia te erkennen. Maar dit zal ons van de ene naar de andere vergissing leiden. Deze brief onthult de wortel van de huidige afval in deze in haar openings aansporing. Opzieners en dienaren worden in het bijzonder opgeroepen de nederigheid van Christus na te doen en om Paulus te volgen in zijn verwerping van aardse eer. Tegengesteld daar aan zijn zij omgevormd geworden tot bisschoppen en ouderlingen. In plaats van het bezoeken van de heiligen in hun eigen ecclesia, heeft een huidige bisschop een hoge plaats boven de geestelijkheid van vele kerken. In plaats van Christus na te doen, heeft men met Satan gewedijverd. Om het goddelijk idee van het ambt van een bisschop te kunnen hervinden, zullen wij alles nauwkeurig moeten bekijken wat over dit onderwerp in de Schrift gezegd wordt. Om de precieze betekenis van het woord te krijgen, stellen we een concordantie samen van waar het voorkomt.

OPZIEN *episkopeoo*

Hebr. 12:15 *toeziende*, dat niemand gebrek heeft

1Petr. 5:2 *toezicht houdend*, niet gedwongen, maar vrijwillig

SUPERVISIE bezoeken *episkopee*

Luc. 19:44 omdat jij niet de tijd van jouw *bezoeking* wist
Hand. 1:20 en een ander neme zijn *toezicht* over
1Tim. 3:1 Indien iemand zin heeft in het *opziensambt*
1Petr. 2:12 in de dag van de *bezoeking*

OPZIENER *episkopos*

Hand. 20:28 onder wie de heilige geest *opziens* over jullie plaatste om de ecclesia van God te hoeden
Filip. 1:1 samen met de *toezichthouders* en dienaren
1Tim. 3:2 Een *opziener* dan moet onbesproken zijn
Titus 1:7 de *opziener* moet onberispelijk zijn
1Petr. 2:25 nu keerden jullie terug naar de Herder en *Opziener* van jullie zielen

Zoals gebruikelijk is de King James vertaling de getuige van de ware betekenis van dit woord, want het geeft het weer met "overseer" (opziener - Hand. 20:28) en "taking the oversight" (het opnemen van het opzienschap - 1Petr. 5;2). Het is kenmerkend dat de King James vertaling een van de ecclesiastale titels zou introduceren die in de kerk in gebruik waren in de tijd dat het werd vertaald, want het werd in het bijzonder op toegezien dat de dan bestaande kerkorde niet verstoord zou worden. Ook Luther maakte duidelijk dat hij er niet een was die van alles af zag wat niet in de Schrift te vinden is. Hij wenste alles in het katholieke ritueel te laten zoals het was, tenzij het beslist tegen het Woord in ging. Daarom bevat de kerkorde in de Lutherse kerk veel dat is overgedragen uit het Romanisme. Maar zelfs als het met "bisschop" wordt vertaald, zal de geestelijk verstandige een grote kloof ontwaren tussen de ecclesiastale waardigheidsbekleder van vandaag en de nederige opziener van de vroege kerk. Wie zou een bisschop willen klasseren als een dienaar, of zelfs maar met "oudste"(Filip. 1:1)? En wie zou een bisschop willen oproepen niet te heersen over de kudde? Is dat niet exact de essentie van zijn ambt? Vandaag hebben wij een bisschop over vele kerken, toen waren er vele in iedere ecclesia. Nu heersen bisschoppen over priesters en oudsten, toen waren zij met hen verbonden in het dienen van de heiligen.

De Griekse woorden die we overdenken zijn gevormd uit *epi*, OP, en *skop*, ZIEN, OP-ZIEN, en zijn de gebruikelijke termen voor *bezoeken*, *bezoeker*, *bezoek*. Hieruit lijkt het dat de belangrijkste taak van een opziener was het bezoeken van of omzien naar de heiligen. Het is de dienst die door een pastor gedaan wordt. Het woord pastor betekent letterlijk *herder*. Toen Paulus voor de laatste maal door Efeze ging (Hand. 20:28), riep hij de oudsten op: "Geef acht op jullie zelf en op heel het kuddetje, onder wie de heilige geest in jullie midden *opziens* plaatste om de ecclesia van God *te hoeden*" Dit was duidelijk een Presbyteriaanse kerk, want de oudsten waren ook bisschoppen! En zij waren het die ook het pastorale werk deden. In deze dagen is ecclesiasticisme moeilijk te vermijden, maar zij die zich aan het werk van de Heer geven en recht hebben om van het evangelie te leven, zouden hun uiterste best moeten doen niet over de heiligen te heersen. Nu er geen apostelen meer zijn, is het regeren van een kerk een plaatselijke zaak, in de handen van de oudsten in iedere ecclesia. Het Woord staat niet een heerser toe van buiten de ecclesia, uitgezonderd de Heer Zelf.

De termen oudste, bisschop, pastor, en leraar zouden niet verschillende ecclesiastale ambten moeten beschrijven. Hoewel het de hoofdfunctie van een oudste is om *voor te zitten* (1Tim. 5:17), noemde Paulus, toen Titus opgedragen werd om in iedere stad oudsten aan te stellen, hen opziens: "Indien iemand onberispelijk is, man van één vrouw, gelovige kinderen hebbend, niet in opspraak zijnde door liederlijkheid of opstandigheid, want de opziener moet onberispelijk zijn"(Titus 1:6,7;SW). En de opziens moeten ook hoeden of pastor zijn (Hand. 20:28). Daarnaast hadden sommige van de oudsten de gave van onderwijzen. En iemand die zwoegt moet speciale eer hebben en ondersteund worden in zijn werk (1Tim. 5:17,18). Paulus combineerde mogelijk al deze gaven en diensten in zichzelf. Iedere leek in een ecclesia kan een dienaar worden en, wanneer hij ouder wordt, opziener en oudste, en naast het uitoefenen van een van de gaven, evangelist, pastor of leraar.

Afgezien van een apostolisch opzienschap werd aan de Paulinische ecclesias geen menselijk hoofd gegeven om de ecclesia als geheel te verenigen en over hen te heersen, of over groepen van hen. Alle functionarissen, dienaren, opziens en oudsten, waren plaatselijke figuren, en hadden geen dienstbetoon of zeggenschap buiten hun eigen ecclesia. De gaven hadden mogelijk een wijder bereik, maar het lijkt er op dat evangelisten en leraren, als zij naar andere velden gingen, daar samenwerkten met de plaatselijke ecclesia, als die er was, en zich voegden naar de oudsten in zaken van kerkorde. Men zou bijna zeggen dat de vroege kerk geen hoofd had. De noodzaak voor een menselijk hoofd werd niet gevoeld tot de kerk het contact verloor met haar hemelse Hoofd, en zich afwendde van Zijn Woord. Indien allen aan Hem onderschikt zouden zijn, zou er de volst mogelijke samenwerking en eenheid zijn. Israel erkende Yahweh niet als hun Koning, en daarom vroegen ze om een mens. Naar hetzelfde voorbeeld van ongeloof heeft de kerk bisschoppen en pausen gekozen en heeft ze concilies bijeen geroepen en conferenties en assemblees. Ze zijn er niet in geslaagd de heiligen in één lichaam te verenigen, maar wel in hen in vijandige kampen te verdelen.

Alle "kerkregering" in de Schrift, afgezien van het ambt van apostel (wat niet meer bestaat), is plaatselijk. Geen bisschop, geen oudste, heeft enig gezag buiten de vergadering waar hij woont. Er waren geen verbanden van verscheidene groepen, of van alle in een gegeven stad, of district of land. Er waren geen ecclesiastale gezaghebbers buiten de plaatselijke bijeenkomst. Iedere ecclesiasticus die heerst over meer dan een groep van heiligen of over de lokale functionarissen, eigent ten onrechte zich de plaats van Christus toe, want God heeft het hoofdschap van de kerk aan *Hem* gegeven.

Aangezien er geen gemeentelijke eenheid was onder de heiligen op Aarde, was hun relatie met het gezag een individuele. En deze bestond simpelweg uit onderschikking aan de hogere autoriteiten (Rom. 13:1) en voor hen te bidden (1Tim. 2:2). Indien iedere individuele gelovige dit zou doen, zou het waarschijnlijk zijn dat de heiligen een stil en rustig leven zouden leiden. Hun vermogen taken uit te voeren waarvoor zij op Aarde werden achter gelaten, zou veel groter zijn dan onder het huidige systeem, waarin men door georganiseerde aantallen probeert de regeringen ten gunste van zich te beïnvloeden. Maar het leidt tot hun verlies.

"Dienaren of dominees."

Er kan mogelijk geen beter bewijs worden aangeboden voor de afwijking door de kerk van de geest van nederigheid die was ingeprent in de Filippenzen, dan het verandering van opziener naar bisschop en van een gewoon dienaar naar "bedienaar van het woord". Het is duidelijk dat de laatste term ooit niet meer dan dienaar betekende, anders hadden de vertalers van de King James vertaling het in Mattheüs 20:26 niet hebben weergegeven met: "wie onder jullie groot wil zijn, laat hem jullie *dienaar* zijn". In Matt. 23:11 vertalen zij het woord weer met dienaar. Sommige van de taken van deze dienaren zijn: huishouden, zoals Martha (Luc. 10:40), water tappen (Joh. 2:9), en het wordt speciaal gebruikt voor hen die aan tafel dienden bij maaltijden (Luc. 22:27; Hand. 6:2). Daarom heeft het de betekenis van bedienen of uitdelen. Het verwijst naar eenvoudige taken, niet naar waardig vertoon. Ik herinner me nog heel goed mijn eerste ervaring als dienaar. Het ambt viel mij ten deel zonder benoeming of verkiezing. Mijn taak bestond uit het iedere week schoonmaken van de ruimte waar de bijeenkomst werd gehouden. Op mijn werk en thuis had ik anderen die zulke dingen voor mij deden, maar ik beschouwde het een eer om zoiets als dienstbetoon voor de Heer te mogen verrichten. Het gaf me veel vreugde en bevrediging, en tot op de dag van vandaag heb ik meer vertrouwen in een beloning voor het hanteren van een bezem in die blije dagen, dan voor het hogere werk van het hanteren van een pen bij het verdedigen van de waarheid in de lange jaren die er op volgden.

Hieronder vindt u een aantal plaatsen in Paulus' brieven waar dit woord voorkomt:

Dienaar, uitdeler (*diakonos*) in Paulus' brieven.

Rom. 13:4 Want zij is *dienstknecht* van God, voor u ten goede
Rom. 13:4 want zij is *in dienst* van God, als toornende wreker
Rom. 15:8 Ik zeg namelijk dat Christus *dienaar* van besnedenen is geworden
Rom. 16:8 onze zuster en *dienares* van de ecclesia
1Kor. 3:5 *Dienaren*, door wie jullie geloven
2Kor. 3:6 om *dienaren* van een nieuw verbond te zijn
2Kor. 6:4 onszelf aanbevelend als *dienaren* van God
2Kor. 11:15 als ook zijn *dienaren* veranderd worden als *dienaren* van gerechtigheid
2Kor. 11:23 Zijn zij *dienaren* van Christus?
Gal. 2:17 Is Christus dan een *dienaar* van zonde?
Efe. 3:7 waarvan ik *dienaar* was geworden
Efe. 6:21 mijn geliefde broeder en trouwe *dienaar* in de Heer
Filip. 1:1 samen met de toezichthouders en *dienaren*
Kol. 1:7 die een trouwe *dienaar* van Christus is
Kol. 1:23 waarvan ik, Paulus, *dienaar* werd
Kol. 1:25 waarvan ik *dienaar* werd
Kol. 4:7 de geliefde broeder en trouwe *dienaar* en mede-slaaf in de Heer
1Tim. 3:8 *Dienaren* moeten net zo ernstig zijn
1Tim. 3:12 *Dienaren*, laten zij mannen zijn van één vrouw
1Tim. 4:6 zul jij een goed *dienaar* van Christus Jezus zijn

Uit deze korte lijst zien we dat *diakonos* niet de speciale titel is van een kerk official. Ook magistraten worden dienaren genoemd. Het is een algemene term, toepasbaar op iedereen die anderen dient. Ze laat ook zien dat de termen "bedienaar van het woord" en "diaken" in de Schrift aan elkaar gelijk zijn, hoewel

ze in het moderne kerkelijk gebruik ver uit elkaar staan. Iedere diaken is een dienaar en iedere dienaar is een diaken. Om deze verwarring te voorkomen vermijdt de Concordant Version waar mogelijk kerkelijke termen. Ze maakt dienaren van "bedienaren van het woord" en diakenen.

De taak van een dienaar.

"Dienaar" wordt in de King James vertaling ten allen tijde gebruikt voor een ander Grieks woord, *leiturgos*, waarvoor het ook meer passend is, en de Concordant Version volgt hier het voorbeeld. Omdat het ook een vorm van dienen is die de Filippenzen, als geheel, leverden aan Paulus (2:17,30), door Epafroditus (2:25), zal het goed zijn het op dit moment in onze studie te betrekken, hoewel zulke bedienaren van het woord geen permanente plaats in de kerkorde hebben. De term werd alleen bij speciale gelegenheden gebruikt, wanneer er een publieke dienst werd verleend, zoals we zullen zien in de Schriftplaatsen.

leitourgeo

Hand. 13:2 En tot hen nu die de Heer *dienden*
Rom. 15:27 horen zij ook met hen hun vleselijke dingen te *dienen*
Hebr. 10:11 stond iedere priester dag na dag te *dienen*
Luc. 1:23 toen de dagen van zijn *bediening* vervuld waren
2Kor. 9:12 dat het dienstbetoon van deze *bediening*
Filip. 2:17 en de *bediening* van jullie geloof
Filip. 2:30 het jullie ontbrekende in het *dienstbetoon* aan mij.
Hebr. 8:6 Doch nu heeft Hij een meer uitnemender *bediening* gekregen
Hebr. 9:21 en al de vaten van de *bediening* besprenkelt hij

leiturgos

Rom. 13:6 want zij zijn *dienaren* van God
Rom. 15:16 om de *dienaar* van Christus Jezus
Filip. 2:25 jullie apostel en *helper* in mijn nood
Hebr. 1:7 en Zijn *dienaren* vlam van vuur
Hebr. 1:14 Zijn zij niet allen *dienende* geesten
Hebr. 8:2 een *Dienaar* van het heiligdom

De publieke aard van het dienen, weergegeven door "dienaar", wordt duidelijk uit de Schriftplaatsen, alsook uit de afleidingen van het woord. Het is letterlijk MENSEN-DOEN, iemand die iets doet voor een ander, iemand die een functie uitvoert. Zo wordt het vier maal gebruikt voor het priesterambt (Luc. 1:23; Hebr. 8:2; 9:21; 10:11). Een priester dient, of oefent een ambt uit. Toen Paulus handelde als een priester van het evangelie van God, was hij een dienaar (Rom. 15:16). Paulus was niet de dienaar van Filippi. In tegendeel, de Filippenzen waren dienaren van Paulus (Filip. 2:17,30). Dit bestond uit het aanvoeren van zijn tijdelijke benodigdheden. Ze waren hier niet in geslaagd, totdat Epafroditus werd gezonden om Paulus namens hen te dienen.

Om een modern voorbeeld te geven: op een morgen belde een broeder, bakker van beroep, aan bij het publikatiekantoor en overhandigde een speciale collecte,

opgehaald door de ecclesia voor het werk. Hij was bij deze gelegenheid hun "dienaar". Wanneer er een bijzondere inspanning wordt gedaan waaraan de hele ecclesia deelneemt, kunnen zij iemand uit hun midden kiezen die voor hen hun schat wegbrengt. Door deze daad wordt hij hun "dienaar", in de ware, bijbelse zin van het woord. Helaas zijn te vaak de woorden van onze Heer letterlijk, in plaats van figuurlijk, waar. In deze dagen verwacht de "dienaar" behandeld te worden als de grootste in de ecclesia, en niet als de minste. Ware grootheid bestaat niet uit een superieure opleiding, manieren of sociale positie, maar in nederig dienstbetoon.

De plaats van een oudste

oudste *presbuteros* in Paulus' brieven

1Tim. 5:1 Een *oude* man?

1Tim. 5:2 *oudere* vrouwen als moeders

1Tim. 5:17 De *oudsten*, goed leiding gevend, zijn dubbele eer waardig, vooral de zwoegenden in woord en onderwijs

1Tim. 5:19 Tegen een *oudste* stem je niet in met een aanklacht

Titus 1:5 en in de stad *oudsten* zou aanstellen

Zoals we gezien hebben zijn oudsten in Filippiëzen niet als zodanig in beeld. Ouderdom zou wijsheid brengen en ervaring zou het vermogen om te leiden moeten ontwikkelen. Daarom werd er gewoonlijk naar oudere mannen gekeken om voor te zitten in de zaken van een ecclesia. Als oudsten stonden zij boven hen die zij dienden. Maar gewoonlijk hadden zij ook hun aandeel in het dienen. Het schijnt voor normaal aangenomen te zijn dat zij de supervisie zouden hebben (Titus 1:5-7). Zo deed het zich ook in Filippiëzen voor, geklasseerd als opzieners. Paulus' brief aan Timotheüs en Titus houdt zich bezig met heersen in de ecclesia. Daarom worden ook oudsten naar voren gebracht. In Filippiëzen zijn we geïnteresseerd in het dienstbetoon door allen, inclusief de oudsten.

De vraag hoe de oudsten gekozen moeten worden, nu er geen apostelen meer zijn om hen aan te stellen, zou zelden moeten opkomen. Het zou allen duidelijk moeten zijn dat het een ambt is voor hen die de nodige kwaliteiten bezitten, en zij zouden zonder verdere ceremonie erkend moeten worden. Dit heeft in de praktijk vele jaren gewerkt, zelfs in onze dagen. Andere methoden leiden tot veel dat kwaad is. Dit is in het bijzonder het geval wanneer er specifieke eisen zijn aan het ambt, met regelmatige verkiezingen. De kerk van God is geen democratie, overheerst door de meerderheid. Zij zouden voor het Woord moeten buigen en voor hen die de kwaliteiten bezitten die daarin omschreven worden. Oudsten kunnen de mening vragen van iedereen of van de hele ecclesia, maar zij zouden hun acties niet alleen hierop moeten baseren, maar op de ervaring en wijsheid die hun jaren mee zouden moeten brengen, in overeenstemming met de Schrift.

De groeten.

Een opvallende zinsnede sluit de brief af in de groeten aan het eind. "De genade van de Heer, Jezus Christus, zij met jullie *geest*" De opvallende afwezigheid van lichamelijke zegen in de brief wordt in de afsluiting benadrukt door Gods genade te

beperken tot de geest, in tegenstelling tot het lichaam en de ziel, die prominent aanwezig waren in het evangelie van het koninkrijk. Tegengesteld aan deze groet van Paulus is de groet van de apostel Johannes aan Gaius. Hij benadrukt *de ziel* (3Joh. 2). Maar het dienstbetoon van Filippenzen brengt iets nieuws. Er is lijden in het huidige dienen.

Christus daalde af naar de dood. Paulus is gebonden en zijn leed wordt zelfs door zijn medeslaven versterkt. Epafroditus is ziek en riskeert zijn ziel. Alle genade is nu geestelijk. Daarom roept Paulus, bij het afsluiten, deze genade af over de Filippenzen en over ons, opdat wij ons hoogste geluk zullen vinden in het dienen van Hem, te midden van lichamelijke zwakheid, niet in het vlees, maar in de geest.

Deel 2- De bijdrage van de Filippenzen

Onder de meest kostbare voorrechten die naar ons toe komen met de ontvangst van Gods onuitsprekbare genadegift, is die van te mogen geven, van deelnemen aan het dienstbetoon van het verkondigen van het evangelie door het ondersteunen van de inspanningen die gedaan worden om de kennis van God te verspreiden. Hierin zijn de Filippenzen als geheel ons tot voorbeeld, want zij schijnen, van het prille begin tot het einde van Paulus' loopbaan, boven alle anderen uitgeblonken te hebben in hun bijdragen aan het evangelie. Daarom wordt er voor dit onderwerp een heel deel gereserveerd, zowel aan het begin als aan het einde van de brief. Laten we pogen de heerlijke atmosfeer binnen te dringen waarmee hij doortrokken is en het hemelhoog optrekt boven het vlak waarop deze zaken gewoonlijk in de hedendaagse kerken gevonden worden.

God houdt van de blije gever. Mopperend geven of uit dwang is voor niemand voordelig, en voor God een gruwel, alsof Hij iets van ons nodig zou hebben en Hij Zijn schepselen zou willen uitbuiten, in plaats van het tegendeel, door Zijn overvloed over hen uit te storten (2Kor. 9:7,8). Het gaat om het motief. In sommige landen is er een kerkelijke belasting, en betalen is verplicht. Laat niemand denken dat veel hiervan gerekend zal worden als geven aan het evangelie. In andere landen worden allerlei zaken gebruikt om geld uit de zakken van aarzelende leden te kloppen. Wat zou er een afval zijn als alleen zij van wie de harten beroerd waren door Gods genade, toegestaan zou worden om bij te dragen aan Zijn werk. Maar de echte waarde zou niet minder zijn. Paulus vroeg om bijdragen van de heiligen, maar niet voor zichzelf, maar veeleer voor de armen onder zijn eigen volk in Judea, geheel in overeenstemming met Jacobus, Petrus en Johannes, toen hun terreinen van dienstbetoon gescheiden werden (Gal. 2:10). Dit was echter op een veel lager vlak en past alleen in die tussenliggende bediening, toen de natiën de geestelijke rijkdommen aanvaardden die bij Israel hoorden, en probeerden hen te betalen door hen materiële hulp te zenden (Rom. 15:27). Zij

waren op dat moment in de positie van schuldenaren en waren de natie van God's keuze schatplichtig. Zo zullen de natiën in de volgende aion zijn, en zelfs in de laatste, wanneer hun koningen hun heerlijkheid zullen binnenbrengen in het nieuwe Jeruzalem (Openb. 21:24). Maar dit is niet het motief dat de Filippenzen bewoog om hun bijdragen aan Paulus te geven.

Het is niet erg aannemelijk dat Paulus voldoende ontving om lichaam en geest te onderhouden in zijn dienstbetoon aan de heiligen. Hij had een handel waaraan hij werkte wanneer hij dat kon. In Korinthe maakte hij samen met Aquila en Priscilla tenten (Hand. 18:3). Hoewel hij bij het beantwoorden van de Macedonische roep in die provincie niet veel respons had ontvangen, zond geen van de ecclesias hem hulp, behalve de Filippenzen. Meer dan dat: er waren tijden dat hij echt gebrek leed (Filip. 4:16). De laatste jaren van zijn leven ontlastten hem van de last van het voor zichzelf zorgen, en hier komt de gift van de Filippenzen in beeld. Zijn loopbaan als geheel nemend, ontving Paulus, die misschien wel degene was die dit het meest van al Gods slaven verdiende, zelfs niet het deel van een slaaf voor zijn dienstbetoon aan de heiligen.

Maar hij klaagde niet. Nee, hij juichte dat hij *om niet* het evangelie had verkondigd aan de grote ecclesia van Korinthe. Let op de woorden die hij gebruikt. Hij *plunderde* andere ecclesias, *loon krijgend* voor het hen dienen. In Korinthe leed hij echt gebrek, maar hij werd hen niet tot last, maar ontving hulp vanuit Macedonië. Hij deed altijd zijn best niemand tot last te worden (2Kor. 11:7-9).

Niet dat hij niet wist dat hij rechten had. Vreemd genoeg moet hij zichzelf tegen juist deze Korinthiërs verdedigen, die zo weinig voor hem deden toen hij onder hen was. Luister naar zijn betoog:

"4 Hebben wij niet het recht om te eten en om te drinken?
5 Hebben wij niet het recht om een zuster als vrouw mee te leiden, zoals ook de andere apostelen en de broeders van de Heer en Cephas?
6 Of hebben alleen ik en Barnabas geen recht om niet te werken?
7 Wie oorlog voert voorziet ooit in zijn eigen rantsoenen? Wie plant een wijngaard en eet niet van deze? Of wie weidt een kudde en eet niet van de melk van de kudde?"
(1Kor. 9:4-7;SW)

Misschien heeft geen mens ooit zoveel zijn loon verdiend als Paulus. Het schijnt dat er voor de besnijdenisapostelen, ondanks de armoede onder hun volgelingen, goed werd gezorgd. Paulus zaaide een heerlijk gewas van geestelijk zaad onder de natiën, en, als zijn goed recht zou hij een geweldige oogst binnen gehaald moeten hebben aan wereldse weelde. Maar hoeveel nobeler was zijn koers, zoals hij zelf zei: "Maar wij gebruiken niet dit recht, maar wij verdragen alles, om niet enige hindernis te geven voor het evangelie van Christus."
(1Kor. 9:12;SW)

Met zo'n ervaring achter zich, was het geen wonder dat Paulus een zeer warm plekje had voor de Filippenzen, van wie de praktische sympathie uit de diepste diepten van hun hart kwam en nooit enige aansporing van zijn kant nodig had. De

materiële giften werden omgevormd tot de geurige wierook die het hart van God verblijdt en ook voorziet in de noden van Zijn onzelfzuchtige slaaf.

Met dit voor ogen kunnen we beter de openings- en afsluitende woorden waarderen van de Filippenzenbrief. Paulus begint:

"3 Ik dank mijn God bij iedere herinnering aan jullie,
4 altijd, in elk verzoek van mij voor allen van jullie, met blijdschap het verzoek makend
5 voor jullie bijdrage aan het evangelie, van de eerste dag tot nu,"
(Filip. 1:3-5;SW).

De eerste maal dat hij het evangelie predikte in Filippi, drong Lydia er vrijgevend bij hem op aan in haar huis te blijven (Hand. 16:15). Hij schijnt daar gebleven te zijn tot hij vertrok, omdat hij daar terug keerde nadat hij uit de gevangenis was gekomen, voordat hij de stad verliet (Hand. 16:40). Spoedig daarna was hij in Thessalonica en het schijnt dat zij hem verscheidene malen tijdens zijn verblijf daar iets gezonden hebben. Zonder twijfel waren zij verantwoordelijk voor de bijdragen die vanuit Macedonië aan Korinthe werden gezonden. En dit wordt door hun laatste bijdrage bekroond, gezonden aan zijn gevangenis in Rome, door middel van Epafroditus.

Het is deze volhardende voortgang die de bejaarde slaaf het vertrouwen gaf dat zij ook in de toekomst niet zouden falen, want "Die in jullie goed werk begint zal het volbrengen tot de dag van Christus Jezus" (1:6). Laten we deze uitspraak niet verzwakken tot slechts een belofte dat God allen zal redden die Hij roept. Dat is waar en kostbaar, maar het is op *allen* toepasbaar. Dit is een zeldzamer genade, die, helaas, niet in iedere ecclesia te vinden is. In feite lezen we er niet over in verband met welke andere dan ook, en we weten dat het in sommige geheel ontbrak. Het kan zijn dat de Filippenzen hem niet iedere keer veel zonden, maar zij hielden vol datgene te zenden wat zij konden, en dit steeds weerkerend teken van hun aanhankelijkheid aan hem en hun verlangen om deel te hebben aan zijn dienstbetoon, leidde tot de overtuiging dat zij *onverbeterlijke* gevers waren geworden. Mochten wij hun voorbeeld volgen!

Niemand kan Paulus verwijten dat hij de Filippenzen voortrekt, met het oog op hun houding tegenover hem. Toen hij vrij was en rond ging met het bevestigen en verdedigen van het evangelie, hielden zij hem in hun hart en ontvingen ze genade om hun deel te doen in het ondersteunen van zijn handen. En nu hij gevangen zit redeneren ze niet dat nu zijn brood en water wel zeker gesteld is, geleverd door de staat, maar zij zenden hun "apostel en oudste", dat wil zeggen, zij vaardigden Epafroditus af om naar Rome te gaan met voorraden die bij de dienst aan Paulus nodig zouden zijn. Nu op leeftijd zijnde zou het zijn leven zonder twijfel veel gemakkelijker kunnen maken. Dit schijnt zijn hart in het bijzonder geraakt te hebben. In een bepaalde zin was hij terzijde gesteld en had hij niet langer hetzelfde recht op hun hulp als toen hij actief rond ging en het evangelie verkondigde. Maar zij bleven hem trouw, zodat hij naar hen allen verlangde in het mededogen van Christus Jezus.

Als gevolg van deze uitwisseling van liefdevol dienstbetoon, wordt Paulus er toe geleid te bidden voor de Filippenzen (1:9-11), opdat de liefde, die hen er toe bracht zo trouw voor hem en zijn dienstbetoon te zorgen, nog meer overvloedig mag worden in *bewustwording* en alle *fijngevoeligheid*, zodat zij kunnen testen welke dingen er echt toe doen. "En dit bid ik: dat de liefde van jullie steeds meer en meer overstijgend moge zijn in bovenkennis en alle fijngevoeligheid, zodat jullie testen het van belang zijnde, dat jullie oprecht mogen zijn en geen obstakel in de dag van Christus, gevuld met de vrucht van rechtvaardigheid, welke is door Jezus Christus, tot heerlijkheid en lof van God." (1:9-11;SW). Hier hebben we een hint van wat er in Paulus' hart omgaat bij het schrijven van deze brief. Zij hebben aan hem gegeven en nu verlangt hij er naar dat zij, op hun beurt, alles ontvangen wat van hen is, in de laatste en hoogste onthulling, die hij zojuist bekend heeft gemaakt, en waarover zij zonder twijfel hebben gelezen in de zogeheten brief aan de Efeziërs.

Net als in zijn schitterend openingsgebed in Efeziërs, bidt hij dat hen *de bewustwording* van de nieuwe schatten van genade geschonken wordt (Efe. 1:17), precies hetzelfde woord waarmee hij zijn verlangen voor de Filippenzen uitdrukt. In werkelijkheid omarmt het woord zelfs meer dan dit, en kan weergegeven worden met *op prijs stellen*. Dit is alles wat nodig is om een heilige blij te maken. Dit is meer dan voldoende om ons terug te betalen voor alles wat we doen om het evangelie uit te dragen of bij te dragen om de verkondigers te ondersteunen. Paulus kon zijn vrienden niet terug betalen in materiële goederen, maar in geestelijke weelde had hij onuitspreekbaar meer dan nodig was om zelfs de model-ecclesia van Filippi te compenseren.

Maar hoe kan het aan hen overdragen? Het alleen voor hen opschrijven is niet voldoende. Efeziërs ligt nu al eeuwen bij de heiligen, met maar zeer weinig bewustwording of op prijs stellen van de grootsheid van haar genade. De Filippenzen hadden het ongetwijfeld pas recent gehoord. Voor hen zou het nieuw zijn. Voor hen zou het een geest van wijsheid en onthulling inhouden, die ver boven het gemiddelde uit gaat. En toch is dit het veld waarin alleen hun liefde nog meer kan ontvouwen, en daarom bidt de slaaf van de Heer dat deze gift ook de hunne mag zijn.

Toch ontwikkelt hij de gedachte niet zoals in Efeziërs, maar in harmonie met de lijn van deze brief voegt hij het woord *fijngevoeligheid* toe. Hij zou de waarheid verder naspeuren, in de uitwerking van hun hulp. Hij is betrokken bij het gedrag dat het zou kenmerken. Hij wilde dat zij het in hun leven zouden uitwerken. De nieuwe onthulling brengt een vloed van schijnbare problemen met zich mee, die hun voeten zal verwarren als zij niet in staat zijn het belang er van niet ten volle bewust te worden. Vele praktijken die tot dan van belang waren, vallen nu weg. Dat te laten gaan wat bij het verleden behoort en dat grijpen wat voor ons ligt, is de crisis waarmee ze op dit moment geconfronteerd worden.

Zaken van belang.

Het Christendom houdt zich hoofdzakelijk bezig met het omhulsel van de goddelijke waarheid en weet maar weinig van de kern. Dit komt omdat ze gefaald heeft zich de laatste onthulling bewust te worden. Daarom faalt ze overeenkomstig

te handelen, en is ze bezig met zaken die niet langer van belang zijn. Ja, er zijn er maar weinig, zelfs onder de intelligente gelovigen, die zich bewust zijn dat er zoiets is als een kronende onthulling in Efeziërs, die alle enigmas van de fragmentarische ontvouwingen opruimt die er aan vooraf gingen, en die de heilige tot volwassenheid brengt. Als gevolg daarvan is er maar weinig echte oprechtheid. Vrijwel alles is deels een schijnvertoning. En het pad van zowel de heilige als de zondaar ligt bezaaid met struikelblokken die veel verlies zullen veroorzaken in de dag van Christus, wanneer het gedrag van de heiligen door vuur getest zal worden.

Het woord "gevolg" is moeilijk concordant te vertalen, en het kan zijn dat in deze passage het iets met zich meedraagt dat door de elementen wordt verondersteld, DOOR-DRAGEN. In Hebrëëën 10:14 wordt een woord met dezelfde elementen weergegeven met "tot een einde". Dat wil zeggen: zaken van belang zijn die welke niet de steiger van de waarheid zijn, die uiteindelijk verwijderd zal worden, maar de uiteindelijke vormen, die blijvend zijn. Israel had merendeels schaduwen. Wij hebben nu de substantie. Het proces van goddelijke onthulling houdt zich vaak bezig met het vlees. Het einde is te vinden in de geest.

Omdat deze brief zelf de dingen aangeeft die van geen belang zijn, hoeven we niet langer bij de gedachte stil te staan. Paulus houdt zich in het bijzonder bezig met het voorrecht van de Jood in het vlees, en is blij ze alle te verspelen, acht ze zelfs vuilnis, om zo Christus te kunnen winnen, wat van het grootste belang is. Tot dan waren de heiligen betrokken bij aardse zaken; nu is het van het grootste belang dat we ons hemelse burgerschap (h)erkennen. Nu is het nodig dat Paulus als model wordt gezien voor onze wandel, anders kunnen we er zeker van zijn dat we dingen doen die van geen belang zijn, dingen die, helaas, niet ontbreken in de verschrikkelijke resultaten.

De vrucht van rechtvaardigheid.

Rechtvaardigheid zou vrucht moeten dragen. Het kan zijn dat de speciale rechtvaardigheid die hier in beeld is, het gedrag is van de Filippenzen in het bijdragen aan de ondersteuning van Paulus en het evangelie. Dat was rechtvaardig. Sommigen zullen redeneren dat de blijde boodschap gratis is, en dat genade geen betaling vraagt voor de voordelen die ze brengt. Dat is waar. Maar is het juist om te drinken van een fontein en er niet anderen over te vertellen? In de laatste analyse hadden de Filippenzen niet meer dan hun plicht gedaan in het bijdragen aan het evangelie. Maar het feit dat dit niet werd gedaan uit verplichting, maar dat het een spontaan uitvloeisel was van het nieuwe leven dat zij ontvangen hadden, geeft het een kostbaar karakter, dat niet veroorzaakt werd door alleen rechtvaardigheid. Het bracht tevredenheid en blijdschap voort zoals we die ervaren bij het eten van sappig fruit. Het is heerlijk!

En dit brengt ons bij de meest uitstekende en laatste vrucht van allemaal. *Het zal voor de heerlijkheid en lof van God zijn.* Kort samengevat: het gebed van Paulus drukt zijn verlangen uit dat deze heiligen, van wie de liefde voor hem en voor het evangelie in de praktijk werd uitgedrukt in de vele genadevolle giften, gebracht mogen worden tot hun waardering van Gods grootste en laatste onthulling van Zijn genade in het aan de natiën geven van een gelijke plaats in de hemelse eren van het lichaam van Christus. Maar nog verder gaand wenst hij in het bijzonder dat zij

mogen wandelen in overeenstemming met deze laatste ontvouwing, en zo God de heerlijkheid en het applaus brengen, die het doel en einde van alle dingen zijn.

De parallele passage.

Omdat deze fase van de gezamenlijke deelname aan het evangelie, de bijdragen van de Filippenzen voor de ondersteuning er van, weer opgenomen wordt in het overeenkomende deel, aan het eind van de brief (zie de structuur), zullen we alles wat er tussen staat overslaan en overdenken wat Paulus ook daar schrijft(4:14-20). Hier verandert hij de formule "een goed werk" naar "het ideale doen." Onze vertalingen hebben het fijne onderscheid uitgewist tussen het goede en het ideale. De King James vertaling geeft beide vrijwel altijd weer met "goed". Maar we hebben hier een daad die meer dan alleen goed is. Ze past perfect bij de omstandigheden en is uiterst aanvaardbaar en toepasselijk, niet alleen in de ogen van Paulus, maar in die van God.

Ik neem aan dat er een overeenkomst is tussen *hun* gift aan Paulus en de genade die hij voor hen heeft. Hij spreekt van overvloeien en van ten volle gevuld zijn, van volledig betaald zijn, en het is zeer waarschijnlijk dat hij, als Romeins gevangene, niet echt gebrek leed, zoals dat eerder wel het geval was geweest. Het lijkt er op dat deze gift een materiële tegenhanger was van de gulle genade die toen aan de natiën werd uitgedeeld. Daarom was het een aanvaardbare en *ideale* bijdrage in de speciale crisis. Het was *goed* voor hen de fysieke noden van de apostel te verlichten tijdens zijn rondreizende bediening. Het was *ideaal* dat hij overstelpt werd met goede dingen op het moment dat hij de sluizen van zegen voor de natiën had geopend.

Paulus was niet altijd zo verzadigd geweest met goede dingen. En was dit niet in geestelijke overeenstemming met zijn bediening? Hij had de kruimels verdeeld die van Israels bord vielen, en er bleef niet zoveel over voor de natiën, zolang de uitverkoren natie het kanaal van zegen was. Nu God rechtstreeks naar de natiën gaat, veranderen Paulus' fysieke omgevingen in overeenstemming daarmee. Dit is natuurlijk geen excuus voor de ecclesias van Macedonië of Korinthe, die hem hadden laten hongeren als Filippi niet als redder was gekomen. Ongetwijfeld had hun uitstekende gedrag in deze, menselijk gesproken, hen het recht gegeven om de hoge brief over het onderwerp van gedrag te ontvangen en hen in staat gesteld te leven naar een standaard die de hoogste is die aan een sterfelijk mens werd gepresenteerd.

Vrucht, geen giften.

In deze dagen van gesystematiseerde budgetten en andere financiële systemen om het werk van de kerk te bekostigen (we zullen niet zeggen "van de Heer"), hebben we het grote verschil vergeten tussen giften om het werk te ondersteunen en de vrucht, die God een genoegen doet. Wij willen kwantiteit en niet kwaliteit. Wij redeneren dat met het geld van de ongelovige net zoveel Bijbels gekocht kunnen worden als van dat van gelovigen. Onze Heer dacht daar anders over. Het penninkje van de weduwe was in Zijn ogen meer waard dan een kist vol munten. Dit is het punt van Filippenzen. Dat Paulus bevoorraad zou worden is een bijkomend gevolg van de zaak. Dat zij uitdrukking aan hun harten zouden geven,

zonder enige aanleiding of drang, maar eenvoudig als uitvloeisel van hun waardering en liefde, maakt hun giften aanvaardbaar voor God en is aan hun rekening toegevoegd, en zal hen weer ontmoeten in de dag wanneer allen beloningen zullen ontvangen voor wat er in het lichaam aan goed is gedaan.

Een heerlijke geur.

Dit is de kwaliteit die God een genoeg doet in onze inspanningen om voor Hem te werken. Geen *grote* dingen, maar *genadevolle* dingen stijgen op om Zijn aanwezigheid geur te geven. Niet slechts dienstbetoon, maar offers stijgen naar Hem op. Niet de grote resultaten van een groot denker en een ontembare wil, maar de nederige pogingen van een onderschikt en dankbaar hart doen Hem genoeg bij Zijn aanwezigheid. Sommigen kunnen te rijk of te groot of te sterk zijn om een juist parfum voort te brengen voor onze God, maar niemand is te arm of te klein of te zwak om een heerlijke geur te vinden die Hem genoeg doet.

Ter gelegenheid van de collecte voor de heiligen in Judea, zegt Paulus, sprekend van de heiligen in Macedonië:

"2 want, in veel getestheid van verdrukking, overvloed de overvloed van hun blijdschap en de overeenkomstige diepte van hun armoede in de rijkdom van hun vrijgevigheid,
3 want volgens hun mogelijkheid, mag ik getuigen, en meer dan hun mogelijkheid, uit eigen beweging,
4 met veel uitnodiging, van ons de genade vragende en de gemeenschap van het dienstbetoon aan de heiligen
5 en niet zoals wij verwachten, maar zelf geven zij eerst aan de Heer en aan ons, door de wil van God. "
(2Kor. 8:2-5;SW)

Dit lijkt aan te tonen dat de kerk die gekozen was als voorbeeld van aanvaardbaar geven, een zeer arme was. Hoe blij zou het hun harten maken bij het horen van de woorden van Paulus, als hij hen verzekert:

"Mijn God nu zal al jullie nood vullen naar Zijn rijkdom, in heerlijkheid in Christus Jezus."
(Filip. 4:19;SW)

God zal niet overtroffen worden in het geven. Met al Zijn rijkdommen in heerlijkheid in Christus Jezus is Hij in staat duizendvoudig iedere edelmoedige impuls van de minste heilige terug te betalen.

De brief sluit terecht zoals hij begon, met een toeschrijving van lof aan onze God en Vader, nauw verwant aan het onderwerp van geven. In deze aion kunnen we maar weinig publiek antwoord verwachten op de genadevolle giften van onze God. Maar in de komende aionen kunnen Zijn geschenken meer waardering verwachten, en Zijn heerlijkheid zal niet langer verborgen zijn. En de meest krachtige middelen voor het aan de hele schepping, in de hemel en op de Aarde, tentoon spreiden van de uitstekende genadevolheid van Zijn giften, en de liefde die daarvan de bron is,

zullen het verhaal brengen van dat geheim waarmee Hij de hoogste hoogten van de hemel vult met de laagste bagger van de Aarde.

Deel 3 - De zaken van Paulus

De zaken van Paulus, de slaaf van Christus Jezus, bij de crisis die de huidige bedeling van Gods allesoverstijgende genade inluidde, zijn van buitengewoon voordeel en belang voor hen die wensen te wandelen in overeenstemming met de wil van God. Zoals de structuur van Filippenzen laat zien behandelt hij zijn zaken twee maal, in twee met elkaar in evenwicht zijnde delen; één bij het begin en de ander aan het eind van de brief. Eerst brengt hij zijn banden in Christus ter sprake(1:12-18). Hierbij passend spreekt hij van zijn kracht in Christus (4:13). In het vroege deel van de brief zet hij zijn onverschilligheid over de dood uiteen(1:19-26). In het latere deel verklaart hij zijn voldaanheid bij gebrek. Daarnaast raakt hij in ieder deel de ervaringen aan van de Filippenzen, hun lijden met Paulus(1:27) en hun zorgen voor hem(4:10).

Paulus' banden in Christus.

Het grote verschil tussen het koninkrijk en het heden wordt beeldend uiteen gezet door de banden van Petrus en Paulus. Herodes had Petrus gebonden met twee kettingen, naast de vier quaternions ⁽¹⁾ soldaten om hem te bewaken (Hand. 12). Paulus, in Rome, schijnt alleen met één ketting gebonden te zijn (Hand. 28:20; Efe. 6:20; 2Tim. 1:16) en had een enkele soldaat om hem te bewaken (Hand. 28:16). Maar God wordt niet gehinderd door menselijke macht. Hij handelt naar Zijn geestelijke plannen. Het koninkrijk is een vertoon van Zijn kracht en macht op Aarde. Daarom moet Zijn belangrijkste vertegenwoordiger bevrijd worden. Het heden is een vertoon van Gods zwakte, en daarom wordt Paulus niet door wonderlijke middelen bevrijd. God zond Petrus een boodschapper en de poorten van de gevangenis gingen spontaan voor hem open. Hij wordt bevrijd uit de handen van Herodes. Zolang het koninkrijk verkondigd werd had Petrus een macht die superieur was aan die van alle aardse heersers.

En zolang als dit koninkrijk het onderwerp van Paulus' prediking was, werd ook hij uit de gevangenis bevrijd, zoals dat in Filippi gebeurde (Hand. 16). Maar zodra het koninkrijk definitief door de Joodse natie afgewezen was, wijzigde God Zijn handelswijze zodanig dat die precies het tegenover gestelde is. Een geketende ambassadeur werd het symbool van het evangelie(Efe. 6:20). Niets anders kon zo beeldend het feit illustreren dat God deze oorlogvoerende wereld met Zich heeft verzoend. Hij is voor vrede met de mensheid en zelfs de meest schandalige provocatie, zoals een gevangenneming van Zijn ambassadeur, zal Zijn houding tegenover hen niet veranderen. Daarom voert God twee lange jaren, bij de aanvang van deze bedeling, een beeld op dat de essentiële kenmerken er van laat zien.

Voor ons, met ons doffe denken en zwakke begripsvermogen, zal deze verandering in de uiterlijke fortuinen van Gods uitverkoren getuige niet veel betekenen. Maar voor de Filippenzen was dit heel echt, omdat de vrijlating van Paulus uit de gevangenis, met de bijhorende aardbeving, een van de meest gekoesterde herinneringen van de gevangenvaarder moet zijn geweest en van alle leden van de ecclesia in Filippi. Op het eerste oog zou het er voor hen op lijken, zoals het dat voor de meesten van ons doet, dat Paulus' gevangenschap een grote hindernis moet zijn geweest voor het evangelie. Niet alleen dat hij zelf niet langer kon rondgaan om het bekend te maken, maar dat dit lijden anderen zou intimideren, zodat het evangelie in het geheel niet meer zou worden verkondigd, of op z'n minst met veel minder vrijmoedigheid dan daarvoor. Dit alles rijst op uit een falen om de grote verandering in te zien die het evangelie zelf had ondergaan, wat het zo'n opvallend contrast maakte met haar symbolische uitdrukking.

Met dit in ons achterhoofd zijn we in staat te begrijpen waarom Paulus de Filippenzen verzekert dat zijn zaken geen hindernis waren, maar veeleer voordeel brachten aan het evangelie. Aangezien zij de boodschap zo'n hartelijke ondersteuning hadden gegeven, zouden deze woorden zeer welkom zijn in hun oren. Paulus was niet van een publiek beroofd. Het tegendeel is waar. Hij was naar het meest wenselijke publiek gebracht dat maar te vinden is. Het hele praetorium hoorde van hem. Dit was niet, zoals sommige vertalingen het weergeven, noodzakelijkerwijze het *paleis* van de keizer, maar de *wacht*, die een enorme invloed had, en door God gebruikt kan zijn als middel voor het verspreiden van het evangelie, veel meer effectief en veel sneller dan wanneer de apostel vrij zou zijn geweest. Hij kwam in aanraking met Caesars huishouding(4:22).

Het kan ook door God bedoeld zijn om de politieke machten op de hoogte te stellen dat dit evangelie niet in conflict kon komen met hun gezag. De koninkrijksboodschap en de vermengde boodschap van de kerk in deze ontaarde dagen zijn een bedreiging voor de regeringen van de Aarde, maar het ware evangelie voor vandaag heeft niet het recht om zich met de politiek van deze wereld te bemoeien. Kunnen we dit niet allen zien in het feit dat Paulus, in nota bene de hoofdstad zelf, onder de macht was gesteld van de Romeinse wacht? Er was daar geen wrijving, en dit kan zeer behulpzaam zijn geweest bij het verminderen van verdenking elders, want de Romeinen waren er snel bij om een sekte die politieke doelen had te vernietigen. Bovendien werden aan Paulus vele voorrechten toegestaan. Misschien was het de gift uit Filippi die hem in staat stelde een eigen huis te huren(Hand. 28:30)?

Het is alleen wanneer we ons bewust zijn dat Paulus' banden in de meest volle overeenstemming zijn met het evangelie in haar laatste vorm, dat we zijn aandrang op vrijmoedigheid bij het verkondigen kunnen waarderen. Een gevangene van Caesar kan nauwelijks vrijmoedig zijn. Maar als de banden *in Christus* zijn, en naar Gods wil, en berekend om het evangelie vooruit te helpen, dan mag het vrijelijk en vrijmoedig verkondigd worden, zoals het hoort. Daarom vroeg Paulus om gebed dat hij zijn mond met vrijmoedigheid mocht openen, om het geheim van het evangelie, waarvoor hij een ambassadeur in ketenen was, bekend te maken, en dat hij vrijmoedig mocht zijn wanneer hij moest spreken (Efe. 6:19,20). We hebben alle reden te denken dat dit gebed werd beantwoord en dat, ook al was hij

gebonden, het evangelie vrij was en verkondigd werd met de uiterste onbevreesdheid.

Paulus was hierin niet de enige. De meerderheid van de broeders, in plaats van terughoudend te zijn in hun verkondiging opdat ze niet ook in kettingen komen te zitten, zijn meer dan overvloedig in hun moed om het woord van God onbevreesd te spreken. Zij realiseerden zich dat God Paulus in een ideale positie had geplaatst om het evangelie te verdedigen. Hier was hij "verkondigend het koninkrijk van God en onderwijzend dat wat de Heer Jezus Christus betreft, onverhinderd, met alle vrijmoedigheid"(Hand. 28:31;SW). Het evangelie vindt haar weg in met name de hoofdstad van haar vijanden. En dit moet voor hem een grote troost en bemoediging zijn geweest. In plaats van dat zijn gevangenneming een grote klap was geworden voor de blijde boodschap, is ze het signaal geworden voor fris vertrouwen en nieuwe blijdschap.

Het vertrouwen werd zo groot - men zou bijna zeggen: zorgeloos en roekeloos, dat sommigen zelfs voordeden Christus te prediken om zo Paulus in moeilijkheden te brengen. Mogelijk realiseerden zij zich niet de volle waarheid van het geheim van het evangelie en verkondigden ze een semi-koninkrijk mengeling, zoals zo velen sindsdien gedaan hebben, waartegen de autoriteiten terecht bezwaar konden maken. Hoe het ook zij, hun naijver en strijd, hoe ongepast het ook was voor hen die voorgaven de vrede uit te roepen, zelfs dat hinderde het evangelie niet, want Christus wordt ondanks dat alles toch verkondigd. Daarom verheugt Paulus zich in de vooruitgang van het evangelie, dat tegen de wind in betere vooruitgang schijnt te maken dan met wind mee. Mogen wij ook deze les leren en ons verheugen dat noch vijand nog vriend middelen kan vinden om Zijn genadevolle doelstelling in Christus Jezus, onze Heer, te verslaan.

Paulus is onverschillig tegenover de dood.

Christus groter maken is nu het enige doel dat de bejaarde slaaf voor ogen staat, en hij beproeft alles wat op hem afkomt alleen vanuit dit standpunt. Natuurlijk is de grote vraag voor hem en voor zijn vrienden, de Filippenzen, wat de uitkomst zou zijn van zijn gevangenschap. Hij moet de mogelijkheid onder ogen zien dat de dood het oordeel zou zijn. Maar dit verontrust hem geenszins. Zowel leven als dood moeten op dezelfde wijze tegemoet getreden worden. Hij is er eerder bezorgd over dat hij zich niet over iets hoeft te schamen, dat zelfs de vrees voor de dood hem niet bedeesd zal maken, en dat zijn gebruikelijke vrijmoedigheid bij het bekendmaken van Christus er niet onder zal lijden, als hij het lot van een martelaar moet ondergaan.

Daarom weegt hij alle mogelijkheden af en vindt dat hij in deze geen echte keus heeft. Leven, voor hem, betekent Christus. Sterven, als een getuige voor Christus, zou winst zijn, zowel voor hemzelf als voor de zaak van Christus. Indien hij leeft zal er vrucht zijn voor verdere inspanningen. Of deze gelijk zullen staan aan de gevolgen van een martelaarsdood kon niet geweten worden, en daarom uit hij geen voorkeur (1:22). Op dit punt vindt de oplettende lezer van de gebruikelijke vertalingen dat Paulus verder gaat met tegen te spreken wat hij zojuist heeft gezegd. Hij heeft duidelijk gemaakt dat hij onverschillig is, maar nu gaat hij verder met te zeggen dat hij twijfelt tussen deze twee, wat geheel het tegendeel is van

onverschilligheid! Maar dan maakt hij duidelijk dat hij helemaal *niet* twijfelt, maar er de voorkeur aan geeft te vertrekken (wat de dood moet betekenen). Dit, zo zegt hij, is veel beter. In het kort: hij wenste veroordeeld te worden, maar deed wel zijn best om zichzelf te verdedigen!

Het gebrek aan samenhang in deze passage, zoals die gewoonlijk wordt vertaald, wordt geëvenaard door het totale gebrek aan eenvormigheid met het origineel, waarin zo'n verwarring in denken niet te vinden is. Wat Paulus heeft gezegd over zijn eigen houding wordt niet ontkent. Hij is vol vertrouwen over de uitslag van zijn rechtszaak, voor zover het hem betreft. Maar vanuit hun standpunt realiseert hij zich dat zijn voortbestaan in het vlees meer voordeel zou brengen. Daarom vertrouwt hij er op dat hij zal blijven voor hun vooruitgang en geloofsvreugde, opdat hun verheerlijking overvloedig zal zijn in Christus Jezus, door zijn hernieuwde aanwezigheid bij hen. Hij werd later vrijgelaten en zonder twijfel was hij bij hen, zoals hij had gehoopt. Maar omdat dit deel van zijn loopbaan niet symbolisch was voor de huidige genade, wordt het in de Schrift onderdrukt. Wij moeten naar hem zien als gebonden in het lichaam, maar tot het einde toe vrij in de geest.

Toen ik in Rome was, was ik verrast toen ik zag dat de beelden van Paulus gewoonlijk een zwaard in de hand werd gedrukt. Maar mijn gids legde me uit dat dit een gebruik was om bij elk van de heiligen het instrument weer te geven dat zijn dood had veroorzaakt. Oordelend naar de andere relikwieën in Rome, in het bijzonder de sporen die Petrus (die daar nooit was) achterliet, kunnen we er vrijwel zeker van zijn dat Paulus *niet* geëxecuteerd werd met een zwaard, *als* hij al gedood werd! De legenden hierover kunnen niet door de Schrift bevestigd worden. Dit verlost ons van een andere nachtmerrie van de theologie: de mythische tweede gevangenschap van de apostel. Al dit soort aanvullingen op de heilige tekst zijn schadelijk en totaal onnodig voor het geloof.

Paulus, bij het kenschetsen van zijn dood, spreekt er over als van een plengoffer, een wegsmelten (2Tim. 4:6). Dit doet niet denken aan geweld, zoals in het geval van Petrus. De loop en uitslag van Paulus' rechtszaak wordt gegeven in zijn tweede brief aan Timotheüs:

"16 Bij mijn eerste verdediging kwam niemand met mij mee, maar allen hebben mij verlaten. Moge het hen niet worden toegerekend.

17 Maar de Heer stond mij bij en Hij geeft mij kracht, zodat door mij de verkondiging ten volle vervuld mocht worden en al de natiën zouden hore, en ik ben gered uit de mond van de leeuw.

18 De Heer zal mij redden van alle boze werk en Hij zal mij bewaren in Zijn hemelse koninkrijk. Hem zij de heerlijkheid in de eeuwen van de eeuwen. Amen. "
(2Tim. 4:16-18;SW)

Deze woorden schijnen duidelijk aan te tonen dat hij vrijgelaten werd en dat zijn vrijmoedige woorden aan de Filippenzen vervuld waren.

Met het oog op al deze feiten, moeten de gebruikelijke weergaven, die Paulus doen verlangen naar de dood, met achterdocht bezien worden. In dat geval was zijn vrijlating "veel erger" dan zijn dood! Een concordante weergave, doet, zoals

gewoonlijk, al deze moeilijkheden verdwijnen. Paulus was niet in een twijfelende houding over leven en dood, maar er was druk van beide kanten. De accurate, letterlijke weergave is IK-WORDT-gedrukt-MAAR-UIT-DE-TWEE. Noch leven noch dood heeft de aantrekkelijke kracht van een ander, een derde alternatief: samen zijn met Christus. Dit is wat onze harten altijd voor ogen moeten hebben, zoals dat met Paulus het geval was. Is dit de oplossing voor het probleem: leven of dood? Het antwoord is: geen van beide. Laten we liever onsterfelijkheid hebben wanneer we samen zijn met Christus, want dat is het allerbeste.

De dood is niet beter dan leven, en Paulus kon zo'n uitspraak niet gedaan hebben. De hele passage heeft haar kracht verloren, omdat de kerk haar juiste verwachting heeft verloren. De dood was altijd verbannen van Christus toen Hij op Aarde was. Niemand gaat in de dood naar Hem toe. Indien iemand dat zou (kunnen) doen, zou hij niet langer dood zijn. Het is Zijn aanwezigheid die hen tot leven roept in de opstanding. Laten we zijn als Paulus. We zouden niet moeten kiezen tussen leven en dood, maar laten we liever uitzien naar die genadevolle en heerlijke gebeurtenis die nog komt: de aanwezigheid van Christus en onze gezamenlijke verzameling bij Hem.

Paulus' voldaanheid.

Paulus' ervaring met het evangelie, alsook met zijn variërende voorraad van materiële ondersteuning, had hem een van de meest gezegende van alle lessen geleerd: die van tevreden zijn onder de heersende omstandigheden. Hij had geleerd tevreden te zijn in dat wat hij was(4:11,12). Nederig en hongerig, of allesoverstijgend en bevredigd, hij wenste het niet anders. De reden was dat hij was *ingewijd*. Dit woord (mueoo) is nauw verbonden met het woord mysterie (mysterion). In eerdere tijden verborg God niet alleen wat Hij in de toekomst wilde doen, maar, als gevolg daarvan, was het onbekend waarom Hij handelde met Zijn schepselen zoals Hij deed. Nu Hij Zijn doelstelling volledig bekend heeft gemaakt, hebben wij het voorrecht dat we achter de schermen mogen kijken en weten dat ieder detail van onze ervaringen een gezegend vervolg zal hebben, en daarom willen we niets, maar dan ook niets veranderen. We weten waarom God ons weelde en gebrek zendt, en we zijn tevreden, ook al komt het onze zielen niet goed uit.

De Filippenzen lijden met Paulus mee.

Filippi was een Romeinse kolonie. Het was een Rome in miniatuur en men hechtte er veel belang aan voorrechten en burgerschap. Paulus gebruikt dit als de basis voor zijn aansporing voor de toekomst. Zij hebben gehoord over wat hem aangaat, nu hoopt hij te horen over hen, dat zij vast staan in één geest, één ziel, samen strijdend in het geloof van het evangelie(1:27). Later gebruikt hij ditzelfde beeld om de grote waarheid kracht bij te zetten dat hun burgerschap in de hemelen hoort (3:20). Maar hier hebben we veeleer de eenheid van gemeenschap van inspanningen, die iedere lokale groep van gelovigen zou moeten kenmerken, die proberen de blijde boodschap te verspreiden. Niet alleen is daar de zeventvoudige eenheid van de geest om hen te verenigen (Efe. 4:3-6), maar er zou ook een eenheid van zien en inspanning moeten zijn in dienstbetoon.

Trouw verkondigen van het evangelie moet wel tegenstand oproepen. Het onthult de vernietiging van het koppige, en de redding van hen die geloven, ondanks dat ze staat op vrede en dat God nu verzoend is, zodat allen verzoend mogen zijn met Hem, door eenvoudig de aangeboden gift van Christus te aanvaarden. De stad die Paulus geselde en gevangen zette omdat hij iets goeds had gedaan, wat inging tegen de hebzuchtige winst van een paar van de hunnen, zou nooit aarzelen hen te mishandelen die in zijn voetstappen volgden.

Er is een ding dat zelfs beter is dan het dienen van onze gezegende Heer, en dat is te lijden voor Zijn zaak. Het schijnt een speciale genade te zijn die aan de trouwen geschonken wordt, meer in het bijzonder wanneer ze gemeenschap hebben met Paulus en met de strijd die naar hem toe kwam toen hij voor het eerst de huidige geheime bedeling openbaar maakte. Veel van dit lijden komt voort uit de grote veranderingen die geïntroduceerd werden en omdat maar weinigen schoon schip maakten met het verleden. Anderen hielden er aan vast met haar religie en vleselijke voorrechten. Dat werd versterkt naar mate de tijd vorderde. Heel Asia, en op den duur vrijwel alle heiligen overal, liet Paulus en zijn boodschap in de steek. De weinigen die er maar een flauw vermoeden van hadden, moesten lijden, niet alleen onder ongelovigen, maar zelfs door hun mede-heiligen.

Dit was niet het lijden dat de apostel overkwam door gebrek aan ondersteuning, of gevaar, of zijn vele vijanden. Dit alles kon hem niet raken. Maar ze waren er niet minder echt en pijnlijk om. In juist deze brief spreekt hij over naijver en strijd en tweedracht(1:15,17), over slechte werkers, over de verminking (3:2), over de velen van wie de wandel hen vijanden van het kruis maakt, die de gezindheid van het aardse hebben(3:18,19). En indien zulken in zijn dagen aanwezig waren, wat moet dan wel vandaag het geval zijn? Is er naijver en strijd of tweedracht? Zijn er nu slechte werkers, Judaïsten, vijanden van het kruis onder de heiligen? Zijn sommigen geneigd naar het aardse? Zeer weinigen van ons zijn niet in deze termen inbegrepen. Indien Paulus nu aanwezig zou zijn, zou hij erg te lijden hebben, ook al zou hij niets tekort komen en geen droefenissen hoeven verduren. En zo zal het ook met ons gaan, wanneer we volledig gemeenschap met hem hebben (2Tim. 3:12).

Paulus klaagde over de vijanden van het kruis. Wat een geklaag zou er zijn als een aantal van de heiligen op dit moment zo gevoelig zou zijn! Zelfs waar de dood van Christus geprekeerd wordt, zijn de manier waarop en haar totale veroordeling van het vlees en de wereld maar zelden in ons gedrag te zien. En hemels burgerschap is verwisseld geworden met aardse heerschappij of dienstbetoon, met goed regeren of sociale hervorming of gezondmaking als doel. Het is eenvoudig zo dat wij, van wie de ogen geopend zijn, voor deze beklagenswaardige toestanden verhard zijn geworden. Indien wij niet zo ongevoelig waren, zou ons lijden ons ongeschikt maken voor dienstbetoon.

Maar het is niet aan ons bij zulke zaken te blijven hangen, maar veeleer aan de kant van de vreugde te gaan staan. Het lijden zal in de toekomst een heerlijke compensatie krijgen. En het heden is nooit zonder aanleiding voor blijdschap. Overeenkomend met het deel dat spreekt van het met Paulus lijden door de Filippenzen, vinden we hem zich zeer verheugd dat hun gezindheid tot hem een uitdrukking had gekregen. In de levende taal van de brief wordt het vergeleken

met een plant die aan het wachten was op warmte om te kunnen bloeien. Nu hun gezindheid gebloeid heeft in hun bijdrage, heeft hij de gelegenheid om zich buitengewoon te verheugen.

Dit waren Paulus' zaken aan het begin van deze bedeling. En in een zeer echte betekenis zijn dit ook vandaag zijn zaken. Het verschil is alleen gradueel. Het is alleen wanneer we in een levende sympathie staan met zijn weg, op dit kruispunt, dat we in staat zullen zijn te wandelen en God genoeg te doen onder de zeer speciale omstandigheden die verband houden met de huidige genade. Ik zal me niet in het minst verontschuldigen voor het zo in detail ingaan op deze zaken. Het kan nauwelijks overdreven worden. Wanneer zoveel tijd gegeven wordt aan het volgen van de voetstappen van Christus *toen Hij de Besnijdenis diende*, leidend tot eindeloze verwardheid, wordt het de hoogste tijd dat wij het gedrag gaan overdenken van de ene die God als voorbeeld gegeven heeft aan ons die van de Onbesnedenheid zijn. Dit alleen zal ons in staat stellen waardig te wandelen naar de speciale en hemelse roeping waarmee Hij ons heeft geroepen.

Quaternion = viertal

Deel 4 - Het voorbeeld van Christus.

Oefening is krachtiger dan geboden. Daden kunnen meer doen dan uitspraken bij het richting geven aan onze levens. In Efeziërs werd ons al verteld hoe we zouden moeten wandelen. In Filippenzen worden ons, door middel van de loopbaan van anderen, voorbeelden gegeven van zulk gedrag. Wij worden gericht op de kenosis (=leegmaking) van Christus, het verlorene van Paulus, de eenzaamheid van Timotheüs en het lijden van Epafroditus. Dit zijn de speciale karakters in de heilige Schrift die ons, binnen de grenzen van deze huidige bedeling, ter navolging worden gepresenteerd. Daarom zouden ze veelvuldig moeten voorkomen in onze bemoedigingen. Zij zouden de leidende karakters moeten zijn in het Christendom.

Wat zijn we ver van deze zaken afgedwaald! Meer pittoreske karakters bezetten de aandacht van Christenen en worden in hun literatuur geprezen en bezongen. Zelfs de kinderen zingen: "Durf een Daniël te zijn, durf alleen te staan." Maar wie doet dat? Hij zou niet een tweede Daniël zijn, maar een fanaticus. Het is goed herinnerd te worden aan het geduld van Job, maar we moeten niet rekenen op zijn beloning. En het is prima om de helden van het geloof in het elfde hoofdstuk van Hebreeën te gedenken, maar het voorwerp en einde van hun geloof zijn niet dezelfde als die van ons. Dit alles is instructief en het brengt voordeel, maar kan niet vergeleken worden met de speciale voorbeelden die God voor ons selecteerde om onze voeten te leiden in Zijn dienst in deze era, die zo anders is dan alle die vooraf gingen, of die nog zullen volgen. Laten we vanaf nu onze aandacht voor een ogenblik exclusief richten op deze modellen, en zien of we door hun voorbeeld voordeel kunnen verkrijgen.

Dit is in het bijzonder waar voor de Psalmen. In het zwakke licht van de Reformatie en zelfs te midden van hen die meer verlicht zijn in deze latere dagen, zijn de Psalmen bejubeld als de grootste bron van kracht voor gemeenschap en gedrag. Zo goed als ze zijn, bereiken ze nooit, zelfs niet in hun hoogste inspanning, de genade en heerlijkheid die ons gedrag in de huidige tijd kracht zou moeten geven. Op een bepaalde manier zijn de Psalmen een antithese voor de huidige waarheid, en, zo vrezen we, verhinderen ze het volle begrip er van. Betrokken zijnde bij Israël en het koninkrijk, zijn zij aards gezind, iets dat wij niet zouden moeten zijn. Wanneer we ze laten staan waar ze horen, onaangedaan door vermenging met hemelse krachten, zullen zij nog heerlijker en behulpzaam zijn dan als we ze oppakken als buit, en ze toepassen op onszelf, voor wie ze nooit bedoeld waren.

Dit hemelse karakter van onze wandel wordt bijzonder duidelijk in verband met het voorbeeld van Christus. Bij het uitzetten van een synopsis van Zijn vernedering, worden geen details van Zijn aardse leven gegeven. De Aarde schijnt alleen te dienen als de plaats waarop de vervloekte boom opgericht moet worden. Er wordt niets gezegd over Zijn bediening aan de Besnijdenis, of over Zijn koninklijke rechten. Hij komt in de vorm van een slaaf, in de gelijkenis aan de mensheid. Zijn leven op Aarde dient als het opperste voorbeeld van de Besnijdenis. Hij was hun kopie, hun "doorslag". Zij moeten Hem volgen in Zijn voetstappen (1Pet. 2:21). Voor hen is geen ander voorbeeld nodig. Maar bij ons is het anders. Ons wordt alleen Zijn relatie met de Aarde als plaats van vernedering voorgesteld. De details moeten door anderen ingevuld worden. Deze zijn betrokken bij Zijn kruis, maar zij worden niet zichtbaar, totdat de diepte van menselijke schaamteloosheid heeft geklonken in de afval van Israël.

Aansporing tot een wederzijdse gezindheid.

We komen nu bij de eerste van de vier aansporingen die in Filippenzen te vinden zijn. Hij lijkt sprekend op de openingsaansporing in Efeziërs (Efe. 4:1-6). Daar werd nederigheid gekoppeld aan eenheid. De eenheid van de geest moet gehouden worden in de band van vrede. Waar trots heerst, faalt deze eenheid. Zo ook hier. Nederigheid wordt verbonden met een wederzijdse gezindheid. Het kleine verschil in standpunt komt voort uit het karakter van de brieven. Het kan opgemaakt worden uit de woorden die gebruikt worden. In Efeziërs is het *één*, in Filippenzen is dat *dezelfde*. De eenheid van de geest bestaat in *één* lichaam, *één* geest, *één* verwachting, *één* Heer, *één* geloof, *één* doop, *één* God. Overeenkomend hiermee zou in het dienen allen *dezelfde* gezindheid moeten hebben, *dezelfde* liefde, zielen *samen* verbonden, gezind op het *ene* (2:2). Dit zou de eenheid van de ziel genoemd kunnen worden, want het is het gevolg van de eenheid van de geest, het uiterlijk bewijs van de innerlijke kracht.

Eenheid van geest en een wederzijdse gezindheid zijn hard nodig voor een effectief dienstbetoon, zelfs onder de heiligen. Dit komt omdat we zeer zeker nog niet perfect zijn. We zijn nog steeds zelfzuchtig. We hebben aanleg voor twee zonden die eigenlijk volledig afwezig zouden moeten zijn: tweedracht en ijdelheid. Beide zijn producten van trots. Indien we onszelf beter achten dan anderen, zal dat tot strijd leiden. Wanneer we verlangen dat onze superioriteit erkend moet worden, zal dat niets anders opleveren dan ijdelheid. Niemand weet hoe subtiel en wijdverspreid dit falen is, omdat niemand ze als zodanig herkent. Ze worden niet

veroordeeld, maar gedoogd. We denken niet dat iemand zal toestaan dat zijn trots aangetast wordt. We eisen bijna dat dit niet gebeurt. Nederigheid - *ware nederigheid* - wordt gezien als een zwakte, die een man en een Christen onwaardig is.

Het is voor ons niet eenvoudig de rechtvaardigheid hiervan te erkennen. Indien we echt superieure kwaliteiten bezitten of een groter begrip hebben verkregen dan anderen, waarom zouden we niet passende erkenning opeisen? Het antwoord is heel eenvoudig. Alle *echte* waarde zal in de toekomst beloond worden. Maar nu is het de tijd voor *dienen*. Het is zeer waarschijnlijk dat, in die dag, alleen dat echt bevonden zal worden dat niet om erkenning vocht. Alle andere heerlijkheid zal zonder echte inhoud bevonden worden, een lege huls. Het is zelfs voor onszelf onmogelijk te beslissen, en het is ook niet nodig. De waarheid voor vandaag is alleen te vinden in eenheid, en het dienstbetoon voor vandaag zou een wederzijdse inspanning moeten zijn, niet ontsierd door tweedracht en ijdelheid.

Zelfs de hoogste giften zijn geen grond voor zelfverhoging, want alles komt van God en zou reden moeten zijn voor dankbaarheid, niet trots. De besten van ons hebben niets dat ze niet ontvangen hebben. Niets is in ons ontstaan. We hebben er niet meer recht op dan de meest verachte van de mensheid. Het is alleen wanneer we het zicht op Gods godheid verliezen, en op het feit dat we geschapen zijn, dat we onze veren oppoetsen en de trompet steken. Het is dan dat we alle gebrek aan waardering tonen voor onze geschenken of tussenkomst bij ons werk. En dit leidt al snel tot onenigheid en verdeeldheid, die de meest opvallende fouten vormen van het Christendom, en het sluitende bewijs vormen van haar afval en schande.

Normaal gesproken zouden we naar Christenen en het Christendom moeten uitzien om de vrucht van evangelische waarheid te zien. Dat is waar de "heidenen" toe gedrongen worden, nog afgezien van het lezen van de Schrift. Wat is het een troost om weg te kunnen kijken van zulk een hypocriet Christendom naar Christus! Zelfverlaging, niet zelfverhoging, zo is Zijn gezindheid. Wat een troost is er te vinden in Zijn liefde, die gericht was op anderen, niet op Hemzelf. Hier kunnen we echte eenheid van geest hebben, als onze ogen en harten open staan voor de waarheid. Met hem kunnen we mededogen en medelijden hebben met hen die onder ons staan, niet geringschatting of minachting. Het is alleen door na te denken over Zijn loopbaan dat we ons onze eigen tekortkomingen zullen realiseren. Zijn gezindheid is de test en het correctiemiddel voor onze neiging om onszelf te verhogen.

Er is een opmerkelijk verschil tussen de ecclesias van Korinthe en Filippi. In de eerste schijnt er een probleem te zijn geweest met gaven en fysieke schenkingen. Zij sneerden over de stijl van spreken van de apostel. Toch waren ze vol partijschappen. Zij wilden heersen. Toch waren zij vleeselijk en onvolwassen. Niettegenstaande hun eigen achting, kon de apostel hen niet onthullen wat op zijn hart lag. We lezen in Filippenzen niet van vele gaven. In plaats van Paulus' spraakvermogen te bekritisieren, droegen zij bij aan zijn ondersteuning. Daarom lezen we niet van enige vorm van scheuring onder hen. En aan hen schrijft Paulus als aan mensen die de hoogste waarheid ontvangen hebben.

Moge ieder gezelschap van heiligen deze dingen ter harte nemen! Het is van veel groter belang om een nederige gezindheid in Christus te hebben, dan het meest perfecte geestelijke en lichamelijke gereedschap te bezitten. Een goede spreker, met een aangenaam voorkomen, en uitgerust met veel waarheid, moet niet veracht worden. Maar, helaas, zoals in Korinthe, kan hij meer verdelen dan eenheid brengen. Apollos wilde de heiligen niet splitsen, maar hij deed het wel, door zijn goede kwaliteiten. Wat door ons allen gekoesterd zou moeten worden, is deze *wederzijdse gezindheid*, want als we afzien van onze eigen trots, hebben we *dezelfde* onderwerpen voor ons liggen. En dit kan alleen gebeuren in de mate waarin we deelnemen aan de gezindheid van Christus Jezus, zoals samengevat in de zinsnede: *Hij vernederde Zich om te dienen*.

De nederdaling van Christus.

Omdat de *kenosis*, of leegmaking van Christus elders volledig is bediscussieerd, zullen we ons hier beperken tot de les die ze ons zou moeten brengen. Het is het ideale voor heel de schepping in relatie met God. Christus vernederde Zichzelf, God verhoogde Hem boven alles. Bij ons is, helaas, de neiging precies omgekeerd. Wij verhogen onszelf zodat God ons moet vernederen. In Zijn geval zien we nederigheid toegelicht als nergens anders, want Hij ging van de allerhoogste plaats naar de laagste, en God heeft Hem Heer van allen gemaakt. De vorm van God verlatend nam Hij die aan van een slaaf. Wordend als een mens, vernederde Hij Zichzelf, gehoorzaam worden tot de dood, zelfs tot de dood aan het kruis.

Afgezien van God Zelf kan niets hoger zijn dan het hebben van de *vorm* van God. God Zelf is onzichtbaar (1Tim. 1:17; Hebr. 11:27). Om Hem binnen het bereik te brengen van menselijk begripsvermogen, moet Hij afgebeeld worden door een Beeld dat een vorm heeft. De levende God kan niet bekend gemaakt worden door levenloze zaken. Daarom heeft Hij Een verkozen, Zijn creatieve Origineel, in Wie alles geschapen werd, om Hem te vertegenwoordigen, om het zichtbare Beeld te zijn van de onzichtbare Godheid. Zijn vorm moet zo zijn dat het aanwijzingen bevat over God, speciaal over het karakter dat Hij per gelegenheid aanneemt om Zichzelf aan Zijn schepselen te onthullen. Christus Jezus was die Vorm. In Hem werd God gezien in een theofanie die past bij de zwakheid van het menselijk gestel. Maar in visioenen verscheen Hij in ziel-ontmoedigende pracht en praal, zoals toen Jesaja Zijn heerlijkheid waarnam. Deze passage, zoals al het andere in deze brief, houdt zich bezig met dienstbetoon, en niet zozeer met het zijn.

Omdat het onderwerp van deze passage de hoogte van waaraf Christus neerdaalde is, behandelt ze niet Zijn relatie met God in andere opzichten. De gelijkheid waarvan hier wordt gesproken komt niet voort uit intrinsieke identiteit, maar extrinsieke vorm. Uiterlijk was Hij, voor het menselijk oog, God, Elohim en Yahweh. Dit was het dat Hij geen roof achtte. Het feit dat Hij de plaats van God kon innemen zonder iets van Hem af te nemen, wordt hier voorgesteld om Zijn hoogste positie in het universum aan te tonen. Hij was de straling van Gods heerlijkheid, het meest schitterende en sublieme mandaat dat er maar te vinden is. Omdat er geen hogere hoogte was, kon Hij niet verhoogd worden zonder een voorafgaande afdaling.

Onze gezindheid, en die van de wereld, is om vast te houden aan alle weelde en kracht en waardigheid die we maar kunnen verwerven. Ja, we zijn zelfs geneigd nog meer te zoeken, zelfs wanneer dat wat we al bezitten een last is geworden. Het motto van de respectabelen en geachten is "Exelsior!" Het wordt de jeugd opgelegd en in onze kerken gepreekt als evangelie. "Steeds hoger" is het doel van de ambitieuze mens. Zelfs in de kerk heeft dit zijn volle uitdrukking gevonden. Het is maar zelden dat een predikant niet verlangt naar een grotere kerk, of een hogere ecclesiale functie verwelkomt. Helaas, de meest vooraanstaande mensen in Christendom zijn op en neer gegaan, en in de meeste gevallen hebben ze een voorbeeld gegeven dat juist het tegengestelde is van wat onze Heer ons voor ogen heeft gesteld.

Dat, ondanks Zijn hemelse waardigheden, de gezindheid van Christus er een was van liefde en mededogen, en het Hem totaal ontbrak aan egoïsme en trots, wordt aangetoond door Zijn zelf-vernederings. Hij *ontledigde* Zichzelf. Wat dit betekent wordt duidelijk aangegeven door de verandering in *vorm*. Hij was niet God en Hij werd niet een slaaf. Maar Hij had Gods *vorm*, en nam de *vorm* van een slaaf aan. Hij droeg niets van het eerste met Zich mee in het laatste. Dit wordt duidelijk getoond door het woord *ontledigde*. Pas toen Hij *omgevormd* was, op de heilige berg (Matt. 17:2), straalde Zijn gezicht als de zon en werd Zijn kleding wit als het licht. In dit gezicht loopt Hij vooruit op de vorm die Hij in het koninkrijk zal hebben, na Zijn verhoging. Maar dit was niet een blijvende vorm, het was slechts een visioen. Toen Hij weer afdaalde was de heerlijkheid verdwenen.

Niet alleen ontledigde Hij Zichzelf door de vorm aan te nemen van een slaaf, maar Hij vernederde Zich ook, ziende dat Hij in de gelijkenis aan de mensheid kwam. Het is vernederend om te behoren bij het menselijk ras. Laten we onze plaats innemen te midden van de boodschappers uit andere sferen, die de Aarde bezocht hebben en iets van de menselijke geschiedenis weten. Wat zien we een triest, smerig, zondig spektakel, wanneer we de fouten en ellende van de mens overdenken! Afgezien van zijn toekomst vraag ik me af of welk schepsel dan ook buiten de Aarde graag bij dit zonde-ervloekt, dood-gedoemd ras zou willen behoren. Normaal zouden we moeten zijn als onze eerste ouders en onszelf verbergen vanwege de schande. Als we niet blind zouden zijn voor onze toestand en verhard voor ons lot, dan zouden we onszelf vernederen omdat we niets slechts *als* de mensheid zijn en *gevormd* als een mens. Maar we behoren in feite tot deze bende.

Christus Jezus was niet een menselijk wezen zoals wij dat zijn, want God was Zijn Vader, maar Hij droeg onze *gelijkenis*. Hij was niet een mens als de rest, want Hij had geen zonde en had leven in zo'n overvloed, dat het de ziekte en dood zou tegenwerken die ons deel is. Hoewel Hij de gelijkenis en de vorm van een mens had, bezat Hij niet de sterfelijkheid en de zonde die de bron is van onze vernederings. Hij was mens in voorkomen, niet feitelijk. Hij vernederde Zichzelf niet alleen omdat, zoals wij allen, Hij de algemene schande deelde. Hij was zo gevoelig voor zonde, dat Zijn band er mee voldoende was om Hem nederig te maken. Daarom werd Hij de Man van smarten, en maakte Hij van zeer nabij kennis met ons verdriet.

We moeten niet denken dat dit alles buiten de wil en het hart van God om ging. Het tegendeel is waar. Het was een pad van *gehoorzaamheid* naar God. En het was een onthulling van de Godheid, net zo goed als Zijn eerdere toestand. Ja, het hoogste dienstbetoon is te vinden in de laagste sfeer. Zijn vernedering onthulde Gods hart meer dan Zijn meer heerlijke toestand ooit gedaan zou kunnen hebben. Als een mens worden was slechts één stap in Zijn vernedering. Hij moest nog veel verder vallen en worden als de allerslechtste van de mensen, als een verstotene uit de gemeenschap, als de allerlaagste crimineel.

Het is schandelijk om te sterven, maar we onderkennen niet de diepe oneer er van, omdat we allen in de schande delen. Maar het is veel meer vernederend om als crimineel geëxecuteerd te worden, om onwaardig geacht te worden om te leven, zelfs te midden van zulke zondaren als de mensheid. Maar een pijnlijke en langdurige dood, blootgesteld aan publieke verachting, en in de speciale vorm waarop de vloek van God was uitgesproken, met ieder teken van menselijk en goddelijk ongenoegen, zo'n dood is de diepste diepte van vernedering die men zich maar kan indenken. Christus daalde niet alleen af om ons gezamenlijk lot te delen van sterven en de dood, maar om te lijden, om zo de uiterste vernedering over Zich te brengen van de mens en de diepste afschuw van de Godheid.

Het kruis van Christus! Hoe weinig realiseren we ons de afgrond waarin Hij wegzonk! Omdat mensen het graf van een vergaand lijk bedekken met bloemen, zo heeft het Christendom gepoogd de aanstoot van het kruis te vernietigen door aan het ruwe kruis een artistieke vorm te geven. Geen kruisstuk gaf de ruwe paal, waaraan Hij genageld was, pittoreske proporties. Ze was nooit bedoeld om de architectuur van onze kerken te verfraaien of om van kostbaar metaal en dure stenen gefabriceerd te worden om de ijdele aanbidding van het vlees te versieren. Hoe vreselijk is dit zogenaamde symbool veranderd geworden, zowel in vorm als bedoeling! Het zou een symbool van schaamte moeten zijn, dat met huivering vermeden wordt. In haar populaire vorm is het een symbool geworden van het totale falen van de mens om de diepe betekenis van de wijze in te zien waarmee Gods Christus ter dood werd gebracht door mensenhanden.

O, konden de heiligen toch het grote verschil begrijpen tussen de dood van Christus en de manier waarop die plaatsvond! Te vaak, wanneer we spreken van het kruis, bedoelen we slechts Zijn dood. Had Hij een gewone dood gestorven, dan zou dit niet het hart van de mens en de verontwaardiging van God hebben onthuld. Dat menselijke wezens het bloed van Gods Gezalfde over zich gebracht hebben, spreekt meer over hun vervreemding dan geen andere daad zou kunnen doen. Dat dit werd gedaan door hen die het nauwst officieel bij God betrokken waren, de priesters van Israel, is het beste bewijs voor de menselijke verdorvenheid. Niet alleen werd Christus aan het kruis vernederd, maar de mens toonde aan zo laag en smerig te zijn, dat niets anders dan goddelijke genade en liefde hen ooit het recht zou kunnen geven om te bestaan. De rechtvaardigheid vereist dat *zij* gekruisigd worden voor deze daad. Niet alleen Christus, in feite, maar de wereld, in waarheid, hing aan die schaamtevolle boom op Golgotha.

Christus' verhoging.

"Daarom ook verhoogt God Hem hooglijk"(2:9;SW). Christus ontledigde en vernederde Zichzelf, maar God verhoogt Hem. Hij verhoogde Zichzelf niet. Alleen God kan echt Zijn schepselen verhogen. Voor hen ligt de weg naar de hoogten doorheen de diepten. Zij zouden de gezindheid moeten delen van Gods Gezalfde, en als de tijd rijp is zal God hen doen opstaan. Als gevolg van Zijn afdalen naar de diepste vernedering, is Hij nu op weg naar de hoogste plaats in Gods universum. In talloze harten staat Zijn naam ver boven alle iedere andere naam. Die naam is niet alleen groot, maar genadevol. Geen van de namen op Aarde kan er mee vergeleken worden. Ze wekt niet slechts vrees of bewondering op, maar liefde en aanbidding.

Het woord dat hier wordt gebruikt is vol van kostbare betekenis. God heeft Hem begenadigd met de naam die alle andere namen in het universum overtreft. De basisgedachte van deze familie van woorden is vreugde. Het werkwoord *chairoo* betekent verheugen. Een van de zelfstandige naamwoorden, *charis*, betekent *genade, gunst, dankbaarheid, schat*. Zo spreekt het werkwoord *charizomai* van een daad die vreugde brengt. Gewoonlijk wordt dit voortgebracht door het verlenen van een onverdiende gunst, of het toewijzen van voordelen waar het tegengestelde verdiend wordt. Maar hier vertelt dit bekoorlijke woord ons over het genoegen dat de Naam zo heerlijk zal brengen, niet alleen aan Hem die ze draagt, maar ook aan hen die er beschutting in vinden en een bevrediging voor hun harten.

De naam Jezus is vol van kostbare betekenis. Het is de Griekse versie van het Hebreeuwse Joshua. Dit schijnt een verkorte vorm te zijn van Yahweh-Hoshea, Yahweh-Redder, Yahweh is de titel van de Godheid zoals die verbonden is met de tijd, en in het bijzonder met de aionische tijden, die grote groep van aionen waarin God Zichzelf onthult door duisternis en licht, kwaad en goed, zonde en redding. Het kruis van Christus staat in het midden van deze aionen, en door het kruis zal Hij alle kwaad in goed omzetten. Yahweh is Hij die zal zijn, en is, en was. Hoshea wordt toegevoegd om Zijn werk te beschrijven. Jezus is de passend naam van de Redder Die God heeft gegeven om de schepping te redden van de slavernij van zonde en vernietiging en dood, tijdens de aionen.

De aanbidding en toejuicing door het universum, dat is de beloning die onze gezegende Redder zal ontvangen voor Zijn afdalen en vernedering. En dit zal niet uitblijven tot de voleinding, wanneer allen verzoend zijn met God. Gedurende de aionen zullen veel mensen hun knie voor Hem buigen en Hem als Heer toejuichen, tot eer van God, de Vader. Zelfs nu al aanbidden heiligen Zijn naam en kennen ze op hun zwakke manier Zijn hoofdschap. Hij is reeds aan Gods rechterhand. Booschappers en gezaghebbers en krachten worden aan Hem onderschikt (1Petr. 3:22). Wanneer Hij naar de Aarde komt zal men Hem tot Koning maken. Zelfs wezens onder de Aarde, van wie we zo weinig weten, zullen Hem aanbidden en Hem gehoorzamen. Hemels, aards en onderaards, allen zullen de knie buigen in aanbidding en hun tongen en talen gebruiken om de Gekruisigde toe te juichen, voordat de aion eindigt. Zo diep als Zijn vernedering was, zo hoog zal Zijn verhoging zijn.

"Voor de heerlijkheid van God, de Vader". Dit is het doel van alles, en ook de sleutel van ons verstaan er van. Christus daalde af in gehoorzaamheid om God, Zijn Vader, te verheerlijken. Hij werd om dezelfde reden verhoogd. En dit is ook de reden dat iedere knie zich zal buigen en iedere tong zal belijden dat Hij Heer is,

omdat dit niet alleen Hem verhoogt naar de hemelse plaats, maar tegelijkertijd aan God de heerlijkheid brengt die Hem toekomt. Maar het is niet aan God als Schepper, of als Rechter. De naam Jezus brengt de *Redder* naar voren; Hij verheerlijkt de *Vader*. Er is hier geen dwang, uitgezonderd die van de liefde. Zij die Hem aanbidden als Redder en Hem als Heer toejuichen, worden kinderen van God en geven Hem heerlijkheid.

De gehoorzaamheid van de heiligen.

Na nagedacht te hebben over de gehoorzaamheid van Christus Jezus en de gezegende gevolgen daarvan, moedigt Paulus de heiligen aan om Zijn gezindheid na te doen in hun eigen kleine wereldje. Tot dusverre waren de Filippenzen altijd gehoorzaam geweest aan de waarheid die hij hen toebedeeld had toe hij bij hen was. Nu hij nog grotere en grootsere geschenken van heerlijke genade voor hen heeft, die hij hen moet toezenden in zijn afwezigheid, moedigt hij hen aan ook dit ook uit te dragen in hun dagelijks leven. Het is zeker een hoge redding, maar het vraagt om een ootmoedige wandel in vernedering en lijden. Zolang we in deze vernederde lichamen zijn leidt de weg naar beneden. Met vrees en beven, onszelf buigend onder de machtige hand van God, Wiens geest in ons de effectieve kracht is, zouden we moeten pogen uit te werken wat in ons is.

Redding is niet alleen een toekomstige gebeurtenis, maar ook een tegenwoordige kracht, en zou de overheersende invloed in onze levens moeten zijn. God heeft een heerlijk doel met ieder van ons, net zoals Hij dat had met Zijn Gezalfde. Laten we van Zijn voorbeeld leren dat zelf-ontlediging en vernedering, met al hun ongemak en spanning en lijden, Gods wil zijn en de enige manier om de toekomstige verhoging te verkrijgen. Laten we er niet tegenin gaan, maar er naar gezind zijn, wanneer het op het pad van de gehoorzaamheid ligt, ook al brengt het vrees en beven met zich mee. Laten we tevreden zijn wanneer *onze* wil niet geraadpleegd wordt en *ons* werk niet gedaan wordt, ons realiserend dat Gods wil en werk doorheen ons uitgevoerd moet worden, tot Zijn genoegen. Het is God Die in ons zowel het willen als werken veroorzaakt tot Zijn genoegen. Het licht dat door dit woord op de mens wordt geschinen is zo groot dat we er later een hoofdstuk aan zullen wijden.

Wanneer we ons realiseren dat God de kracht in ons leven is, ondergaan we een omwenteling. Niets komt in ons leven binnen door toeval of door welk middel dan ook, zonder de wil van God. Waarom zouden we dan klagen wanneer het niet naar onze zin is? Het is een troost dat Hij onze beproevingen kent en een vertroosting dat Hij met ons meelijdt in ons verdriet, maar hoeveel beter is het te weten dat het van Hem komt en een stap is, en dat kan in de diepte zijn, die leidt naar onze verhoging? Het is geen reden voor klagen, maar voor dankzegging. Klagen had in het leven van onze Heer geen plaats. En toch had Hij er alle reden voor. De wijzen en verstandigen van Zijn dagen ontvingen Zijn boodschap niet. Was Hij ontevreden? Integendeel! Hij zei: "Ik belijd aan U, Vader, Heer van de hemel en van de Aarde, dat U deze dingen verbergt voor wijzen en intelligenten, en U ze onthult aan de kleintjes, ja, Vader, want zo werd het een welbehagen voor U." (Matt. 11:25,26;SW)

Dit is een zeer praktisch punt voor de schrijver en de lezer van deze zinnen. Wij hebben schitterende zaken te vertellen. Menselijk gesproken schijnt het

onmogelijk dat de verstandige, zelfs geleerde leiders in het Christendom ze niet met graagte zouden omarmen. Maar ze doen het niet. Hun wijsheid schijnt nutteloos te zijn waar het onthullingen betreft. Het feit dat ze het niet ontvangen lijkt terug te slaan op onze boodschap en we zijn geneigd om te mopperen. Want, nogmaals, het is veel aangenamer en meer respectabel om veel mannen met een geestelijk vermogen en een hoge positie in de wereld te hebben om de waarheid te ondersteunen en te verspreiden. Zou het niet veel beter zijn geweest priesters en Schriftgeleerden als apostelen te kiezen, en niet onwetende vissers? Helemaal niet! Laten we niet mopperen over Gods wegen bij het kiezen van de domme en de zwakke en de oneerbare en de verachte, want alleen zo kan Hij het vlees zijn juiste plaats geven. Laten we ons eerder verheugen!

Hoevelen van ons zijn geneigd te redeneren dat, indien *dit* maar zo zou zijn geweest, *dat* niet had kunnen gebeuren. Maar dit soort redeneren is ijdel en een misleiding. De complexe onderlinge relaties in dit leven en in ons gedrag zijn zo nauw verweven, dat een rationeel redeneren onmogelijk is. Het is vrijwel altijd het product van ongelof. Gods wegen moeten niet het onderwerp van onze sluitredes zijn, want wij zijn in het geheel niet uitgerust om logisch te redeneren. Zodra we geloven en ons realiseren dat Gods hand alle dingen in onze levens beheerst, en ook in het universum, zal alle verlangen om te redeneren ons verlaten. Geloof zal de rede vervangen, en ontevredenheid en verslagenheid zal vervangen worden door tevredenheid en begrip.

Zodra we in complete overeenstemming komen met de controle van God, zal het ons tot "onberispelijke en onvermengde kinderen van God, smetteloos te midden van een verkeerd en verdorven geslacht,.."(2:15;SW) maken. De wereld en de heiligen die God nog niet Zijn plaats in hun leven hebben gegeven, gaan niet gelijk op met Zijn wil (ook al vervullen ze Zijn bedoeling), omdat zij dwars liggen op Zijn weg en onhandelbaar zijn, of zij wisselen van koers en zijn oneerlijk. Zolang we gelijk op gaan met Zijn koers, en niet proberen Zijn plannen voor ons te verbeteren of te ontwijken, zullen we als Zijn kinderen zijn, in wie geen fout te vinden is. Dat is het gedrag dat komt van de overdenking van de koers van Christus. Het zou de blijde gehoorzaamheid moeten zijn van hen die God alles in hun leven maken en blij berusten in Zijn weg voor hen, ziende dat het lijden vooraf moet gaan aan de heerlijkheid.

Lichten van de wereld.

Zulke heiligen zijn niet alleen een genoegen voor God, maar ook het licht van de wereld. Deze wereld is een zeer duistere en sombere kerker. In hun dagen waren de discipelen van onze Heer het licht van de wereld(Matt. 5:14). Sindsdien heeft het licht Israel verlaten, zoals uitgebeeld door de olijfbom, waarvan sommige takken werden afgebroken(Rom. 11:17). Nu wordt er olie gevonden onder de natiën, van wie sommigen op de stam zijn geënt. Maar de echte lichten zijn alleen onder hen die het evangelie *leven*, "het woord van leven hebbend". Zij zijn als het ware gekleed met de lichtgevende kleding van Gods onthulling, en schijnen bijna zoals de Heer, toen Hij op de heilige berg was.

Het is een heerlijk voorrecht om uitdrukking te geven aan Gods waarheid door het uitspreken van de geschreven pagina's, door middel van de woorden die Hij ons

heeft gegeven om Hem bekend te maken. Maar hier hebben we een andere methode en mogelijk een meer effectieve manier om het licht van God te brengen. Niet woorden voor de oren, maar werken die gehoord kunnen worden door de harten van onze toehoorders, zijn de middelen die ons in Filippenzen voorgesteld worden. Deze daden zullen opnieuw verschijnen in de dag van Christus, om de beloning te ontvangen die hen toekomt. Hierin vinden we Paulus' roemen, want zij laten, zoals niets anders het kan, zien dat zijn inspanningen niet zonder gevolgen waren (2:16).

Dat het pad van de Filippenzen een pijnlijk pad was geweest, en toch God een genoegend doend, wordt duidelijk uit Paulus' beschrijving er van. Het was *een offer*. Het offer, of "brandoffer", dat geheel van God was en naar Hem op steeg als een geur van rust, werd vergezeld door een plengoffer van wijn, om zo het vreugdevolle karakter van het offer uit te drukken. Hoe goed past het hier bij de omstandigheden! Ook Paulus lijdt bij zijn dienstbetoon, en toch verheugt hij zich er in! Het offer is een blij offer. Zij verheugen zich en hij verheugt zich met hen, en om het wederzijds te maken zou hij ze samen met hem doen verheugen.

Ondanks de zware vernedering en het lijden is ons dienstbetoon er een van blijdschap en verheugen. Zo kort als het is, bevat geen ander boek in de Schrift zo vaak het woord verheugen als Filippenzen. Paulus deed zijn verzoeken met blijdschap(1:4). Hij verheugt zich en zal zich verheugen bij het aankondigen van het evangelie(1:18). Hij zal blijven voor hun blijdschap in het geloof(1:25). Hij zou willen dat zij zijn vreugde ten volle vullen(2:2). Hij is blij en verheugt zich met de Filippenzen en vraagt hen met hem blij te zijn (2:17,18). Hij stuurt Epafroditus opdat zij zich verheugen en hem met alle blijdschap ontvangen(2:28,29). Hij roept hen op zich in de Heer te verheugen(3:1). Hij noemt hen zijn vreugde(4:1). En weer roept hij hen op zich altijd in de Heer te verheugen, en herhaalt dat (4:4). Hij was blij dat hun gezindheid tegenover hem een uitdrukking vond in hun bijdrage (4:10). Welk ander boek kan dit overvloeien van blijdschap evenaren?

Laten we er ook op letten dat deze blijdschap niet is in hun redding, maar in hun dienstbetoon. Ongetwijfeld genoten zij van de genade die in Christus tot hen was gekomen. Maar dit is een andere zaak. Deze blijdschap is *in de Heer*. Zij waren blij in het dienen en lijden, te midden van zwakte, armoede en spanningen. Dit is de vreugde die ons huidig pad van tegenspoed en vernedering begeleidt. Ja, het is de eerste vrucht van onze nederige houding in gehoorzaamheid aan de wil van God.

Laten wij dan de gezindheid koesteren die was in Christus Jezus, die het totaal omgekeerde is van dat wat de wereld en het vlees en de Tegenstander inspireert. Laten we er niet naar streven hoog te rijzen, maar laag te worden, niet te heersen, maar te dienen, niet onszelf, maar de ander voorop te stellen. Laten we alle verhoging in de handen van God laten, Die ons zal doen opstaan en ons, op Zijn moment, heerlijkheid zal geven, zoals Hij dat deed met Christus Jezus. Hij die zichzelf verhoogt zal verlaagd worden. Maar hij die door God wordt verhoogd zal met Christus delen in de heerlijkheden die van Hem zijn, omdat Hij Zichzelf ontledigde en vernederde, gehoorzaam wordend tot de dood, zelfs de dood van het kruis.

Deel 5 - De menselijke wil.

"Want God is de werkende in jullie zowel het willen en het werken, ten behoeve van het welbehagen."
(Filip. 2:13;SW)

Deze korte zinspelende op de menselijke wil werpt een golf van licht op een zeer duistere en treurige leer, die de theologie van het Christendom zo verdorven heeft dat ze praktisch God beroofd heeft van Zijn Godheid en de heiligen van een God Die deze titel waard is. Het wordt over het algemeen voetstoots aangenomen dat de Bijbel leert dat de mens, gemaakt naar het beeld van God, absoluut soeverein is op het terrein van zijn wil. Net zoals *God* kan willen, zonder beïnvloed te worden door iets rondom Hem, zo zouden *wij* zomaar een beslissing kunnen nemen, zonder ook maar de minste verwijzing naar wat we zijn, of naar de wereld om ons heen.

Deze nachtmerrie, zo wordt ons te verstaan gegeven, wordt niet rechtstreeks in de Schrift geleerd, maar moet erkend worden als haar achtergrond, anders zouden we de boodschap niet kunnen verstaan! Het is aandoenlijk het vuur te zien waarmee men, die veel geleden hebben omwille van Gods naam, opspringt om iedere leer die de doctrine van de menselijke vrije wil en vrije morele werking aan te vallen. Ze hebben geen vers in de Schrift aan hun kant, dus injecteren zij het idee waar het maar denkbaar is, en zoeken zo een schijn van steun. Het zal het waard zijn enige aspecten van de menselijke wil te overdenken, om te zien of die "vrij" is of niet, en om te leren wat nu precies bedoeld wordt met Gods werken in ons om te willen. De verwoording van deze passage zal ons een hint geven, en we zullen, wanneer we klaar zijn en indien we het bij het rechte eind hebben, onszelf in volle harmonie vinden met haar leer.

Wat is de menselijke wil? Onze tekst zal ons helpen dit veelomstreden probleem te ontrafelen. De wil van de heiligen zou te danken zijn aan *Gods werking*. Het is niet *onze werking*, maar het gevolg van *de Zijne*. *De wil is dus een gevolg, te wijten of te danken aan externe factoren*. Mogelijk zijn we ons Gods werking niet bewust. Wij lijken te doen wat wij willen. Dat is waar voor vele taken in het leven. Ons denken, ons ademen, het kloppen van onze harten, de veelvoudige functies van de vertering, deze alle worden gedaan zonder onze aandacht of bewuste wilsbeschikking. En alle worden onderhouden en gevormd uit externe bevoorrading of impulsen. We eten, we ademen, we nemen waar, en dit alles maakt ons tot wat we zijn.

Waar komt de wil vandaan? Scheppen de mensen die uit het niets? Dat zou iets zijn dat wonderlijker is dan welke goochelarij die we ooit gezien hebben. Als dat zo is, dan komt God tussenbeide in de creatieve capaciteiten van Zijn schepselen. De wijze mens weet dat de menselijke wil gemakkelijk van buiten af wordt beïnvloed. In feite kan ze gemakkelijk veranderd worden door iemand die de menselijke zwakheden begrijpt. Ze wordt opgemaakt uit motieven. Ze is samengesteld,

gemaakt van wat we van binnen zijn en van waar we zonder zitten. Erfelijkheid en omgeving vloeien samen om ze te vormen. Onze wil wordt voor ons in grote mate bepaald door onze voorouders, in het bijzonder door iemand die Adam heette. De mengeling wordt voltooid door onze vrienden en kennissen. Als we genoeg hersenen zouden hebben, zouden we ieder gegeven wilsprobleem kunnen oplossen, zoals een som in een rekenprobleem. Een bepaalde man zal net zo zeker reageren op een gegeven situatie als een dat een half dozijn plus zes twaalf maakt.

O, zo zullen sommige uitroepen, dan is de mens maar een machine, een automaat, en is hij onderschikt aan een blind lot waaraan hij niet kan ontsnappen! Hoe vaak hebben deze woorden ons angst aangejaagd wanneer we door durfden te denken naar de werkelijkheid! Nee, de mens is niet maar een machine, maar we moeten allen toegeven dat hij veel van de karaktertrekken er van bezit. Het feit dat hij een ziel heeft en dingen buiten hem kan waarnemen, bewijst niet dat hij *al* zijn eigen handelen kan waarnemen. Indien hij niet in al de meeste van zijn vitale processen een automaat zou zijn, zou hij binnen een paar minuten dood zijn. Sommige van zijn functies vallen niet binnen het gebied van zijn bewustzijn. De wil is daar een van.

De mens is in vele opzichten een automaat. Wat zou er van hem worden als hij over al zijn lichamelijke functies het toezicht zou moeten houden? Hoe zou een mens die niets weet van fysiologie, tegelijkertijd de bloedpomp gaande moeten houden, de longen werkend en de maag mengend? Hij zou niet eens durven stoppen om iets te eten! Hij zou geen oog dicht doen. Maar hij zou wel het melancholische genoeg hebben te weten dat hij niet slechts een automaat is. God zij dank dat Hij, in Zijn wijsheid, Zelf toeziet op onze vitale functies, zodat wij niet naar ze hoeven om te zien en naar Hem kunnen kijken.

In deze zaken is de mens niet onderschikt aan een blind lot, maar aan een weldoende Schepper. Hij voorziet in ouders en voedsel en drinken en lucht, niet blind, maar gezegend. Dit alles is een gelijkenis van deze vluchtige functies van ons zijn, de mentale, de emotionele, en de vrijwillige. Als Schepper voorziet God ons van de neigingen van onze voorouders en in onze omgeving en kennissen. Deze zijn verweven in ons mentale weefsel en dringen onze hersenen binnen door onze waarnemingsorganen. Er zijn tijden wanneer deze twee bronnen materialen aandragen die niet willen mengen en we niet kunnen besluiten wat we willen. Maar in de meeste gevallen reageren we onbewust op de impuls die door de eenheid van deze twee stromen geleverd wordt, zonder onze koers te overdenken.

Het is een geweldige zegen dat dit proces, als regel, onbewust is. Indien we zouden moeten stoppen en nadenken en onze geërfde neigingen moeten combineren met de vluchtige indrukken die voortdurend in onze ogen en oren en neus en gevoel binnen komen, voordat we handelen, dan zouden velen door auto's overreden worden voordat ze konden weglopen. Onze wil zet ons soms aan tot handelen voordat we de tijd hebben om ons bewust te zijn van wat we doen. Ik herinner me nog heel goed dat ik rustig onder een struik lag, toen ik een trillend geluid hoorde, en ik lui mijn hoofd omdraaide om te zien of de wind door het gras waaide. Maar middenin mijn trage beweging, flitste het door mijn hoofd dit wel eens een ratel slang kon zijn! Ik sprong zo snel op dat het leek dat ik nog aan de wind dacht

toen ik zag dat de slang toesloeg op de plek waar een moment eerder mijn hoofd nog lag.

De mens is als een automobiel, een schitterend middel om de kennis van God over te brengen op de schepselen van Zijn hart. Laten we eens veronderstellen dat een auto een eigen vrije wil zou hebben. Wie zou willen meerijden als het stuur zijn onafhankelijkheid zou hebben en van de weg af zou slaan om in een boom te klimmen of er op zou staan een put in te duiken, in plaats van op de weg te blijven die daarvoor bestemd is? Als auto's vrije willen zouden hebben, zou het Amerikaanse volk snel uitgestorven zijn. En indien mensen weg konden breken van de natuurwetten die hen leiden, zouden ze elkaar binnen veertien dagen totaal vernietigen. De mate waarin zij wetteloos zijn vanwege dood en zonde, is heel wel binnen het bereik van Gods beschermende arm. Het stuur is afgebroken, de wielen rammelen en de auto schijnt gezegend te zijn met een vrije morele werking. Indien u het apparaat wil verkopen zal het goed zijn niet op te scheppen over z'n superieure geestelijke gaven. Iemand die Gods geest heeft, heeft een stevig stuurwiel en een Chauffeur Die hem op z'n bestemming brengt via het goed geplaveide pad.

Ons bewustzijn schijnt een luchtbel te zijn die traag oprijst uit de werking van het denken en wordt nauwelijks herkend, totdat ze breekt. Er is een mogelijkheid van het verenigen van gevoelens van binnenuit met de mentale vezel binnenin, en van het zenden van de daaruit voortkomende opdracht aan de spier, en zelfs van het handelen voordat we ons goed en wel bewust zijn van wat we aan het doen zijn. Dit is zoals het gewoonlijk werkt. Het zou niet te verdragen zijn als we over iedere daad in ons leven zouden moeten nadenken. Het zou meer zenuwkracht vragen dan de meesten van ons bezitten. Het merendeel van onze vrijwillige daden zijn vervangen door gewoonten, dingen die we doen zonder na te denken.

Te vaak wordt de zondaar verteld zijn wil te wijzigen, alsof hij er iets mee kon doen. Van een evangelist wordt niet verwacht dat hij de menselijke wil zal veranderen door welsprekende uitspraken, maar dat hij goddelijk materiaal aandraagt voor de vorming van Gods wil in de mens. Welk nut zou het hebben als de hongerlijder gevoed zou worden met lessen over het verteringsapparaat? Het is net zo nutteloos een mens te vertellen naar Christus te willen komen. Geef de hongerende voedsel en het verteringsapparaat, hoe ingewikkeld het ook is, zal zijn werk doen. Geef de zondaar Christus en zijn wil zal er op reageren. Verkondig het Woord. Dit is de meest effectieve motiverende kracht om het denken van een mens in beweging te krijgen. Door middel daarvan zal Gods geest de zondaar op één lijn brengen met Gods wil.

Mensen denken zich in dat ze soeverein zijn op het gebied van de wil en dat niemand hun vastberadenheid kan breken, nee, zelfs God niet! Dit is kinderlijk. Zij hebben er niet meer controle over dan de kapitein van een zeilschip over de instelling van de zeilen. Als hij niet achterlijk is zal hij ze zo instellen dat ze bij zijn koers passen, en dat wordt voor hem bepaald door de wind. Er zijn geestelijke winden waarvoor mensen hun wil doen buigen. Ze mogen fluiten zolang ze willen, maar deze geestkrachten vallen buiten hun waarneming en staan boven hun controle. Daarom doen de mensen de wil van het vlees en gehoorzamen zij de bevelen van boze geestkrachten, waarvan ze zich maar zelden bewust zijn. Deze

nu werken in de zonen van de ongehoorzaamheid. De grote bewegingen in de wereld, de grote leiders, kunnen alleen succes hebben wanneer zij op een lijn zitten met de ongeziene geestkrachten.

De ongelovige is het vermaak van de geesten van het kwaad. Het is de overste van het gezagsgebied van de lucht die in hen werkt. Hun willen zijn een samenstelling van de zielse gevoeligheden van het vlees en de geest van de wereld. De gelovige wordt niet geroepen om passief te blijven, om zich over te geven, of toe te geven, zoals zo vaak wordt geleerd, maar dat is wat de ongelovige onbewust doet. Dat is waar boze geesten trek in hebben. Intelligente onderschikking aan Gods onthulde wil is geheel het tegengestelde van een passieve ontvangst van voorbijgaande indrukken. De geest van God brengt geen oneindige leiding voort, maar Gods geest werkt alleen door Zijn woord.

Onze koers is vaak duister en we hebben licht nodig, niet leiding. Met een lamp kunnen we bewust ons pad uitkiezen, en onze voeten veilig neerzetten. We worden niet opgeroepen een innerlijke stem te gehoorzamen of een uiterlijke verschijning, of onze ogen te blinddoeken en een onbekende gids te volgen, maar om het licht van de onthulling te gebruiken. Binnenin ons is het vlees en buiten ons is de geest van de wereld en de wereld van de geesten. Deze dringen zichzelf altijd aan ons op en brengen "indrukken" voort. Het is waar dat, als we de Schrift kennen, de goddelijke aanwijzingen, tot op zekere hoogte, deze duistere invloeden zullen verdringen, maar dit komt door de activiteit van het *geloof*, niet door de passiviteit die blind gehoorzaamt aan indrukken. God zoekt mensen die met open ogen actief gehoorzamen. De krachten van het kwaad verlangen blinde passiviteit.

Heiligen die oprecht verlangen de wil van God te doen, ondervinden dat het niet voldoende is te besluiten het te doen. Hoe sterk ook hun vastbeslotenheid is, het zal niet blijven. De wijze weg is de wil te voorzien van motieven die hem in Gods wil zal houden. *Boven alles moeten wij Hem kennen door Zijn woord.* Wij moeten binnengaan in Zijn huidige plannen en toekomstige doelstelling. Dan, zonder onszelf te overspannen om een eigen kunstmatige wil te scheppen, zal deze kennis de formerende factor worden in ons willen, zodat het in feite God zal zijn Die in ons zowel het willen als het werken veroorzaakt, voor Zijn genoegen.

Laat mij allen waarschuwen tegen de vreselijke praktijk van het Gods heilige woord maken tot een medium. Er zijn er die een naald in de Bijbel zullen steken, of die het Boek willekeurig openen om "Gods leiding" te krijgen. Gods Boek is niet een ouijabord, hoewel ik er niet aan twijfel dat boze geesten er, boven alle andere middelen, de voorkeur aan geven om hun slachtoffers zo te misleiden. God controleert onze wil alleen wanneer we intelligent Zijn gedachten in ons opnemen en Zijn wegen overdenken en welig groeien in Zijn liefde. Het is verfoeilijke afgoderij om Zijn onthullingen om te zetten in een soort ouijabord en boze geesten toe te staan te spreken doorheen de heilige zinnen.

Tijdens de Pinksterdag kwam Gods geest over de discipelen om hen kracht te geven, en niet-opgeleide heiligen hebben sindsdien verlangd naar een herhaling van dit wonder, niet wetend dat de geest in ons woont, om leven te geven, niet kracht. Er is groot gevaar als we blijven verlangen naar de geest, want misleidende geesten zijn er op uit zulke gelegenheden te gebruiken. In feite is de geschiedenis

van alle bewegingen van dit type voldoende bewijs dat zij slechts een soort spiritisme zijn, dat dubbel misleidend is omdat het op de Bijbel gebaseerd is en men er in slaagt geestverschijningen op te wekken waarvan men meent dat het de kracht is van Gods heilige geest.

Het is zeker waar dat God Zichzelf rechtstreeks onthulde via de profeten en door hen die de gave van profetie hadden in de tijd van de Pinksterdag. *Nu heeft niemand die*. De enige profeten vandaag zijn valse profeten. Indien we verwachten dat God rechtstreeks tot ons spreekt door Zijn geest, buiten het Woord om, dan veronderstellen we de gave van profetie. Vandaag is zo'n gave niet nodig, want de waarheid is volledig onthuld geworden in de Schrift. Bovendien toont het feit dat zij die afhankelijk zijn van zulke onthullingen tegen de Schrift in geleid worden, aan dat zij niet geleid worden door de ene geest van God, maar door de vele geesten waartegen we gewaarschuwd worden.

Veel van het "wachten op God" of "het in stilte gaan" kan eenvoudig een vorm van spiritisme zijn. Indien we proberen de verleidingen van de wereld buiten te sluiten om in staat te zijn al onze aandacht te geven aan Gods onthullingen, dan is dat goed, heel goed. Maar als we ons indenken dat het leegmaken van ons denken, of het onszelf in een toestand van passiviteit brengen, ons in staat zal stellen bepaalde instructies van de Heilige Geest te ontvangen, dan staan we onder een sterke misleiding, en stellen we onszelf open voor de misleidende geesten die deze laatste dagen zo kenschetsen. De heilige geest van God zal ons zeker naar de waarheid leiden, *maar alleen door het woord van de waarheid*. Buiten Gods geschreven onthulling is er geen veiligheid. Een geest die buiten Gods woord om tot ons spreekt is boos, hoe goed die ook het goddelijke zal imiteren.

Allen die een verstandelijke ervaring hebben gehad van goddelijk leven zullen ruitelijk toegeven dat zelfs de heilige God geen genoegen kan doen zonder Zijn werking, en zij zijn blij dat het zo is. Laten zij de voor ons liggende passage *geloven* en proberen de kracht er van te realiseren; dan zullen zij nog meer voldaan zijn in het bewustzijn dat zelfs de bron van hun goede werken uit God voortvloeit. Zij worden als het ware een miniatuur universum, waarin alles uit en door en voor Hem is. Het feit dat zij niet onafhankelijke kunnen willen of werken om zo God een genoegen te doen, zal hen niet in het minst verontrusten. Het tegendeel is waar. Zij zullen in Hem hun alles vinden, en dit is slechts het normale complement van het grote doel dat God Zich voorgenomen heeft: Alles te zijn in allen.

Deel 6 - Het dienstbetoon van Timotheüs

Aangezien Paulus gebonden is, en de Filippenzen niet zelf kan bezoeken, zendt hij Epafroditus en overweegt hij Timotheüs te zenden. In deze twee personen hebben we twee "levende uitdrukkingen" van het evangelie voor deze bedeling. Zij stellen ons het hoogste ideaal in dienstbetoon en lijden voor ogen. In Timotheüs zien we de modelslaaf. Alleen al zijn naam is veelzeggend, want ze betekent Eer-God. Hij is een van de weinigen van wie gezegd kan worden dat hij niet zijn eigen goed zocht, maar dat van anderen. Op veel manieren schijnt hij een typisch karakter te zijn voor het heden, in eigen persoon zowel de Besnijdenis als de Onbesnedenheid combinerend, en de zwakte van het vlees met de kracht van de geest.

De feiten van Timotheüs leven, zoals voor onze opleiding opgetekend in de Schrift, zijn ongetwijfeld bedoeld om ons een levend beeld te geven van het begin van deze bedeling. Na Paulus' afscheiding van Barnabas, de Leviet, kwam hij in Lystra, de plaats waar hij gestenigd was geworden en voor dood achter gelaten (Hand. 14:19). Het is heel goed mogelijk dat het in die tijd was dat Paulus de allesoverstijgende onthullingen kreeg die hij later bekend maakte in zijn volkomenheidsbrieven (2Kor. 12:2), zodat Timotheüs, in geest, begint met deze bedeling, maar in het vlees verbonden is met de voorafgaande verkondiging van het koninkrijk. Hij begint in Lystra en gaat helemaal naar Rome, niet alleen in het vlees, maar ook in de geest.

Met opvallende aandacht voor detail wordt ons verteld dat hij de zoon van *een gelovige Joodse vrouw* was (Hand. 16:11). Deze Jodin behoorde duidelijk tot de verstrooiing, omdat ze buiten het land gevonden wordt en getrouwd was met een Griek. Als zodanig kan ze heel goed dat gelovig overblijfsel van het volk vertegenwoordigen onder de natiën, aan wie Paulus in het bijzonder was gezonden. Maar hij richtte zich ook tot de Grieken, en het gezelschap van mensen dat zijn boodschap ontving was een mengeling van gelovige Israëlieten en Grieken. Timotheüs was ook zo'n combinatie. God zal dit lichaam van mensen gebruiken in Zijn hoogste dienstbetoon. Zo gebruikte Hij Timotheüs.

Vanaf het prille begin verdiende Timotheüs de goedkeuring van de broeders in Lystra en Iconium, waar hij woonde (Hand. 16:2). Mogelijk geloofde hij door Paulus' bediening, toen die daar eerder was, want hoewel hij fysiek de zoon van een Jodin en een Griek was, was hij geestelijk de zoon van Paulus (1Tim. 1:2,18; 2Tim. 1:2). Dit kan een belangrijk punt illustreren in het dienstbetoon in de huidige bedeling, waarop we de nadruk willen leggen. Hoewel het lichaam van Christus samengesteld is uit hen die fysiek een mengeling zijn, mag dit niet uitgebreid worden naar hun geestelijke afkomst. Zij zouden allen zonen van Paulus moeten zijn. Zij die leven ontvangen en gevoed worden door middel van zijn bediening, zijn uitgerust voor het dienstbetoon van vandaag. Zij die gemengd zijn in hun geestelijke afstamming, zonen van Petrus en tegelijk zonen van Paulus, zijn niet geschikt om aanvaardbaar te dienen in deze bedeling van Gods genade.

Het lijkt er op dat Timotheüs in de tijd daarna vaak bij Paulus was. In Berea bleef hij achter toen de Joden van Thessaloniki daar kwamen en Paulus door de broeders weggezonden werd, maar hij ontving al snel bericht om zich in Athene bij Paulus te voegen (Hand. 17:15). Toen hij Paulus in Korinthe aantrof, werd Paulus gedrongen de Joden te verzekeren dat Jezus de Christus is. Toen zij daar tegenin gingen, hoorde Timotheüs mogelijk de memorabele woorden: "Jullie bloed zij op jullie

hoofd! Ik ben rein! Vanaf nu zal ik naar de natiën gaan!" (Hand. 18:6;SW). Zo was Timotheüs aanwezig bij het begin van de ecclesia in Korinthe en ervaarde hij de grote crisis daar, toen Paulus zijn broeders naar het vlees verliet en zich naar de Onbesnedenheid ging richten.

De volgende keer dat we over Timotheüs horen, wordt hij met Erastus naar Macedonië gezonden en zonder twijfel ging hij naar Filippi (Hand. 19:22). Paulus zelf bleef in de provincie Asia. Hieruit wordt duidelijk dat hij niet langer slechts een dienaar van de apostel was, maar zelf een apostel was geworden, aangesteld door zijn geestelijk vader om hem in het werk te vertegenwoordigen. Zoals Paulus zelf aan Timotheüs schreef, had hij volledig zijn leer, motief, doel, geloof, geduld, liefde, volharding, vervolgingen, lijden gevolgd (2Tim. 3:10). Dit is precies wat elke slaaf van onze Heer vandaag zou moeten doen, als hij wenst aanvaardbaar dienstbetoon aan te dragen en deel te hebben aan de bediening van deze bedeling. Zelfs de volgorde waarin deze essentiële zaken wordt gegeven is opmerkelijk, want alleen zij die Paulus' leer volledig volgen, komen echt in aanmerking voor dienstbetoon en lijden.

Paulus vervolgt met hem op het hart te drukken: "Maar jij, blijf bij wat je leerde en toevertrouwd werd, waargenomen hebbend door wie jij werd geleerd" (2Tim. 3:14;SW). De neiging om Paulus' onderwijs te verlaten is erg sterk. In zijn eigen dagen keerde de hele provincie Asia zich van hem af (2Tim. 1:15). Sindsdien heeft het Christendom als geheel zijn leer verlaten of is men zo overspelig geworden met de leer van de Besnijdenis, dat het praktisch tot nul is gereduceerd. Daarom zouden wij ons zeer in het bijzonder moeten inspannen om te waken tegen deze neiging in ons. God schonk genadevol enig licht bij de Reformatie en door de zogeheten Broeders, maar de reactie was zeer krachtig, en het licht werd gedimd. Zo gaat het ook met ons. Nu al slagen sommigen er niet in in de waarheid te blijven, die maar weinigen, dat is waar, in haar volheid hebben kunnen grijpen.

Later werd Timotheüs ook naar Korinthe gezonden. Door Paulus' woorden over hem kunnen we een verder inzicht verkrijgen over zijn dienstbetoon. Paulus schrijft hen: "Daarom moedig ik jullie aan: Wordt mijn navolgers! Om dit zend ik jullie Timotheüs, die mij een geliefd kind is en trouw in de Heer. Hij zal jullie herinneren aan mijn wegen in Christus [Jezus], zoals ik die in elke ecclesia leer" (1Kor. 4:16,17;SW). Paulus' "wegen in Christus Jezus" is een sleutelzinsnede voor het heden. Tegenwoordig worden deze woorden genegeerd. Paulus wordt terzijde geschoven en de mensen worden herinnerd aan de wegen van de Here Jezus zoals Hij diende aan de Besnijdenis, zoals beschreven in de vier evangeliën. Maar Timotheüs was beter geleerd. Zo sterk met beide zijden verbonden, wist hij dat dit geen model was voor de Onbesnedenheid. Paulus' leer vraagt om wegen die overeenstemmen met Christus Jezus *in heerlijkheid*, niet als een thuisloze Zwerver op Aarde.

Opnieuw schrijft de apostel: "Maar indien Timotheüs zou komen, ziet er dan op toe dat hij niet onbevreesd bij jullie zal worden, want hij werkt het werk van de Heer, zoals ook ik. Niemand dan zou hem minachten..."(1Kor. 16:10,11;SW). Op een ander moment schrijft Paulus aan Timotheüs zelf: "Laat niemand jou om je jeugd verachten,"(1Tim. 4:12;SW). En opnieuw: "Want God geeft ons niet de geest van verlegenheid, maar van kracht en van liefde en van gezond verstand"(2Tim.

1:7;SW). Te midden van de vleselijke Korinthiërs vormt Timotheüs een aangenaam, maar pathetisch contrast. Te jong om het respect van een oudere af te dwingen, schijnt hij een neiging gehad te hebben naar bedeesdheid en vrees. Hoe anders dan het populaire idee van een groot kerkelijk waardigheidbekleder van vandaag! De jeugd is agressief en vertrouwt op zichzelf en heeft maar weinig aanmoediging nodig om zichzelf te bewijzen. Maar het model dat hier voor ons gesteld wordt is er een dat de wereld (en het merendeel van de kerk) zou verachten, en dat aangespoord moest worden niet toe te staan dat men hem gering schatte.

Misschien was Timotheüs' neiging naar bedeesdheid een beetje te wijten aan zijn lichamelijke toestand. Hij had een zwakke maag en was vaak ziek (1Tim. 5:23). Velen van ons zullen in deze met hem kunnen sympathiseren en zich indenken hoe dit iemand ongeschikt maakt voor de zelfzekerheid die nodig geacht wordt bij hen die het publiek moeten ontmoeten. Maar we mogen er zeker van zijn dat het hem door God werd gegeven, niet om te hinderen, maar om te helpen, want het werk van de Heer heeft de arm van het vlees niet nodig; grote lichamelijke talenten kunnen een hindernis zijn voor echt en aanvaardbaar dienstbetoon. Niet dat wij er op uit zijn om ziek te worden, we doen alles wat in ons vermogen is om onze ziekten tegen te gaan, maar we danken God voor die welke blijvend zijn, want ze zijn ongetwijfeld nodig om ons nederig te houden (2Kor. 12:7).

Te midden van de laatste woorden waarvan we weten dat Paulus ze schreef aan Timotheüs, kunnen we zien hoe trouw Timotheüs bleef aan zijn geestelijk vader, en hoe Paulus verlangde naar iemand op wiens trouw hij kon rekenen. Misschien kunnen we deze actie zien als symbolisch voor de huidige tijd, want de tweede brief aan Timotheüs houdt zich bezig met de laatste dagen. Hij schrijft: "Beijver je om spoedig naar mij te komen! Want Demas verliet mij, liefhebbende de huidige aion, en ging naar Thessalonica" (2Tim. 4:9,10;SW). Indien er een terugkeer is naar Paulus, dan moet dat met spoed gedaan worden. Demas is mogelijk afgeleid van de stam *deem* - PUBLIEK. Het publiek, de massa, zelfs van de kerk, heeft Paulus verlaten. Niet weinigen staan als tegenstander tegenover hem, zelfs onder hen die, zoals de Thessalonicenzen, eens liefhebbers waren van de komst van onze Heer. Laten wij dan, in geest, ons terug haasten naar Paulus en naar de onthulling die hij geeft vanuit zijn gevangenis in Rome.

Op een soortgelijke, symbolische, wijze mogen we de verwijzing naar Timotheüs in Hebreëën nemen, als het tenminste daar, net zoals elders, om dezelfde Timotheüs gaat. Er wordt op andere plaatsen niets over zijn gevangenschap gezegd. Nu wordt ons verteld: "Weet dat onze broeder Timotheüs vrijgelaten werd" (Hebr. 13:23;SW). Hier hebben we een tegenstelling. In Efeziërs wordt Paulus gevangen gezet. In Hebreëën is Timotheüs vrij. Wijst dit er op dat hij niet betrokken is bij het lot van de Besnijdenis, zoals dat in deze brief wordt uiteengezet? Lichamelijk, omdat hij een joodse moeder heeft, zou hij gemakkelijk gevangen kunnen zijn in de afval van Israël, en gebonden door haar afwijking. Maar hij is niet alleen bevrijd van alle lichamelijke banden in Christus, maar hij is vrij om te gaan en te dienen, zelfs wanneer de Besnijdenis teruggehouden wordt door de verandering in bediening.

Dat is de loopbaan die Timotheüs voorbereidde om een model te zijn voor dienstbetoon in deze era. De kwaliteit van zijn superioriteit, in tegenstelling tot dat van anderen, valt duidelijk te zien in de korte paragraaf die Paulus in deze

brief aan hem wijdt. Hij wil weten hoe het met de Filippenzen gaat, zodat ook hij opgewekt kan zijn. Hij wil iemand zenden en zijn keus valt op Timotheüs, "Want ik heb niemand van gelijke ziel, die oprecht zorgend zal zijn voor jullie, want allen zoeken het belang van hen zelf, niet dat van Jezus Christus." (2:20,21;SW). Hier boort hij diep, tot in het hart van de zaak. Zoeken wij ons eigen belang, of dat wat Christus Jezus aangaat? Dienen we zelfzuchtige belangen, of die van de Heer?

Een van de delicate trekken in deze brief zit in het woord "gelijke ziel". Hoewel nu alles geest is, zou in ons dienstbetoon de geest onze gevoelens moeten controleren en veredelen, en ons zeer gevoelig moeten maken voor het welzijn van hen die we proberen te dienen. Er zijn twee dingen nodig: een fijnzinnige voorbereiding van de gevoelens van anderen en een echte bezorgdheid waar het hun zaken betreft. Het zou nutteloos zijn iemand de een of andere vertegenwoordiger te zenden die weinig vatbaar voor indrukken en ongevoelig is, van wie de snaren van het hart niet trillen met de hunne. En er zou nog minder gedaan worden als hij onverschillig stond tegenover hun zorgen. In dienstbetoon zouden we de levende sympathie moeten benaderen die elk lid van het menselijk lichaam toont voor de andere, want dit is de figuur die wordt gebruikt voor onze band met Christus.

"Allen zoeken het belang van hen zelf". Wat een woord om in deze brief te vinden, toen, in de bloei van hun eerste liefde, de heiligen dichter bij het ideaal waren dan ooit daarna! Indien allen *toen* al hun eigen belang zochten, wat zullen we dan nu zeggen? Er zijn er, door de jaren heen, geweest van wie we mogen zeggen dat zij hun eigen belangen niet zochten, maar alles opgaven voor Christus. Maar indien we hen konden vragen, zouden zij zonder twijfel ook hun tekortschieten in deze belijden. Het schijnt de universele zonde in dienstbetoon te zijn die maar weinigen onder ons in staat zijn te overwinnen. Toch zou het ons doel moeten zijn, ondanks ons falen, onze eigen belangen te vergeten en bezig te zijn met de dingen van Christus.

Zoals we al zagen in ons bekijken van de loopbaan van Timotheüs, was hij grondig getest geworden als metgezel en dienaar van Paulus. Dit wordt zeer bekwaam samengevat in de woorden "dat, zoals een kind met zijn vader, hij samen met mij slaaft in het evangelie" (2:22). Er worden hier twee beelden gepresenteerd, kind en vader, slaaf en heer. Tussen Paulus en Timotheüs was er de liefdevolle en levende relatie van vader en kind, en beiden zagen gezamenlijk toe op de zaken van Christus Jezus, alsof ze Zijn trouwe slaven waren.

Ik ben vaak bekritiseerd geworden voor het gebruik van het woord "slaaf", om zo het karakter van ons dienstbetoon te beschrijven. Maar ik ben er blij mee. Er wordt niet aan getwijfeld of het correct is. Dat alleen al zou de zaak moeten beslissen, want interpretatie en gevoelens moeten bij het vertalen buiten gesloten worden. Maar hier, bijvoorbeeld, is het in volkomen harmonie met de context, want een slaaf, die geen voorrechten of eigen eigendom heeft, vormt een goed beeld voor hen die niet het eigene zoeken. Ik denk dat de tegenwerping kan voortkomen omdat wij niet wensen te dienen zonder onze eigen wil te doen en toe te zien op ons eigen welzijn. Maar ik verheerlijk mij in de titel "slaaf", en wens alleen dat mijn dienstbetoon in overeenstemming mag zijn met deze lage positie.

Toch wilde Paulus niet scheiden van Timotheüs totdat zijn eigen zaken (die ook de zaken van zijn Heer waren) afgewikkeld waren. Het moet voor hem een grote troost zijn geweest om Timotheüs om zich heen te hebben tijdens zijn gevangenschap. Bij zijn eerste verdediging ging er niemand met hem mee, maar allen verlieten hem (2Tim. 4:16). Misschien beïnvloedde dit hem om Timotheüs te roepen en hem bij zich te houden totdat zijn lot definitief beslist zou zijn. En ja, hij zou het nieuws zo snel mogelijk aan zijn vrienden in Filippi willen zenden. Wat is er een betere aanbeveling voor de modelslaaf dan het feit dat Paulus niet van hem wilde scheiden, ook al zou hij hem willen wegzenden!

Dat is het voorbeeld dat ons vandaag voor ogen wordt gesteld: de nauwst mogelijke band met Paulus in zijn onderwijs en bediening, en loyale toewijding aan hem in zijn gevangenschap. Is dit niet een beeld van het pad dat wij in geest moeten gaan? Moge de Heer ons slaven zenden als Timotheüs, die Zijn eer op het hart hebben, dat zoekend wat van Christus Jezus is, een echte zoon van Paulus, zijn onderwijs en praktijk volgend, gevoelig en oog hebbend voor het welzijn van de heiligen!

Deel 7 - Het lijden van Epafroditus

Lijden is het allerhoogste dienstbetoon. Het komt het dichtste bij het offer dat onze Redder voor ons bracht. Het dienstbetoon van de sterke is aanvaardbaar voor God, maar het werk van de zwakke is veel meer welkom. Het is een dieper tentoonspreiden van opofferende liefde en het vereist veel meer afhankelijkheid om te lijden dan te dienen. Het is wanneer beide gecombineerd worden dat we het hoogste antwoord zien op Gods genade. En beide worden gevonden in de vier voorbeelden die ons voor ogen worden gezet. Christus was de hoogste Lijder. Paulus had zijn splinter in het vlees en zijn vervolgingen. Timotheüs had zijn vele zwakheden en de kwaden van buiten af. Epafroditus, de apostel van de Filippenzen, was speciaal opvallend door zijn lijden, dat hem tot bijna in de dood bracht(2:25-30).

Lijden voor God is het hoogste voorrecht dat aan Zijn schepselen kan worden toegewezen. De Filippenzen zelf wisten dit uit ervaring, want hen werd genadevol toegestaan niet alleen in Christus te geloven, maar ook om ten behoeve van Hem te lijden (1:29). In hen ontmoeten de twee extremen elkaar, want in geen ander deel van Gods Woord ligt er zoveel nadruk op zowel het lijden als het verheugen. En dit is ook waar van Epafroditus, want twee maal in deze korte passage over zijn lijden lezen we van de blijdschap van de Filippenzen in verband daarmee (2:28,29).

Epafroditus betekent "aangenaam" en dat is ook het verslag van zijn loopbaan in deze brief. We lezen niet dat hij grote daden had gedaan, niet over "zielen" die hij had gewonnen, maar alleen dat hem was opgedragen de gaven van de Filippenzen over te brengen naar Paulus. Hij zette deze ietwat prozaïsche taak om in een memorabele zaak, door voor het uitvoeren er van zijn ziel op het spel te zetten. Zo

gaat het ook met de gewone aardse bezigheden. Zwakte en lijden kunnen ze tot daden van eer maken, de hoogste erkenning waardig, blijdschap brengend en een genoeg voor het hart van God en mensen.

Aan Epafroditus worden vijf titels gegeven die kenmerkend zijn voor zijn dienstbetoon. Ze zijn: broeder, werker soldaat, apostel, en opziener. Het aantal is in het bijzonder toepasselijk, omdat vijf gewoonlijk verbonden wordt met zwakte, het bijzondere kenmerk van zijn dienstbetoon. Aan de ene kant herinneren deze ons aan de familiekring, aan de werkplek en aan het leger. Epafroditus behoorde tot dezelfde geestelijke familie als Paulus. Dit is natuurlijk de basis. Dienstbetoon *moet* in deze bedeling op geestelijke, en niet op lichamelijke, banden gebaseerd zijn. Daarnaast *moeten* wij *medewerkers* van Paulus zijn, als ons dienstbetoon aanvaardbaar voor God wil zijn.

Medesoldaat.

Er schijnen er vier te zijn die in Paulus' brieven de titel soldaat krijgen. Paulus zelf, stilzwijgend, Epafroditus, Archippus (Filemon 2) en Timotheüs, Paulus' opdracht aan Timotheüs is in dit verband zeer waard te overdenken, want we kunnen gemakkelijk een verkeerde indruk krijgen van het beeld van een soldaat. Wij verbinden dat met geweld en glans. Maar het brengt in werkelijkheid de gedachte over van toewijding en lijden. Zoals in alle beelden wordt slechts een deel van het leven van een soldaat gebruikt in de gelijkenis, niet het geheel. Daarom schreef Paulus: "Lijd samen kwaad met mij als goed soldaat van Christus Jezus" (2Tim. 2:3;SW).

Velen die door de Grote Oorlog (WW 1) zijn gegaan, leerden dat echt soldaat zijn niet bestaat uit het rondlopen in mooie uniformen, maar in het verduren van allerlei soorten ongemak en tegenspoed, te midden van regen en modder en vermoeidheid en wonden en dood. Het is deze kant van het soldatenleven dat onze koers uitbeeldt in Zijn dienst. Het is niet eenvoudigweg bezig te zijn met Zijn werk te doen in aangename omgevingen, maar te midden van tegenstand en allerlei soorten kwaad, die onze volharding testen en onze lichamen tot in het uiterste beproeven. Niet dat we lijden zoeken, of onszelf kastijden. Geen enkele soldaat doet dat. Hij doet het tegendeel. Op elke manier probeert hij zijn krachten op te bouwen en te bewaren voor het gevecht. We nodigen het kwaad niet uit, we treden het tegemoet. Dan danken we God en lijden er onder, ten behoeve van Hem.

De apostel Epafroditus.

Wij mensen zijn zeer geneigd om het gebruik van woorden te stereotyperen en van een gewoon zelfstandig naamwoord een echte naam te maken. Dit wordt aangetoond door de weergave van de King James vertaling in deze plaats. Handelend in de traditie dat alleen de twaalf *apostel* genoemd konden worden, veranderden zij de weergave hier in *boodschapper*. Hoe konden de Filippenzen een apostel aanstellen? Hetzelfde bijgeloof staat er op dat Paulus de plaats innam van Matthias. Maar apostel betekent gewoon gevolmachtigde. Op sommige plaatsen zou het veel beter zijn als deze term werd gebruikt. Daarom heb ik het in de sublineair. Zijn er vandaag apostelen in de kerk? Natuurlijk zijn er vandaag

volmachten en gevolmachtigden. Dat is het punt niet. Maar als we gevraagd worden of *God* vandaag mannen volmacht geeft, moet het antwoord nee zijn. De apostelen zijn te vinden in het fundament.

Epafras was de apostel *van* de Filippiëzen. Maar dat was een totaal verschillende zaak dan het zijn van Gods apostel *voor* de Filippiëzen. Hij had geen gezag over de ecclesia of haar onderwijs of praktijken, zoals Paulus of Timotheüs mochten uitoefenen. Hem werd eenvoudig de macht gegeven hen te vertegenwoordigen bij het overbrengen van hun gift aan Paulus in Rome. Hij was niet slechts een "boodschapper". Hij kan ook een boodschap overgebracht hebben, maar zijn hoofdtaak was het transporteren van hun geschenk naar de apostel. Gevolmachtigd zijnde om dit te doen, werd hij hun gevolmachtigde of apostel voor dat moment. Zulke "apostelen" zullen mogelijk ook vandaag nog te vinden zijn. Op dat moment kwam het niet bij me op, maar ook ik heb deze taak gedaan en was voor een korte tijd een "apostel", gevolmachtigd om een som geld over te brengen naar evangelisten die op enige afstand van de stad waren.

Epafras, de opziener.

En ik was ook een "opziener", want wat ik deed zag toe op de behoeften van de werkers. Hoeveel deze woorden hun juiste gebruik verloren hebben, is te zien wanneer we zeggen dat Epafras Paulus' opziener was. We mogen er zeker van zijn dat Paulus niet zijn kerk bezocht, of luisterde naar zijn preken, of dat hij "zat onder zijn bediening." Opzien is zeker niet eenvoudig dienen of uitdelen. Het is een publiek ambt. De priesters waren opzieners in de tempel (Luc. 1:23; Hebr. 10:11). De politieke gezagdragers zijn Gods opzieners (Rom. 13:6). In deze zin was Epafras de opziener van de ecclesia in Filippi, en als zodanig was hij hun publieke functionaris, en droeg hij bij aan hun opzien voor hen. Zoals de priesters de offers van het volk naar God brachten, zo droeg hij de gaven van de Filippiëzen naar Paulus.

Het aangename van Epafras wordt onthuld in de uitgelezen gevoeligheid van zijn karakter. Hij was terneergeslagen, niet omdat hij ziek was (hoewel dat ook het geval kan zijn geweest), maar omdat de Filippiëzen over zijn ziekte hadden gehoord. Zelfs terwijl hij de dood nabij was, was hij over hen bezorgd, en over het verdriet dat hij hen bezorgt, veel meer dan over zijn eigen onvermogen. Paulus deelt in deze aangename bezorgdheid en haast zich hem sneller aan hen terug te zenden, zodat hij, op zijn beurt, niet met hun verdriet belast zal zijn. Ja, de hele uitwisseling van sympathieke gevoelens is aangenaam tot in een graad die maar zelden onder stervelingen te zien is. Het is de verrukkelijke vrucht van Gods liefde, die altijd het dienstbetoon van Zijn heiligen zou moeten kronen.

Zwakke en dood.

Het geval van Epafras is meer dan een voorbijgaand moment, want het bevestigt en bekroont de grote waarheid dat, in deze bedeling, Gods kracht wordt volbracht in zwakte. Aan Paulus zelf werd, nadat hij anderen had genezen, een splinter in het vlees gegeven (2Kor. 12:7). Vandaag is Gods genade voor ons voldoende. Paulus verheerlijkte zich in zijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in hem zou wonen. Dit was zeker niet de leer van de twaalf, of zelfs maar

van Paulus zelf toen hij nog verbonden was met de verkondiging van het koninkrijk. Die dag van lichamelijke wonderen werd aangekondigd door het vertoon van kracht. De krachten (en niet de zwakheden) van de komende aion werden verricht als tekenen van haar nabijheid. Zelfs aan de natiën werden gaven van genezing gegeven, met het oog op de komende heerlijkheid. Maar omdat de verkondiging van het koninkrijk ophield, werden ook de krachten, waarmee het gepaard gaat, teruggetrokken.

Er zijn vandaag kringen van heiligen die niet gearzeld zouden hebben om Epafroditus van gebrek aan geloof te beschuldigen, of misschien wel van feitelijke zonde, vanwege zijn falen om "de genezing in verzoening te verkrijgen." Voor hen is het een schande ziek te zijn, en, ook al is dit het gevolg van hun zelf-opoffering tijdens het werk van de Heer, is het oneer en een schandvlek. Hoe anders was Paulus' inschatting! Geheel tegengesteld schrijft hij hen en ons: "Ontvangt hem dan in de Heer met alle blijdschap en hebt zulke in ere, want vanwege het werk van Christus nadert hij tot de dood, risikerend de ziel, opdat hij zou aanvullen het jullie ontbrekende in het dienstbetoon aan mij" (2:29,30;SW). Zwakte van het vlees is vandaag net zo waar als de gezondheid en genezing was die de verkondiging van onze Heer of van de twaalf begeleidde, of die van Paulus in zijn vroege bediening, die nog verbonden was met het komende koninkrijk.

Paulus was mogelijk de grootste genezer onder de apostelen. Hij meer dan verdubbelde ieder teken dat van Petrus staat genoteerd in het boek Handelingen. De lamme man bij de Schone Poort van de tempel was niet zo'n gelukkige ontvanger van een zo wonderlijk mirakel als de lamme man in Lystra (Hand. 3:2; 14:8). Van wie anders lezen we zulke woorden als deze: "Bovendien deed God krachten, niet de gewoon zijnde, door de handen van Paulus, zodat ook de zakdoeken en schorten van zijn huid werden weggedragen op de zieken en van hen de ziekten verdwenen. Tevens voeren de boze geesten uit" (Hand. 19:11,12;SW)? In deze schijnt Paulus alle anderen gemakkelijk overklast te hebben.

Maar hierin, zoals in al het andere dat met Saulus, die Paulus genoemd wordt, verbonden is, is er een geleidelijke, maar machtige verandering, die hij zelf omschrijft als gaande van heerlijkheid naar heerlijkheid (2Kor. 3:18). Oppervlakkig gezien zou men verwachten dat dit nu nog steeds meer lichamelijke kracht en genezing zou brengen, maar de vooruitgang is beperkt tot het gebied van het geestelijke, terwijl de lichamelijke wonderen, met de falende koninkrijkshoop, verdwenen.

Persoonlijk wordt hem, in een direct verband met de hoogste onthulling waarop Paulus zou kunnen roemen (2Kor. 12:1-7), een pijnlijke en irriterende aandoening in het vlees gegeven, om hem nederig te houden. Hij die anderen genas, kan zichzelf niet genezen. En toen hij bad om de verwijdering er van, hielp zijn aanhouden niet. Voor zover we weten werd dit nooit van hem weggenomen, zodat we ons de grote apostel zelf moeten voorstellen als een, tijdens het laatste deel van zijn loopbaan, lichamenlijk te beklagen figuur, zodat hij, naast de onthuller, ook het voorbeeld wordt van de grote waarheid voor het heden, *dat Gods kracht in menselijke zwakheid wordt volbracht*. Het was in zijn laatste dagen, in de gevangenis en niet in staat zichzelf of zijn vrienden te genezen, dat Paulus het krachtigst was.

We zien deze verandering zelfs nog duidelijker over het voetlicht komen in Paulus' band met zijn vrienden. Natuurlijk wenste de grote genezer dat hij zijn eigen intieme vrienden en kennissen in het werk van de Heer kon genezen. Maar naar mate de geestelijke genade toenam, nam de lichamelijke genade af. Zijn eigen zoon in geloof, wiens dienstbetoon hij zo hogelijk in deze brief aanbeveelt, is veelvuldig ziek (1Tim. 5:23). Dat Paulus er bezorgd over is wordt duidelijk uit het feit dat hij niet een remedie aanbeveelt, maar een pijnstillert. Zwak werd Timotheüs Paulus' meest krachtige hulp. "Trofimius heb ik ziek achtergelaten* in Milete" (2Tim. 4:20;SW). In vroeger dagen, voordat de genade onthuld werd, zou hij hem hebben genezen. Nu worden zwakte en ziekte niet verwijderd, maar gebruikt. Daar doorheen moet Gods kracht worden onthuld. Op een dag zullen we zien dat Trofimius' ziekte meer voor God opbracht dan het meest wonderbaarlijke wonder van genezing ooit had kunnen doen.

En zo gaat het ook vandaag. Gods kracht is niet aanwezig in machtige spieren of in een prima gezondheid, die overigens geen van beide geminacht moeten worden. Hij toont Zijn heerlijkheid nu in gebroken vaten van klei, zodat de voortreffelijkheid er van niet die van een mens is, maar van God. En het is onze plicht en ons voorrecht om speciale eer te schenken aan hen die hun zielen riskeren in het uitvoeren van Zijn werk. God kon hen gemakkelijk gezond houden of hun zwakheden genezen, maar dat komt niet overeen met de allesoverstijgende genade die ons in deze geheime bedeling is toegewezen. Kort nadat het aan Paulus was onthuld, en lang voordat het in zijn gevangenisbrieven publiek werd gemaakt, hielden de lichamelijke zegeningen van het koninkrijk niet alleen op, maar, in het geval van Paulus tenminste, werden ze vervangen door lichamelijk onvermogen en pijn.

Epafroditus riskeerde zijn ziel om zijn missie te volbrengen. Hieruit wordt duidelijk dat hij niet terugdeinsde bij aanstormend gevaar. Hij wist tevoren dat het hem zijn gezondheid kon kosten, mogelijk zelfs zijn leven. Hij had niet de illusie dat de wonderwerkende apostel hem zou genezen. Hij vertrouwde zichzelf geheel toe aan de handen van God, Die hem genadig was en zijn leven spaarde. Nu heeft hij een eer waarbij alle aardse heerlijkheden verflauwen. Welke onderscheiding is te vergelijken met zijn plaats te midden van de slaven van God? Want het was hij die werd verkozen om ons model te zijn, om ons te leren hoe we God aanvaardbaar kunnen dienen in lijden.

Deel 8 - Navolgers van Paulus

Paulus' dienstbetoon wordt ons nu voor ogen gesteld, vooraf gegaan door een drievoudige waarschuwing die het minst gehoorzaamde, maar meest noodzakelijk deel is van Gods Woord voor Zijn slaven in deze era. Het derde deel van

Filippenzen brengt ons Paulus' gedrag voor ogen in verband met de huidige bedeling, voor onze ijver, en wijst op de valkuilen die voor onze voeten klaar gelegd zijn, of, beter, het waarschuwt ons tegen hen die er al in zijn gevallen. En ja, vrijwel het gehele Christendom, inclusief haar meest illustere leiders en haar meest nobele heiligen, zijn er tot op bepaalde hoogte niet in geslaagd de weg naar het ware dienstbetoon te vinden. Zelfs in Paulus' eigen dagen waren velen vijand van het kruis, hoewel ze vurige werkers en geredde gelovigen waren. Vandaag is de afval zo algemeen, dat maar weinigen er aan denken er tegenin te gaan of Gods slaven er tegen te waarschuwen.

De sleutel tot waar dienstbetoon wordt nogmaals gegeven: "Verheug je in de *Heer!*" Niet in onszelf, in het vlees, of in het aardse op dit moment, maar in Hem, in geest, te midden van de hemelingen. Om veilig te zijn zouden we ons dit altijd voor ogen moeten houden. Paulus verontschuldigde zich er voor dat hij dit zo vaak herhaalde, maar het is hard nodig, want er wordt zelden gehoor aan gegeven. Ja, slechts weinigen realiseren zich de precieze kracht van de simpele termen die gebruikt worden. Het is heel anders om je te verheugen in *Christus*, met betrekking tot onze redding en heerlijkheid, dan je te verheugen in de *Heer*, in verband met ons dienstbetoon ten behoeve van Hem. Dit hoofdstuk gaat over dienen, niet over redding. Het zijn geredde heiligen die vijanden zijn van het *kruis*, niet van *Christus*, van wie de voleinding vernietiging zal zijn, voor zover het hun dienstbetoon betreft. Dit is geen hoofdstuk voor ongelovigen, maar voor heiligen in hun karakter als slaven, die zich in hun meester of Heer verheugen.

De drievoudige waarschuwing.

De drievoudige waarschuwing wordt ons gegeven in zeer figuurlijk taalgebruik en daarom zal het goed zijn de figuren te identificeren en ze in letterlijke taal om te zetten. De waarschuwing lijkt een omkering te zijn, waarin het eerste overeenkomt met het laatste, en daarom zullen we het ook op deze wijze uiteenzetten, om ons te helpen de overeenkomende delen met elkaar te verbinden.

Ziet op de straathonden!

Ziet de werkers van het kwaad!

Ziet de versnijdenis,

want wij zijn de besnijdenis,

degenen die, in geest van God, goddelijk dienstbetoon bieden

en roemen in Christus Jezus

en niet in vlees vertrouwd hebben.

Hieruit lijkt het dat de "honden" zij zijn uit de natiën, die vertrouwen hebben in het vlees, en de "versnijdenis" zij zijn die rusten op hun letterlijke besnijdenis. Het geheel staat in contrast met de voorgaande era's, toen de besnijdenis haar plaats had en de natiën gezegend moesten worden door het fysieke zaad van Abraham.

Ziet op de straathonden!

De honden van het oosten, eenmaal volgroeid, waren de halfwilde straatrovers van de dorpen, zonder eigenaar, levend van het afval of resten, en algemeen veracht.

Daarom is het tot een benaming geworden voor hen die buiten het gebied van de belofte waren, bijna in dezelfde klasse als varkens. Onze Heer zei:

"Jullie zullen het heilige niet aan de honden geven, noch moeten jullie je parels voor de varkens werpen, opdat zij niet op een bepaald moment ze vertrappen met hun voeten en, omkerend, jullie zouden verscheuren. " (Matt. 7:6;SW)

Ook Petrus spreekt van beide samen in zijn gelijkenissen(2Pet. 2:22). Om dit gevoel van minachting over te brengen, hebben we het woord *kunoon* niet met *hond* vertaald, maar met het meer nauwkeurige *straathond*.

Straathonden zijn buitenstaanders(Openb. 22:15). In de gelijkenis van de rijke man en Lazarus vinden we hiernaar een hint(Luc. 16:21). Maar er is meer dan wat Paulus in het beeld aan ons voorstelt. Het zijn buitenstaander die het bedorven vlees van de Besnijdenis verslinden. De sleutel voor de juiste interpretatie is te vinden in de volgende context. Paulus noemt een lijst op van wat hij als lichamelijke afstammeling van Israel bezit, en dan voegt hij er aan toe dat hij het voor "drek" houdt (3:8), opdat hij Christus mocht winnen. Dit afval, dit slachtafval, dat hij heeft weggeworpen, wordt met graagte door de straathonden verorberd, dat wil zeggen: zij van de natiën die pogen zich toe te eigenen wat aan in Israel in het vlees toebehoort. Ze noemen zich soms "geestelijk Israel" of hebben andere welluidende termen, maar hier worden ze "straathonden" genoemd. Zij hebben vertrouwen op het vlees. Hou ze in de gaten!

De werkers van het kwaad!

Het Christendom heeft vele "werkers". Het lijkt wreed en harteloos te zijn de meesten van hen tot kwaden te maken. Ja, men wordt verleid alle "christelijk" werk goed te noemen, wanneer tenminste de motieven prijzenswaardig zijn. Maar alleen al een enkele overweging toont aan dat het werk van het Christendom in een zeer echte zin kwaad is. Tot zeer recent had de kerk zo'n vertrouwen in zichzelf, dat ze voorstelde de bekering van de wereld tot stand te brengen zonder de komst van Christus. En ja, dat is nog steeds het doel van de grote meerderheid van de "christelijke" werkers. Toch moeten al deze inspanningen kwaad zijn, ondanks hun prijzenswaardige doel, want zij stellen voor de heerlijkheid die alleen Christus toebehoort, te nemen en die de hunne te maken. Alle werk dat zich niet verheerlijkt in Christus Jezus, is kwaad. Alles wat roemt in het vlees is kwaad. Alles wat gezind is op het aardse is kwaad. Pas op!

De versnijdenis.

Dit is de benaming die onthult wat de Besnijdenis in deze era echt is, in de era waarin het vlees alle plaats voor God heeft verloren. Besnijdenis was eens een teken van een verbondsverhouding met de Godheid. Het hield vele kostbare voorrechten in. Het zal in de toekomst weer een grote plaats hebben, wanneer de lichamelijke zaden van Abraham hersteld zullen zijn in de goddelijke gunst. Maar voor nu heeft het besnijden al haar waarde verloren en is het verworpen tot niet meer dan het verwonden van het vlees. Het recht op de rite is een lichamelijke, want afstamming van Abraham is een vereiste, behalve voor proselieten. Deze term

kan op allen toegepast worden die het in het dienstbetoon van vandaag een plaats geven, of ze nu echte zonen van Israel zijn of deze rite op zich genomen hebben om te kunnen delen in de zegeningen die ze geacht worden te brengen.

Besnijden is het afsnijden van het vlees, en was bedoeld om de nutteloosheid er van aan te geven. Als de Besnijden zich ten volle had gerealiseerd wat het teken aangeeft, dan zouden ze alle vertrouwen in het vlees verloren hebben. In plaats daarvan gaven ze het vlees de hoogste plaats en probeerden ze het tot basis van alle zegen te maken. Omdat wij, die in het geheel geen vertrouwen hebben in het vlees, werkelijk de ware betekenis van het teken uitdragen (ook al bezitten wij het niet), zijn wij de ware Besnijden. Wij hebben geen ritueel, geen priesterschap, geen tempel waarin we door de uiterlijke vormen en ceremonieën van het goddelijk dienstbetoon gaan, maar in geest bieden we God de essentiële aanbidding aan waarvan de tempeldienst slechts een schaduw had. Te vaak ontbrak de substantie. Wij hebben geen lichamelijk symbool nodig. We willen niet eens besneden worden. Het is geworden tot een teken van afvalligheid. Pas op voor de versnijdenis!

Paulus' lichamelijke voorrechten.

Maar wat dan met Paulus zelf? Hij behoorde zeker tot de Besnijden. Wat was zijn houding ten opzichte van deze, zijn lichamelijke voorrechten? In zeven onderscheiden stappen beschrijft hij voor ons de hoogte die hij in de goddelijke religie had bereikt. Hij kon zich meten met de besten van hen. Steeds krapper trekt hij de cirkel van het voorrecht, tot hij op het laatst alleen staat, een eenzaam voorbeeld, op het toppunt van menselijk religieus vermogen.

Besneden op de achtste dag.

De rite van het besnijden bleef niet beperkt tot de zonen van Jacob (Israel). Abraham ontving het voordat Izaäk werd geboren, en hij besneed Ishmael en allen die in zijn huis waren (Gen. 17:24-27). Naar het voorbeeld van Ishmael verrichtten zijn nakomelingen de rite in het dertiende jaar. Toch rekenden allen die besneden waren zichzelf tot een speciale klasse, die verbonden was met Abraham. Paulus gaat in zijn rechten helemaal terug naar Izaäk, want hij voegt "de achtste dag" toe. Dit is een kleinere cirkel van voorrecht dan die van alleen de besnijdenis. Het opvallende feit is dat deze klasse begint met hem die geboren werd uit ouders die zo goed als dood waren, toen de energie van het vlees werd vervangen door de kracht van geloof.

Van het ras van Israel.

Niet allen die op de achtste dag besneden waren behoorden tot het ras van Israel. Ezau en zijn nakomelingen worden niet tot deze zeer hoog begunstigde klasse gerekend. Yahweh herhaalde Zijn beloften aan de aartsvader Jacob, niet aan Ezau. De natie van Gods keuze is beperkt tot de afstammelingen van Israel. Er was een verbond gemaakt met de Besnijden. Maar er was nog een ander gemaakt met Israel toen ze uit Egypte kwamen. Aan hen behoorde het zoonschap toe, de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, het goddelijk dienstbetoon en de beloften (Psalm 9:4).

De stam van Benjamin.

Benjamin was, nadat Jozef van hem was weggenomen, de meest geliefde zoon van Jacob. De stam had een prominent aandeel in de zaken van Israel en had de eer van het binnen haar grenzen hebben van zowel de tempel als Jeruzalem. Israels eerste koning, Saul, kwam uit Benjamin. Het was de enige stam die trouw bleef aan het huis van David, toen de tien stammen hun eigen weg gingen. Het was een extra eer om tot zo'n stam te behoren.

Een Hebreëer onder de Hebreëën.

In Paulus' dagen was de natie verdeeld in twee partijen, eigenlijk net als vandaag. Men kon spreken van orthodoxe Joden en van liberale Joden. Alle Joden hadden geleerd Grieks te spreken, maar sommigen waren veel verder gegaan en hadden gebroken met de traditie om Hellenisten te worden, met de bijhorende Griekse cultuur en gewoonten. Dit was in het bijzonder zo in de verstrooiing. Paulus was geboren in Cilicië, en was zo speciaal verleid om de "Hebreëën", zoals ze genoemd werden, te verlaten en meer moderne wegen te volgen. Toch gaf hij niet toe aan deze invloeden, maar hield vast aan de tradities. Ja, hij was zelfs leider onder hen. Hij drukt hier dan ook zijn positie uit door Hebreuws taalgebruik. Voor de superlatieven gebruikten zij deze vorm. De heiligste afdeling van de tabernakel noemden zij het heilige der heiligen. En dus gebruikte hij, om uit te drukken dat hij zeer orthodox was, "Hebreëer onder de Hebreëën". Godsdienstig was dit een nog meer selecte klasse dan de massa van de natie.

Een Farizeeër.

In verband met de wet waren de Joden uit de tijd van onze Heer nog verder verdeeld. Onder de "Hebreëën" was er een sekte van bijzondere heiligheid, die buitengewoon strikt was in het handhaven van de wet. Niettegenstaande de excessen waartoe men over ging bij het interpreteren er van, en het feit dat ze zijn overladen met menselijke toevoegingen, waren zij, in ieder geval uiterlijk, te herkennen als de kampioenen van de wet en tegenstanders van alle laksheid in het houden er van. Zonder enige twijfel waren de meesten van hen hypocriet, zoals onze Heer duidelijk aantoonde. Maar ze waren te vergeven trots in hun staan voor de Schrift, en tegen alle menselijk redeneren en filosofie. Het was een absolute winst als men bij hen mocht behoren en niet bij hen die de goddelijke wetgeving niet zo'n plaats in hun leven gaven.

De vervolger van de ecclesia.

Paulus was niet een halfzachte, ongeïnteresseerde religionist. Hoezeer we ook zijn misplaatste vuur veroordelen bij het achtervolgen van hen die de Messias hadden aanvaard, moeten we toch ook toegeven dat het getuigde van de ernst en diepgang van zijn overtuigingen. Hij was een vurige Farizeeër, ver boven het gemiddelde in de intensiteit van zijn verlangen om God of zijn voorvaderen te dienen. Te midden van zijn tijdgenoten had hij een recht om speciale erkenning te verwachten voor zijn diensten ten behoeve van het Joodse geloof, zoals hij dat zag.

Onberispelijk.

Een onberispelijke reputatie hebben, te midden van de strikte Farizeeën, was geen eenvoudige opdracht. Laten we hier niet denken aan zonde, want de apostel zelf beleet dat, hoewel onberispelijk in de ogen van mensen, hij in de ogen van God de grootste van alle zondaren was. Het is duidelijk dat hij het houden van de wet zo volledig en accuraat uitvoerde, dat zelfs de beste fouten vindende Farizeeër geen enkel foutje zou kunnen ontdekken. Dat is een zeer opmerkelijke prestatie! Het is maar de vraag of Saulus van Tarsus religieus nog meer had kunnen doen om zichzelf te verbeteren of voor God een hoger niveau in het vlees had kunnen krijgen. En het is maar zeer de vraag of iemand anders in zijn dagen zijn prestatie had kunnen evenaren.

Paulus verspeelt alles.

Toen Paulus aan boord was van het schip dat hem naar Italië zou brengen, ging het de baai binnen die Ideale Havens wordt genoemd. Maar omdat het niet een gepaste plek was om te overwinteren, hadden de navigator en de man die het schip gecharterd had voorgesteld om door te varen naar Foenix, op Kreta. Paulus protesteerde, zeggend: "Mannen! Ik zie dat het zeilen zal gaan met schade en veel verspilling, niet alleen van de lading en van het schip, maar ook van onze zielen" (Hand. 27:10;SW). Het gevolg was dat het schip en de lading verspeeld werden door hun voortzetten van de reis tegen de raad van Paulus in.

Wij hebben dit incident naar voren gehaald om een goede illustratie te geven van de betekenis van het woord verspelen, wat een van de kenmerken is van de passage die voor ons ligt (3:7,8). Net als het schip was Paulus afgeladen met allerlei soorten waardevolle vracht, maar hij verspeelde alles in de grote crisis waar hij zojuist doorheen was gegaan. Ja, het schip is een beeld van het koninkrijk zoals dat verkondigt wordt in het boek Handelingen, in het bijzonder waar het Paulus betreft en zij die met hem zijn. Aan het eind van het boek valt het in stukken en gaat alles wat er bij hoorde verloren; alleen zij die geloofden werden aan Paulus gegeven en gingen met hem naar Rome.

Alle lichamelijke voordelen waren winst voor Paulus, maar zij stonden in de weg van een veel grotere winst. Ze schenen uitstekend in de dofheid van menselijke onkunde, maar zij werden onverdraaglijk in het licht van de kennis van Christus. Daarom neemt Paulus niet aarzelend afscheid van ze, maar hij acht ze niet beter dan vuilnis, of afval dat aan de straathonden gegeven wordt. Al zijn gekoesterde verdiensten, zijn smetteloze wandel, zijn trotste afstamming, waarop hij zich in voorbije dagen had doen voorstaan, zaken waarop de religionist tot op vandaag het meest vertrouwt, worden nu gezien als zovele obstakels die hem weg hielden van het compleet toe-eigenen van Christus. Weg er mee! Moge dit voorbeeld ons allen helpen het vuilnis te weigeren dat de religie ons aanbiedt, om ons zo weg te houden van de volle waardering van Hem Die ons Alles is!

Is het niet al te waar dat de religieuze winsten in het Christendom van vandaag niet anders zijn dan wat Saulus had in het Judaïsme? Goede afstamming, lidmaatschap van een erkende denominatie, vurig, en een onberispelijk leven - wat meer wil je hebben in een "Christen"? En toch is geen hiervan van levensbelang en elk daarvan kan een hindernis zijn voor de aanvaarding van Christus, niet alleen als onze Redder, maar als ons Alles. Ja, het religionisme van vandaag is niet veel meer

dan een gecamoufleerd Judaïsme, waarin het vlees probeert zichzelf voor God aanvaardbaar te maken, zonder of met de hulp van Christus.

Christus winnen.

Maar hoe kon Paulus spreken van het winnen van Christus na al die jaren van heiliging en trouw dienen? Hoe kon hij zeggen: "Dat ik in Hem gevonden mag worden", terwijl hij al vele jaren "in Christus" was? Hij werkte de redding uit die hij had ontvangen. Hij geeft er gevolg aan. Hoewel alle gelovigen op Christus vertrouwen voor hun redding, zijn er helaas maar weinig die volledig van hem afhankelijk zijn voor dienstbetoon. Die dingen laten gaan die voor ons een voordeel lijken, is een heel andere zaak dan het verlaten van een gekende zonde. De Jood moet zijn meest gekoesterde voorrechten verlaten en de heiden al zijn aardse voordelen, als hij in deze zin Christus wenst te winnen. Christus moet net zo hun Alles worden in dienen als Hij is in redding.

Rechtvaardigheid in Christus.

Saulus was wat hij was *in zichzelf*. Zijn rechtvaardigheid was de zijne, gebaseerd op de wet. Zo onberispelijk als hij voor de mensen verscheen, zo onrechtvaardig was zijn hart. Dit kwam aan het licht in zijn vuur tegen Christus en Zijn heiligen. Niets kon meer onterecht zijn dan te sympathiseren met de moordenaars van Stefanus, of hen te vervolgen die tot de Rechtvaardige behoren. Weg met zo'n zelfgemaakte rechtvaardigheid! Nu wenst Paulus *in Christus* gevonden te worden, niet zijn eigen rechtvaardigheid hebbend, maar die welke er is door het geloof van Christus, de rechtvaardigheid die van God is voor geloof (3:9). Sinds de dagen van Job hangen mensen met doodsangst aan hun eigen rechtvaardigheid (Job 27:6).

Maar God, in Zijn genade, kan de greep losmaken door naar Christus op te laten zien, en door de gift van Zijn eigen rechtvaardigheid in Zijn Gezalvde.

Hem te kennen.

De kennis van Christus wordt in het bijzonder uitgebreid naar Zijn lijden en dood en naar Zijn opstanding. *Er is geen enkele verwijzing naar Zijn leven en bediening in het land als Dienaar van de Besnijdenis*, wat Christus kennen is naar het vlees, iets wat Paulus afwijst (2Kor. 5:16). Onze levende verbinding met Gods Gezalvde begint pas bij Zijn kruisiging, en verbindt ons met Zijn opstanding en hemelvaart. Omdat het volgend deel van deze paragraaf een andere omkering schijnt te zijn, zullen we ze uiteenzetten om zo ons denken te helpen de lijn van denken te volgen (3:10-14).

"10 om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de deelname aan Zijn lijden, gelijkvormig wordend aan Zijn dood,

11 als ik maar zou komen tot de opstanding uit de doden.

12 Niet dat ik het al verkreeg, of dat ik al perfect gemaakt zou zijn, maar ik achtervolg het, als ik het ook maar mag grijpen, waarop ik ook gegrepen werd door Christus Jezus.

13 Broeders! Ikzelf reken er niet op het te hebben gegrepen, maar één ding - het achter mij liggende vergetend, maar naar het vóór mij liggende uitgestrekt zijnde

14 achtervolg ik, naar het doel, om de prijs van de hoge roeping van God in Christus Jezus."
(Filip. 3:10-14;SW)

Gelijkvormig aan Zijn dood.

Rechtvaardigheid vereist de dood van het onrechtvaardige. Dit omvat heel het ras. Alleen Christus was rechtvaardig, vandaar dat alleen Hij kon sterven ten behoeve van anderen. Zijn dood voor ons vervult de eis van het recht, en tegelijkertijd houdt het onze dood in Hem in. *Wij* zouden op Golgotha gestorven moeten zijn, en niet Hij. Zijn lijden had het onze moeten zijn. Deze kennis maakt een einde aan ons en aan al onze aanspraken in het vlees. Paulus zag zich niet langer smetteloos voor de mensen, maar bevlekt en verslagen in de ogen van God. Hij mag dan wel een besneden Israëliet zijn geweest, een Hebreëer en een Farizeeër, maar hij was een dode. De dood van Christus maakte een einde aan al zijn lichamelijke aanspraken en rekende volledig af met zijn onrechtvaardigheid. Eenvormigheid aan de dood van Christus is het ene absoluut essentiële voor aanvaardbaar dienstbetoon. Zolang wij nog vasthouden aan iets van onszelf, kunnen we niet ten volle onze plaats in Christus vinden.

De deelname aan Zijn lijden.

In feite kan niemand van ons het lijden verduren dat over Christus kwam toen Hij ten behoeve van zondaren stierf. En we kunnen ook niet ons eigen lijden toevoegen aan het Zijne, ten behoeve van het ras, want alleen Hij is gekwalificeerd om te redden. Zouden we zo'n lijden moeten verduren, dan zou dat zijn vanwege onze eigen zonden, en niet voor die van anderen. Hoe dan kunnen wij ingaan in "de deelname aan Zijn lijden"? Dat kan door de levende erkenning dat dit lijden, dat ten behoeve van ons was, *ook echt voor ons is*, en Gods inschatting was van wat we in onszelf waren. Dit stelt ons in staat te ontsnappen aan onszelf en aan onze veronderstelde voortreffelijkheden in het vlees, en onszelf over te brengen in Hem. Daar vinden wij al onze vermeende verliezen overweldigend gecompenseerd.

De kracht van Zijn opstanding.

Indien we met Christus geïdentificeerd worden in Zijn dood, dan zullen we ook in Zijn opstanding zijn. Eigenlijk zullen wij, letterlijk, levend gemaakt worden omdat we van Hem zijn (1Kor. 15:22). Maar dit is hier niet in beeld, want we zijn bezig met leven en dienstbetoon voor Hem, nu, niet in de toekomst, wanneer deze waarschuwingen en oproepen niet langer nodig zullen zijn. We zijn nu niet bezig met de opstanding zelf, maar met een kennis van haar kracht in ons hedendaags dienstbetoon. Dit wordt vanuit twee verschillend hoeken bekeken, die beide onze koers krachtig zullen beïnvloeden. De ene is de voorbije opstanding van Christus. De andere is onze eigen toekomstige opstanding.

Er is een enorm reservoir aan potentiële kracht in de bewustwording dat onze Heer opgestaan is uit de doden. De gevolgen er van kennen geen grenzen. Als Hij *dit* kon bereiken, dan is Hij in staat al het andere ook te doen. Wij hebben een Heer van Wie de macht geen grenzen kent en Die Zich zelfs niet terugtrekt voor de dood, de laatste van al onze vijanden. Alle menselijke inspanning kent z'n beperkingen en is

onmachtig waar het de dood betreft. Het werk waarin we betrokken zijn is niet zo. Het zal niet falen, omdat het in de handen is van de Doodloze.

Het verkrijgen van de uit-opstanding

Het woord *exanastasis*, UIT-OP-STAAnde, heeft zoveel belangstelling opgewekt dat het alleen maar terecht is dat wij er bijzondere aandacht aan schenken. Dit woord komt maar één maal voor, en kan daarom niet vergeleken worden met andere Schriftplaatsen. Wij moeten voor hulp een beroep doen op een ander soort. In dit geval is het erg eenvoudig om hulp te vinden, want woorden die samengesteld zijn met het element *ek*, UIT, bevatten gewoonlijk de betekenis van hun delen, zodat we hier te doen hebben met een opstanding, niet alleen van de doden, maar *uit het midden* van de doden. Er is echter een sterke neiging deze zinsnede nog verder te beperken, zodat het zou kunnen lezen: "uit het midden van de *heiligen*", of "uit het midden van de kerk". Hiernaast rijst ook de vraag of er zo'n opstanding is in de andere Schriften, waarnaar een verwijzing wordt gemaakt, of veronderstelt dit een opstanding die elders wordt onthuld? Is er een "uit-opstanding" anders dan in Paulus' hoogste onthulling in Efeziërs?

We moeten niet vergeten op te merken dat, voor zover het de feitelijke letters in de handschriften betreft, en voor zover als de betekenis strekt, er ook andere passages zijn die spreken van UIT-OP-STAAAN. In de volgende citaten is het Grieks precies hetzelfde als in deze passage. Er ontstaat alleen maar een verschil wanneer we de tekst in woorden opdelen, zoals in het Engels[en Nederlands;WJ]. In elk van deze is het een *ex anastasis*, terwijl het in Filippenzen het een *exanastasis* is. De ruimte achter de x is het enig verschil, en dit is er niet in het origineel.

Hand. 26:23 - dat Hij de eerste is van een *opstanding uit de doden*

Rom. 1:4 - door de opstanding *uit de doden*

Heb. 11:35 - Vrouwen verkregen hun doden *door uit-opstanding*

Naast deze wordt dezelfde betekenis overgebracht wanneer het verbindende *ek*, UIT, op het woord volgt, zoals in deze passages:

Luc. 20:35 - wie die aion waardig geacht zullen worden die zal gebeuren en aan *de opstanding uit de doden*,

Hand. 4:2 - en in Jezus *de opstanding uit de doden* verkondigen

1 Petr. 1:3 - door de *opstanding* van Jezus Christus *uit de doden*

Het overeenkomende werkwoord, UIT-OP-STAAAN, wordt nooit toegepast op de doden (Marc. 12:19; Luc. 20:28; Hand. 15:15).

Hieruit valt op te maken dat de term *uit-opstanding* een benaming is voor de gedachte die in de zinsnede *opstaan uit of uit het midden van* wordt uitgedrukt (Matt.17:9; Marc. 6:14; 9:9,10; 12:25; Luc. 16:31; 24:46; Joh. 20:9; Hand. 10:41; 13:34; 17:3,31; Efe.5:14).

Wij belijden, zoals Paulus dat deed voor Felix: "dat er een opstanding zal komen van rechtvaardigen, zowel als onrechtvaardigen" (Hand. 24:15;SW). "Want het uur komt waarin allen in de graven Zijn stem zullen horen. En die het goede doen

zullen uitgaan in een opstanding van leven, doch die de slechte dingen begaan in een opstanding ten oordeel"(Joh, 5:28,29;SW). Deze opstandingen gebeuren niet op hetzelfde moment. Er liggen tenminste 1000 jaren tussen. Daarom is het nodig dat de eerste een *uit-opstanding* is, want de rest van de doden leven niet totdat de 1000 jaren voorbij zijn (Openb. 20:5). Het is ook duidelijk dat, zou vóór dit nog een opstanding gebeuren, dit ook een uit-opstanding moet zijn. Het is van belang op te merken dat de Schrift deze niet onderscheidt door een speciale zinsnede. We lezen nooit van een "uit-opstanding uit het midden van de *heiligen*." Allen komen eenvoudig uit het midden van *de doden*.

Hieruit wordt duidelijk dat *uit-opstanding* er alleen is voor gelovigen en leidt tot aionische heerlijkheid, in tegenstelling tot de latere opstanding, die leidt tot oordeel. In de uit-opstanding zullen we zondeloos zijn en een leven leiden dat perfect in overeenstemming is met de wil van God. Dit is het ideaal waar ons huidige leven mee zou moeten overeenkomen. Wat zouden we niet willen geven om nu al te zijn zoals we zullen zijn wanneer we levend gemaakt zullen zijn, om te dienen zoals we dat zullen doen in die heerlijke tijd! Wat is er praktischer dan het nu al proberen te verkrijgen?

Laten we, als we haar boodschap correct willen interpreteren, de context in gedachten houden waarin deze term wordt gebruikt. Paulus is bezorgd over zijn dienstbetoon (Fil. 3:14-16). Zijn vroegere koers in ongeloof leidde tot de vervolging van Gods heiligen. Zou iets verder verwijderd kunnen zijn van onze bezigheden in de opstanding? Nu wenst Paulus zijn daden zo te regelen dat ze aan zijn gedrag in de uit-opstanding doen denken. "om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de deelname aan Zijn lijden, gelijkvormig wordend aan Zijn dood, als ik maar zou komen tot de opstanding uit de doden" (Filip. 3:10,11;SW). Hiertoe wenst hij de *kracht* van Zijn opstanding te kennen.

Dat hij niet verwijst naar zijn eigen letterlijke opstanding wordt duidelijk uit wat volgt. "Niet dat ik het al verkreeg, of dat ik al perfect gemaakt zou zijn". Niemand zou ook maar kunnen denken dat hij gestorven was en weer opgestaan. Het was niet nodig iemand op dat punt gerust te stellen. Maar het gedrag van de apostel kan heel goed zo zijn geweest als dat wat het onze zal zijn in de opstanding, zodat zijn vrienden gemakkelijk hadden kunnen denken dat God hem al de kracht had toegewezen die behoort bij die dag.

Christus Jezus heeft Paulus gegrepen, of vastgepakt, om hem eenvormig te maken aan Zijn eigen gelijkenis. Dat zal openlijk bekend gemaakt worden in het geval van alle heiligen, wanneer de uit-opstanding feitelijk plaats zal vinden. Maar Paulus wenste dat al voor die tijd te grijpen, hier en nu. Hij wilde de kracht van dat toekomstige leven om zijn huidige loopbaan om te vormen.

De krachten van de komende aion waren aanwezig in de bediening van onze Heer en in die van de twaalf, en zelfs in Paulus' vroege loopbaan. Nu het koninkrijk niet langer het onderwerp van getuigenis is, zijn deze lichamelijke wonderen noodzakelijkerwijze verdwenen. In plaats daarvan moeten we proberen een voorsmaak te hebben van de geestelijke krachten van de toekomstige heerlijkheid die op *ons* wacht. Deze zijn in werkelijkheid veel groter dan die van het koninkrijk, hoewel hun karakter totaal anders is.

Er is wel een semi-letterlijke interpretatie van deze passage voorgesteld. Men beweert dan dat, indien we geconformeerd worden aan Zijn dood, we ook na drie dagen uit de doden zullen worden opgewekt. Maar als we dit letterlijk moeten nemen, moeten we *alles* letterlijk nemen. We zijn niet alleen gestorven, maar zijn gekruisigd geworden. Om letterlijk aan Zijn dood geconformeerd te worden, moeten we naar Jeruzalem gaan en onszelf laten kruisigen op Golgotha en in een dichtbij zijnde tombe gelegd worden, en dan opstaan en onszelf tonen met vele onfeilbare tekenen. We zouden er mogelijk in kunnen slagen gekruisigd en begraven te worden, maar er zou op de derde dag geen letterlijke opstanding volgen. Paulus deed dit niet letterlijk, maar hij probeerde het figuurlijk te doen. Letterlijke opstanding is geen prestatie, maar gedrag zoals dat wat het onze zal zijn in de opstanding, is een doel waarnaar we allen zouden moeten streven.

Er rijzen andere zware problemen op bij deze interpretatie. Om te beginnen worden *alle* gelovigen van deze bedeling van Gods genade geplant in de gelijkenis van Zijn dood en ze zullen allen in de gelijkenis van Zijn opstanding zijn, want onze oude mensheid is samen met hem gekruisigd (Rom. 6:5). Dit gebeurt op het moment van onze doop. Wij werden samen met Hem begraven door de doop in de dood. Indien dit letterlijk genomen moet worden met betrekking tot het moment van de begrafenis en met betrekking tot de dood, dan moet het helemaal letterlijk zijn, speciaal omdat er hier niets over het moment wordt gezegd, maar op de manier waarop wordt wel gestaan. De consequentie vereist dan dat iedere gelovige letterlijk gekruisigd en begraven moet worden wanneer hij door de geest gedoopt wordt en dat hij na drie dagen letterlijk wordt opgewekt, en, letterlijk, met hetzelfde onvergankelijke lichaam, zichzelf laat zien op Aarde, voordat hij naar boven opstijgt.

Maar wanneer de Schrift spreekt van onze letterlijke dood, wordt dit ontkend. In de opstanding moet dit vergankelijke onvergankelijkheid aandoen (1Kor. 15:53). Onze Heer zag geen verderf (Hand. 2:27). Indien wij aan Zijn dood geconformeerd zouden worden in onze letterlijke dood, zouden wij geen verderf moeten zien. Maar wij vertrouwen er op dat wat van de passage als geheel werd gezegd, geheel afdoende zal zijn om te laten zien dat ze zich niet bezig houdt met de letterlijke opstanding, maar met de kennis er van.

De race.

Om ons dienstbetoon de juiste richting en aandrang te geven, wordt onze loopbaan vergeleken met een race, maar niet ten aanzien van competitie met anderen, dat is hier niet in beeld en zou het beeld verstoren, maar ten aanzien van onze houding.

De renner schenkt geen aandacht aan dat wat achter hem ligt. Het zou een grote hindernis zijn. Hij staat ook niet rechtop, maar reikt ver naar voren in de richting van zijn doel. Hij wenst niet alleen daar aan te komen, maar hij wil de koers op zo'n wijze volbrengen dat hij een prijs zal ontvangen, een beloning voor zijn inspanningen.

Het is van groot belang dat we het ons hier gepresenteerde doel goed binnen de grenzen van de context houden. Veel misverstand had vermeden kunnen worden als

gedachten die vreemd zijn aan het thema, er niet in verwerkt waren geworden. Het is waar dat in een race velen rennen en slechts één de prijs wint. Als we daar naar kijken is er voor ons geen aanleiding de race te beginnen, want Paulus zal zeker die enige prijs krijgen en de rest zou niets dan teleurstelling voor onze inspanningen ontvangen. Maar dit aspect van een race is hier in het geheel niet in beeld. De lessen zijn getrokken uit totaal andere zaken, en dit zou niet mogen worden toegestaan hier binnen te dringen.

Vergeeten, niet betreuren.

Maar weinigen die geleerd hebben wat zij in zichzelf zijn, kunnen terugkijken zonder ergens spijt van te hebben. Paulus zou veel meer van zijn voorbije fouten genoemd kunnen hebben in zijn brieven, maar hij brengt ze maar zelden en nooit zonder goede reden naar voren. Er ligt geen kracht in ons verleden, zeker niet in de jaren van zelfverhoging, voordat we ons "alles in Christus" begonnen te ontdekken. Velen zijn er toe geneigd veel tijd te besteden aan het betreuren van hun eigen onwetendheid en zelfzuchtigheid, en aan het denken hoe veel beter het had kunnen zijn als zij op een eerder moment verlicht waren geworden. Zulk een spijt verzwakt ons en maakt ons ongeschikt voor ons vooruit streven naar het doel, eenvormigheid met Christus. Dit zou ontmoedigd moeten worden. Laten we de voordelen en nadelen uit ons verleden vergeten en vooruit kijken. Achter ons ligt onszelf, vooruit is Christus.

De prijs.

De prijs die ons voor ogen wordt gesteld is Gods roepen van boven, dat weergegeven zou kunnen worden met "op-roepen". Zoals onze Heer voor Zijn verhoging, is onze loopbaan een "neer-roepen", een vernedering. Hij vernederde Zichzelf en werd gehoorzaam tot de dood, zelfs de dood aan het kruis. Daarom verhoogt God Hem bovenmate. Verhoging is de prijs die Hem en ons voor ogen wordt gesteld. De heerlijkheid wacht op ons bij het doel. God heeft ons geroepen, maar Hij heeft ons nog niet "op" geroepen. Het is nu nodig dat wij van onszelf ontledigd worden en in Hem gevonden worden, in nederigheid eenvormigheid aan Zijn dood en een bewustwording van de kracht van Zijn opstanding zoekend. Dan zullen we het ten volle bewust worden en de prijs der prijzen verkrijgen: transformatie naar Zijn heerlijke gelijkenis. Het wordt gepresenteerd als een prijs omdat het niet het onze kan zijn totdat we het doel bereiken aan het eind van de race, niet dat we het alleen winnen in competitie met anderen.

Volwassen heiligen.

Onder de heiligen zijn er velen, misschien wel de meesten, die niet mee kunnen gaan in wat hier uiteen wordt gezet. Zij hebben vele dingen in het vlees - ras, positie, verworvenheden en reputatie, die zij niet voor Christus willen verspelen. Zij moeten er niet aan denken ze als vuilnis te weigeren om zo Christus te winnen. Van eenvormigheid aan Zijn dood weten ze weinig of niets, noch van de kracht van Zijn opstanding. In een woord: ze zijn onvolwassen. In de taal van de race: ze lagen achter en kunnen de finish niet zien. Zij die volwassen zijn, van wie de harten geopend zijn voor de laatste onthullingen door Paulus, die zich niet langer het hoofd breken over de enigma's van eerdere onthulling, maar van aangezicht tot

aangezicht zien(1Kor. 13;12), zouden gezind moeten zijn als Paulus (3;15). Op den duur zullen allen tot deze kennis komen (3;15).

Er bestaat de neiging een kloof te scheppen tussen de volwassen en de onvolwassene, zij die voorop lopen in de race en zij die achter blijven. We zouden geneigd zijn de tragen te manen hun snelheid aan te passen en aan te sluiten bij hen die op hen voor liggen. Maar de onvolwassenen hebben geen helder bewustzijn van hun achterstand. Zij achten soms het vormen van een minderheid als de normale toestand en volwassenheid een overdreven instelling. Het schijnt een vastgelegde mening te zijn dat, in godsdienst, er wolken en mysteriën moeten zijn. Helderheid zou slechts verbeelding zijn. Dit komt grotendeels omdat zij voortdurend in beslag genomen worden door het deel van de Schrift voor het onvolkomene en nooit Paulus gevolgd hebben in de perfectie. Maar er is voor hen geen aansporing om er haast mee te maken, maar aan het volwassene om zich aan hen aan te passen. "Bovendien: in wat wij bereiken, op dezelfde wijze nemen wij de beginselen waar." (3:16;SW).

Het navolgen van Paulus.

Paulus bezet een unieke plaats in Gods onthulling. Welk ander mens kon zich kalmpjes voor ons zetten ter navolging? Petrus wilde dat niet doen. Hij wilde dat zijn lezers volgden in de voetstappen van Christus (1Petr. 2:21). Maar in het deel van deze brief dat over onze Heer gaat, worden we niet opgeroepen in Zijn voetspoor te gaan, maar alleen om de gezindheid na te doen die Hem van de hemel zond naar de dood aan het kruis. Alle tussenliggende "stappen", tussen Zijn vleeswording en het kruis, worden vermeden door Zijn levensgeschiedenis in één zinnetje samen te vatten: "Hij vernedert Zichzelf". In Zijn vroege loopbaan was Hij het Grote Voorbeeld voor hen die in wilden gaan in het koninkrijk dat Hij verkondigde. Maar Zijn gedrag was niet in overeenstemming met de huidige waarheid, want dit zou gebotst hebben met heel Zijn bediening, die aan de Besnijdenis was en beperkt tot de Aarde.

Slechts weinigen die de zaak overdacht hebben, hebben zich niet afgevraagd hoe Paulus zoveel op zich kon nemen. Niet alleen kon hij zichzelf tot voorbeeld maken (1Kor. 4;16), maar, heel anders dan welke andere apostel, hij kon spreken van *mijn* evangelie (Rom.2:16; 16:25; 2 Tim. 2:8) of van *ons* evangelie (2Kor. 4:3; 1 Thess.1:5; 2 Thess.2:14), zonder ook maar de minste poging te doen zich te verontschuldigen. Sommigen hebben het zeer oneerbiedig gevonden dat hij zichzelf op deze wijze met het evangelie verbond. En het kan niet gedoogd worden op enige andere grond dan de echte, dat aan hem een evangelie was toevertrouwd dat anders was dan dat van alle anderen, iets wat op z'n best door dit feit beschreven kan worden, en niet door een speciale kant er van, zoals genade, of verzoening of Onbesnedenheid, die alle wel hun plaats hebben, maar er niet in slagen het kenmerkende aspect er van over te brengen.

Indien Paulus vandaag geleefd zou hebben, zou Jeremia niet langer de huilende profeet genoemd worden. Paulus' klaagzangen over de heiligen zouden die van Jeremia over Israel verre overtreffen. Het schijnt vrijwel ongelofelijk dat zelfs in Paulus' dagen *velen* zo wandelden dat ze hem zoveel zorg opleverden. Wat zijn onze dagen vergeleken met die? Als lood met goud en als de ochtendschemering

met midden op de dag. Als er in die dagen zo velen waren die vijanden van het kruis waren(3:18), hoe moet het dan vandaag wel zijn? Zouden we niet mogen verwachten dat vrijwel allen zich in deze categorie bevinden? We kunnen niets anders verwachten. Er is een vrijwel algemene ongevoeligheid voor het onderwijs van het kruis en haar gevolgen op het lichamelijke en aardse. De heiligen zijn als Job; ze houden vast aan wat van hen is en willen dat niet loslaten. Het zal ze een zorg zijn of ze in Christus gevonden zullen worden.

Vijanden van het kruis.

Het lijkt paradoxaal, maar de meesten van hen die vrienden van Christus zijn, zijn vijanden van Zijn kruis (3:18). Zij zijn bereid afstand te doen van hun zonden en Hem als hun Redder aan te nemen, maar zij wensen niet afstand te doen hun goedheid of persoonlijke voordelen en superioriteiten, en alleen in Hem gevonden te worden. Zij zijn zich niet bewust dat de wijze van Christus' dood een eind maakt aan alles dat de mens in zichzelf is. Zij wensen iemand te zijn uit zichzelf. En dit maakt hen tegenstander van het kruis. Hun houding is verborgen onder verschillende eufemistische termen, die een latente trots onthullen in hun oorsprong of hun karakter of hun verworvenheden in het vlees. Dit alles is strijdig met het kruis.

Van wie het einde vernietiging is.

Deze zinsnede heeft me lang weerhouden de tragische betekenis van deze passage te zien. Het lijkt inderdaad dat Paulus sprak van gelovigen, want waarom zou hij anderen noemen als hij spreekt van het navolgen van zijn wandel? Geen anderen dan gelovigen konden in deze passage in beeld zijn. Maar dat de zinsnede "van wie het einde vernietiging is"(3:19) naar hen zou verwijzen lijkt zeer ongeloofwaardig, *totdat* de juiste achtergrond wordt geleverd door een overdenking van de *totale* brief, en dan in het bijzonder dit deel er van. Deze brief houdt zich bezig met *dienstbetoon*, niet met *redding*. Naar de ongehoorzamen onder de heiligen is al verwezen geworden als "straathonden", als "slechte werkers", als de "versnijdenis", uitdrukkingen waarvan de hardheid alleen te verdedigen is op grond van waarheid en noodzaak. Zij zijn bedoeld om ons behulpzaam te zijn bij het redden van de heiligen van bedrieglijke gevaren, waartegen zij een alarmerende vermaning moeten ontvangen.

Hier hebben we zo'n noodzakelijke waarschuwing. Het is een feit dat alle dienstbetoon dat verricht werd onder de invloed van het vlees, vernietigd zal worden. Alle zelfrechtvaardigheid moet verdwijnen. Dat is de voleinding er van. Als het nu niet verspeeld wordt, zal het opgebrand worden voor de daïs van Christus. Bij de uiteindelijke voleinding zal God niet slechts in allen zijn, maar *Alles* in allen. Wat we hier hebben is alleen het proces naar dit einde toe. De ongelovige zal er door voorbereid worden door oordeel. De gelovige zou er nu op moeten vooruitlopen in zijn dienstbetoon, door Christus te winnen in de mate waarin hij dat verspeelt wat van hem is. Maar indien hij dit niet doet, kan hij vooruit kijken naar niets anders dan de vernietiging van zijn daden in die dag, wanneer hij zal staan voor de daïs van Christus, om beloond te worden voor dat wat hij in praktijk bracht door het lichaam, want het zal als slecht aangerekend worden (2Kor. 5:10).

Indien iemands werk zal verbranden, zal hij het verspelen, maar hij zal gered worden (1Kor. 3;15).

Van wie de god de buik is.

Dit sterke en opvallende beeld schijnt ons een vorm van afgoderij voor ogen te stellen die de bevrediging van het vlees in de plaats stelt van de Godheid, voor zover het dienstbetoon betreft. Het is overvloedig aanwezig in de meeste zogeheten christelijke aanbidding. Er wordt veel meer gedaan om de ziel te bevredigen dan om de geest op te bouwen. Prachtige gebouwen, melodieuze geluiden en aangename geuren worden gebruikt om mensen aan te trekken, in plaats van de liefde van God en de heerlijkheden van Zijn Zoon.

En de heerlijkheid is in hun schande.

Blind voor de schande waarin het kruis van Christus alle vleselijke religie heeft doen zinken, is het de roem van het Christendom geworden. Een goed gekozen uitdrukking hiervan is de vorm die men aan het kruis zelf heeft gegeven. In plaats van de zware en schaamtevolle paal, het insigne van menselijke verdorvenheid, heeft men het omgevormd tot een ornament waarmee men kerkgebouwen, hun rituelen en de kleding van de ijveraaers versiert. Veel van de roem van het Christendom is in dingen die tegengesteld zijn aan het kruis van Christus, en die, indien in dit licht gezien, diepe vernedering en schande zou veroorzaken.

Die aards gezind zijn.

Een gezindheid naar het aardse is de normale houding van een mens. Vrijwel heel de Schrift houdt zich bezig met de Aarde en dat wat plaats vindt op haar oppervlak. Dat Petrus en de Besnijdenis zo gezind zijn is geheel in lijn met het karakter van hun roeping. Maar vandaag is het een teken van onvolwassenheid en oppositie tegen het kruis, want het aardse is nog steeds buiten Christus, en, net als het vlees, is het niet aan Hem onderschikt en het is daar ook niet toe in staat. Indien Christus vandaag bezig zou zijn met het zegenen van de Aarde, zoals Hij die zal zegenen in de toekomst, dan zouden ook wij, in Hem, betrokken moeten zijn bij haar verbetering. Maar, zonder Christus, heeft het kruis de wereld en haar werken veroordeeld en wij zouden niet moeten proberen iets buiten Hem om te doen.

Niet dat we eenzaam of kluizenaar moeten zijn, of niets doen om ons brood te verdienen. Wij hebben onze taken. Wij moeten zorgen voor de onzen en belasting betalen. We moeten onderschikt zijn aan de gezaghebbers. Maar in geest zijn wij er niet van, in het bijzonder met haar plannen voor zelfverbetering vóór de komst van Christus. Zulke inspanningen zijn tegengesteld aan het kruis en zijn anti-christelijk van karakter, want zij proberen Hem van Zijn plaats te halen en maken Zijn komst onnodig. We weten dat, over het algemeen, zulke bewegingen zullen eindigen in mislukkingen, want de Aarde zal, naar mate de tijd verstrijkt, Hem meer en meer nodig hebben, ondanks dat wat iemand kan doen. Alleen Hij kan haar dodelijke wond helen.

Hemels burgerschap.

In een heerlijk contrast met onze huidige plaats van vernedering op Aarde, staat onze potentiële plaats van verhoging in de hemelen. We hebben geen echte rechten op Aarde. Ze behoort, met al haar volheid, toe aan Yahweh en Hij heeft geen van haar voorrechten aan ons gedelegeerd. Maar waarom zouden wij wensen ons er mee te bemoeien, ziende dat God ons een veel glorieuzer gebied heeft gegeven? *Wij zijn burgers van de hemelen (3:20)*! Wij zullen daar niet geraken als vluchtelingen van de Aarde of als gasten, die afhankelijk zijn van de gastvrijheid van anderen. We zullen geen pas of visum nodig hebben, alsof we vreemdelingen zijn, beperkt in onze rechten en ons bewegen, vreemde verbanningen, geminachte emigranten van een veracht en ten dode gedoemd ras. Dit zouden we in onszelf zijn, maar in Christus hebben we recht op alle rechten en voorrechten die Hij Zelf kan opeisen.

Een Redder verwachtend.

Redding kent haar tijdsvormen: verleden, heden en toekomst. We werden gered, we worden gered en we zullen gered worden. Het redden is niet voltooid totdat onze Heer afdaalt vanuit de hemel en wij opstijgen naar ons lotdeel. Wij verwachten Hem in verschillende karakters. Met betrekking tot onze lichamen zal Hij komen als een Redder, want die hebben nog niet Zijn aanraking gevoeld. Onze redding is nog steeds onvolkomen, en dat zal in de lichamelijke sfeer zo blijven zolang we hier zijn.

Het lichaam van onze vernedering.

Niemand is zo gevoelig voor de vernederende verderfelijkerheid en onmacht van onze lichamen als de heilige die een glimpje heeft opgevangen van Zijn heerlijkheid. Maar de zinsnede betekent meer dan dat. Het is niet slechts een vernederend lichaam, maar een lichaam dat samengaat en instemt met onze vernedering (3:21). Zolang wij er in verblijven moeten wij ons nederig houden, en ook de vernedering lijden die het inhoudt. Dit is niet de tijd dat wij verheerlijkt worden. De Korinthiërs waren verzadigd en rijk en ze heersten, terwijl de apostelen een schouwspel waren voor de wereld. Maar dat was te wijten aan de vleselijkheid van de Korinthiërs (1Kor. 4:8-10). Een sterfelijk lichaam is de juiste plaats om onze huidige vernedering te tonen. Onwenselijk als het op zichzelf is, zouden we er dankbaar voor moeten zijn, omdat het ons voorbereidt om het lichaam op prijs te stellen dat in de toekomst het onze zal zijn.

Het lichaam van Zijn heerlijkheid.

Paulus ontmoette nooit onze Heer in Zijn na-opstanding lichaam, zoals Hij Zichzelf aan Zijn discipelen presenteerde. Toen hij Hem zag was Hij ingepakt in een heerlijkheid die de ogen van de discipelen nooit hadden kunnen verdragen. Aan de discipelen op de weg naar Emmaüs liet onze Heer niet het uiterlijk bewijs zien van Zijn verheerlijkte positie; die was gedimd en onzichtbaar in Zijn omgang met koninkrijksheiligen. Dit was niet het lichaam dat paste bij Zijn heerlijkheid. Dit is niet het prototype van ons toekomstig lichaam. Zelfs de transformatie op de heilige berg, hoewel Zijn gezicht glansde als de zon, schijnt dragelijk te zijn geweest voor hun ogen (Matt. 17:2). Maar toen Paulus Hem zag op de weg naar Damascus, was het licht dat op hem scheen helderder dan dat van de zon (Hand. 26:13). De stralen

waren te helder voor Paulus' arme ogen, en ze verblindden hem (Hand. 9:18). Zo is het lichaam van Zijn heerlijkheid.

Tegengesteld aan wat wij denken, gaan heerlijkheid en onderschikking hand in hand. *Nu* is ons vlees niet onderschikt en ontbeert het heerlijkheid. *Dan* zal het begiftigd zijn met kracht en stralend in haar glans. Dit komt omdat het dan weer verbonden zal zijn met de bronnen van leven en kracht, en volledig onder de heerschappij van Christus staat. Onafhankelijkheid en niet onderschikt zijn slepen ons naar verval en dood. Afhankelijkheid en onderschikking leiden tot leven en heerlijkheid. De omvorming van onze lichamen zullen een soortgelijke operatie inluiden die heel het universum zal omvatten, want Hij is in staat allen aan Hem te onderschikken. In elk individueel geval zal het verheerlijking inhouden, zodat bij de voleinding, wanneer allen onderschikt zullen zijn, Hij een verheerlijkt en onderschikt universum aan God zal overdragen.

Staat vast!

Nadat hij zijn waarschuwing heeft afgeleverd, bedoeld om ons af te schermen van de bijzondere kwaden die op ons pad komen, gaat Paulus verder met het toevoegen van positieve oproepen, die net zo nodig zijn om ons op ons pad te helpen. Wij zijn allen geneigd om te aarzelen, om anders te zijn in onze gezindheden, om gedeprimeerd te zijn, bezorgd te zijn, in beslag genomen door het kwade en niet door het goede(4:1-9). Hoe prachtig introduceert hij zijn woorden! Zijn lezers waren geliefd en hij verlangde naar hen, ze waren zijn vreugde en krans(4:1). Het lijkt mij toe dat, in een milde mate, dit waar is voor allen aan wie Gods waarheid komt door Paulus. Ik zelf voel me alsof ik een Filippenser ben, want ik zit zeker in zijn krans en zou ook graag zijn vreugde zijn, hem liefhebben en verlangen hem te zien, zoals, als wij elkaar zouden kennen, hij dat ook met mij zou hebben. Paulus wordt hier zeer persoonlijk en spreekt als tegen bepaalde vrienden.

"Staat zo krachtig in de Heer, geliefden" (4:1). Hier is het de toon die de favorieten van genade opheft. Er is in geval van gehoorzaamheid geen dreiging van doem, alleen de drang van de liefde. Sinds die dag zijn de slaven van de Heer onregelmatig, onstandvastig, veranderlijk, wisselvallig, aarzelend, rusteloos, ongemakkelijk, dwalend, wispelturig en allesbehalve standvastig in de Heer waar het hun dienstbetoon in deze era betreft. Wij spreken niet van het Christendom, dat veel meer constant is geweest in het dienen van het vlees en het aardse, dan de heiligen zijn geweest in het dienen van Christus en het hemelse. Toch raakte Gods geduld niet uitgeput. De oproep geldt nog steeds voor ons, zo vast te staan in de Heer. Als navolgers van Paulus, alles van het vlees verspelend en ons alles vindend in Christus, is er uitgebreid gelegenheid voor dienstbetoon, zoals het maar zelden komt tot de zonen van Adam.

Het boek des levens.

Paulus navolgen zou voor de heiligen uit de natiën heel wat eenvoudiger moeten zijn dan voor iemand uit het uitverkoren ras. Ik heb in mijn persoonlijke omgang met de zonen van Israel ondervonden dat een gevoel van superioriteit, vanwege hun lichamelijke afstamming, zelden als vuilnis wordt ervaren. Ze citeren met

graagte "Eerst voor de Jood". En dit wordt vaak aangemoedigd door niet-Joden die niet doorgedrongen zijn in de volwassenheid. Maar er is een punt waarin zij van de uitverkoren natie nog steeds verschillen van de rest. *Zij hebben hun namen in het boek des levens*. Zij worden niet verwijderd wanneer zij Christus aanvaardden en, net als Paulus, over gaan naar een hemels lotdeel. Daarom, als we wensen hen te onderscheiden van de rest, kunnen we gebruik maken van de formule die hier aangenomen wordt: "van wie de namen staan in het boek van het leven" (4:3;SW).

Bekeerde Joden helpen zich bewust te worden dat hun lichamelijke voordelen alle verspeeld moeten worden als zij Christus willen winnen, is een bijzondere dienst waaraan Paulus eerst zichzelf wijdt en dan de hulp vraagt van zijn echte mede-jukgenoot. Hij moedigt twee die dienen, Euodia en Syntyche, aan tot een wederzijdse gezindheid. Er wordt niets gezegd over de aard van van hun verschil, tenzij de betekenis van hun namen een hint bevat. Euodia (WEL-WEG) komt mogelijk overeen met ons "geluk", terwijl Syntyche (SAMEN-GEBEUREN) kan worden weergegeven met "toeval". Maar het is meer waarschijnlijk dat zij beiden, net als Clement, en de rest van wie de namen in het boek des levens zijn, niet gemakkelijk gezind waren om al wat zij in het vlees hadden te verspelen, en dit de reden was dat ze deze bijstand kregen.

Zich verheugen in de Heer.

"Verheugt je in de Heer, altijd! Opnieuw zal ik zeggen: verheugt je!" (4:4;SW). Als we ons werk overdenken, worden we moedeloos. Maar wanneer we alles *in de Heer* zien, hebben we alle reden om blij te zijn. En dit is precies wat we zullen doen als we Paulus navolgen. In ons vlees, op Aarde, is het beeld erg somber. In Hem, in de hemelen, is het vol van vreugdevolle verwachting. Onze zwakheden en onze fouten zouden onze blijdschap niet moeten hinderen, want zelfs die zullen bijdragen aan de heerlijkheid van wat Hij bereikt. Hij is niet zwak! Hij maakt geen fouten! Hij zal meer bereiken dan onze harten kunnen wensen en iedere wens bevredigen die God in ons ingeplant heeft. Laten we ons altijd verheugen in Hem, en des te meer wanneer we in onszelf en in onze medemensen teleurgesteld zijn.

De Heer is nabij.

"Laat jullie mildheid bekend zijn aan alle mensen. De Heer is nabij!"(4;5;SW). Wat een hulp is het je bewust te zijn dat de Heer nabij is! Paulus zelf werd, bij zijn eerste verdediging, door allen verlaten. Maar de Heer stond hem bij en gaf hem kracht(2Tim. 4:16,17). Echte nederigheid zal leiden tot mildheid. Maar gematigdheid en mildheid worden vrijwel altijd verkeerd begrepen en zullen hun tegenhangers oproepen. Wanneer vijanden en vrienden voordeel van ons nemen, zal er een sterke verleiding zijn om hen een heilzaam lesje te leren door iets van strengheid aan te nemen dat de gelegenheid nodig schijnt te hebben. Het zit in ons om te wensen zelf de zaken recht te zetten. Bij zulke gelegenheden is het nodig dat wij onszelf herinneren dat we niet alleen zijn. Strengheid is niet nodig. De Heer is nabij en zal ons niet alleen kracht geven, maar er op toe zien dat anderen op hun plaats gezet worden.

De vrede van God.

Zij die gerechtvaardigd zijn door geloof, zullen vrede genieten *tot* God (Rom. 5:1), met verwijzing naar zichzelf. Doorheen Christus mogen we een nauwe vriendschapsband met Hem hebben. Toch is er veel buiten onszelf dat ons zal kunnen verontrusten en ons dienstbetoon voor Hem verwoesten. Het leven kan vol van verbijsterende en afmattende situaties zijn, die angst en verslagenheid voortbrengen, tenzij we de vreugde van God genieten, en in staat zijn ze te zien vanuit dit waarnemingspunt. God wordt niets verstoort, omdat alles uit Hem is en door Hem en voor Hem (Rom. 11:36). Hij is de Bron en Hij bepaalt de koers van dit alles. Hij gebruikt het allemaal om Zijn doelstelling tot stand te brengen. Daarom kan hij er zich niet ongemakkelijk of bevreesd door voelen. En dat zou ook voor ons moeten gelden. Daarom wil Paulus dat wij dankzegging combineren met al onze gebeden en verzoeken.

Laten we niet vreesachtig bidden en wachten om te zien of God zich zal voegen naar onze verzoeken, en het tegen Hem houden als er niet een onmiddellijk antwoord is, of als dingen tegengesteld gaan aan onze wensen. Laten we Hem ook niet alleen danken wanneer Hij doet wat wij eisen. De dankzegging zou altijd de gebeden moeten begeleiden en komen *vóór* de vervulling er van. Feitelijk zouden we dankbaar moeten zijn wanneer God *niet* onze verzoeken vervult, want we weten niet waarvoor we moeten bidden, en het meest geestelijke verzoek is dat welk ons onvermogen erkent en herkent, en pleit met onuitspreekbaar zuchten (Rom. 8:26). Vrede die is gebaseerd op beantwoord gebed kan omslaan in zorg over onvervulde verzoeken.

Dankzegging is de wierook die al onze verzoeken aanvaardbaar maakt voor God. Tegelijkertijd is het de enige kracht die onze vrede zal bewaren. Het is als een militair garnizoen, dat alle zorg weghoudt van onze harten en begripsvermogen. En ja, waarom zou je je zorgen maken wanneer we weten dat alles in de handen en harten is van God en Zijn Christus? Alles om ons heen dreigt met gevaar en ellende en strijd, en wij worden gedwongen er met God over te spreken, en Hij wil onze harten er door oefenen. Maar geloof in Hem en vertrouwen in Zijn Christus brengt vreugde in de storm, wetend dat Hij op zal staan en Zijn "Vrede! Wees stil!" zal spreken. De stilte, die zeker zal volgen, heeft al een plaats gevonden in onze harten. Wij hoeven niet bedeesd te zijn. Laten we dankbaar zijn voor zowel de storm als de stilte, want deze onthullen aan ons de vrede die zetelt in het hart van God, die de onze mag zijn door geloof in Hem.

"De God van vrede."

In essentie is God een God van vrede. De strijd en vijandschap die dit feit schijnen te ontkennen, zijn slechts middelen om het bekend te maken. Bovendien, te midden van alle chaos is er veel dat in overeenstemming is met de Godheid. Dit zouden we nooit mogen vergeten. Laten we onze overdenkingen niet beperken tot het foute, het fanatieke, het onrechtvaardige, het onzuivere, het onaangename en het verachte, want er is veel dat deugdzaam en aanbevelenswaardig is. In het bijzonder zouden wij de daden van het geloof moeten overdenken, de vrucht van Gods eigen geest. En de eerste onder deze is Paulus zelf. "Wat jullie ook leerden en jullie aanvaardden en jullie horen en jullie waarnamen in mij, beoefen dat! En de God van de vrede zal met jullie zijn" (4:9;SW).

Alles wat we over Paulus in deze periode van zijn leven kunnen leren, is voor ons van groot belang, want hij is een levende brief, een praktische expositie van zijn eigen inzetten. Schijnbaar gaan al zijn zaken verkeerd, maar feitelijk gaan ze alle juist goed. Zijn werk schijnt op alle mogelijke manieren gehinderd te worden, maar in feite wordt het juist bevorderd. Hij heeft veel reden om terneergeslagen te zijn, maar hij verheugt zich als nooit tevoren. Niet alleen heeft hij vrede met God, en geniet hij de vrede van God, want hij is in gemeenschap met de God van vreugde.

Mogen onze overdenkingen over deze brief ons in staat stellen Hem meer aanvaardbaar te dienen, met een geur van de gezindheid die onze Heer leidde naar de dood van het kruis, met een smaak van het dienstbetoon van Timotheüs en het lijden van Epafroditus, en in één lijn met Paulus, opdat wij alles zullen verspelen om Christus te winnen!

Einde.